

Cuprins

Cap. 1. Către trezire7

Cap, 2, Transcendând dualitatea fundamentală

a sexului.....34

Cap. 3. Predă-te și te voi transforma.....57

Cap, 4, Șinele incognoscibil.....79

Cap, 5. Este ființa ta..... 106

Cap, 6. Dumnezeu este existență.....128

Cap, 7. Meditația și Ochiul Interior..... 151

Cap, 8. Începutul fără început, sfârșitul fără sfârșit.....173

Cap. 9. Moartea: Punctul culminant al vieții.....195

Cap, 10. Jocul etern al existenței.....217

Cap. 11. Adevăr sau farsă ?244

Cap. 12. Marele cerc al lui Brahman.....265

Cap. 13. Omul poate fi transcens.....291

Cap. 14. A cunoaște totul prin Cel unic.....313

Cap. 15. Acum poți pleca.....333

Cap. 16, Marele dans al similarității.....355

Cap, 17. Fă din fiecare clipă o sărbătoare.....377

Index..... 398

Despre autor.....,.....401

OS HO International Meditation Resort.....402

Capitolul 1 Către trezire

Invocație

Aum, fie ca Brahman să ne protejeze pe amândoi. Fie ca el să ne hrănească. Fie ca noi să atingem energia. Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi. Fie ca noi să nu ne urâm niciodată.

Aum, pace, pace, pace.

Aum, fie ca membrele mele să devină puternice. De asemenea, fă-mi vorbirea, prana - aerul vital - vederea, auzul, și toate organele de simț, viguroase. Întreaga existență este Brahman din Upanishade. Fie ca eu să

nu-l reneg niciodată pe Brahman; fie ca Brahman să nu mă renege niciodată. Fie ca renegarea să nu existe. Să nu existe renegarea, cel puțin din partea mea. Toate virtuțile Upanishadelor, să trăiască prin mine, eu, cei care sunt devotați lui atman - sinelui. Fie ca ele să sălășluiască în mine.

Aum, pace, pace, pace.

Nu știu de unde să încep și unde să termin, pentru că viața însăși este fără de început și fără de sfârșit. La fel ca aceste dealuri din jurul tău sau ca norii ce se perindă pe deasupra capului tău, sau la fel ca cerul, tu ești de asemenea fără de început și fără de sfârșit. Nimic, niciodată nu începe sau se termină, iar lucrurile care au un început sau un sfârșit sunt cu siguranță artificiale. Natura durează, trăiește; este întotdeauna acolo.

Deci de fiecare dată când se pune în discuție decisivul, supremul, cel mai lăuntric, bazele ființei, devine dificil de știut unde să se înceapă și unde să se termine, pentru că ea este întotdeauna acolo, a existat dintotdeauna și va exista pentru totdeauna. Nu a fost niciodată un început și nu va exista niciodată un sfârșit. Deci voi începe direct de la mijloc, pentru că acolo este singurul loc de unde se începe, și voi sfârși tot la mijloc pentru că nu există cale de a termina.

Primul lucru pe care aș vrea să li—l spun este că am ales să nu comentez asupra Upanishadei. Comentariile sunt deja prea multe și nu ajută pe nimeni. Probabil au făcut rău multora, probabil au pricinuit necazuri multora, dar nu au ajutat pe nimeni. Comentariile nu pot ajuta pentru că nu au valoare. Nu voi comenta asupra Upanishadei, ci, mai degrabă, îi voi răspunde. Li voi da un ecou, o dată și încă o dată.

Într-adevăr, orice aș spune îmi va aparține mie în mod exclusiv. Upanishada este doar o scuză. Prin ea mă voi explica pe mine - ține minte asta. Mi-ar plăcea să vorbesc despre ceea ce am simțit, despre ce am cunoscut și am trăit. Cred că a fost vorba de același lucru și în cazul profeților Upanishadei or. Ei au cunoscut, au trăit, au experimentat același adevăr. Modalitățile lor de exprimare sunt diferite — limba lor este foarte veche; ea trebuie decodată din nou 9

pentru a fi accesibilă minții contemporane. Dar orice au spus ei, este vorba în mare de același lucru.

De fiecare dată când te transformi în vid, de fiecare dată când devii nimeni, acest lucru se întâmplă la fel cum li s-a întâmplat și profeților Upanishadelor. De fiecare dată când nu ești, divinul devine prezent, iar atunci când ești, divinul este absent.

Prezența ta este problema, absența ta este calea. Acești înțelepți au devenit niște nimeni. Nici măcar nu le cunoaștem numele; nu știm cine a scris aceste Upanishade, cine le-a transmis mai departe. Ei nu s-au semnat. Nu există nici o fotografie cu ei, nici o informație despre viețile lor. Pur și simplu au devenit absenți. Au spus tot ce este adevărat, dar numai ca purtători ai mesajului. Nu au fost, în nici un fel, implicați în această exprimare. Au devenit complet absenți pentru ca mesajul să fie prezent în totalitate.

Aceste Upanishade sunt eterne. Ele nu aparțin acestei țări, nu aparțin nici unei religii. Nu aparțin nimănui, căci nu pot aparține. Ele aparțin numai celor care sunt gata să facă un salt în nimicnicie.

Ara ales să vorbesc despre Upanishade pentru că, pentru mine, ele reprezintă una dintre cele mai pure expresii ale absolutului, dacă acesta e într-adevăr posibil. Într-adevăr, este dificil, poate chiar imposibil, de cuprins cu mintea ceea ce este dincolo de minte. Într-un fel, este absolut imposibil de spus ceva despre ceea ce simți atunci când te afli într-o stare de tăcere adâncă. Atunci când cuvintele nu există în interiorul tău, atunci când verbalizarea încetează complet, când intelectul nu mai funcționează, când mintea nu se află acolo pentru a memora, exact atunci se întâmplă: atunci are loc experiența. Iar când mintea ta se întoarce, când memoria începe să funcționeze, când intelectul pune stăpânire pe tine din nou, experiența a trecut deja.

Experiența nu se află acolo acum: numai ecourile sale, numai vibrațiile rămân. Numai ele pot fi capturate, și numai prin minte pot fi exprimate. De aceea le-a fost dintotdeauna imposibil, sau foarte foarte dificil, celor care au cunoscut-o, să spună ceva. Aceia care nu au habar de nimic, ei pot vorbi mult. Dar pentru

aceia care cunosc, devine din ce în ce mai dificil să spună ceva pentru că orice ar spune ar părea fals. Își pot compara experiența cu expresiile sale pentru că ei au avut parte de o experiență vie. Acum ei pot simți ce consecințe are limbajul asupra ei: o falsifică.

Atunci când o experiență trăită apare în cuvinte, ea pare moartă, palidă. O experiență trăită în totalitate, prin care întreaga ta ființă dansează și sărbătorește, atunci când ea este exprimată prin intelect, pare simplă, fără nici o semnificație.

Aceia care nu știu multe, pot vorbi o grămadă, pentru că nu au cu ce să compare limbajul. Ei nu au la bază o experiență originală; ei nu pot ști ceea ce fac. Odată ce o persoană știe, știe și ce problematic este să încerci să te exprimi.

Mulți au rămas tăcuți pentru totdeauna și mulți au rămas complet necunoscuți din această cauză - pentru că nu putem să știm pe cineva dacă nu vorbește. În momentul în care cineva vorbește, el intră în societate. Atunci când cineva se întrerupe din vorbit, el părăsește societatea, nu mai face parte din ea. Limbajul este mediul prin care societatea există. Este la fel ca sângele: sângele circulă în tine și tu ești. Limbajul circulă în interiorul societății și societatea există. Fără limbaj nu există societate. Astfel cei care au rămas tăcuți, au dispărut din ea. Noi i-am uitat. De fapt, nu i-am cunoscut niciodată.

Cândva Vivekananda a spus - și este foarte foarte adevărat - că Buddha, Krishna și Hristos pe care i-am cunoscut noi, nu sunt cu adevărat reprezentativi. Ei nu sunt cu adevărat centrali, ci se află la periferie. Întâmplările cele mai importante s-au pierdut din istorie. Aceia care au devenit atât de tăcuți încât nu au putut comunica cu noi nu ne sunt cunoscuți. Ei nu pot fi cunoscuți: nu există cale de a-i cunoaște. Într-un fel Vivekananda are dreptate însă aceia care au devenit atât de tăcuți încât nu au putut spune absolut nimic despre experiența lor nu ne-au fost de ajutor. Nu au fost destul de altruști. De fapt, ei au fost total egoști.

Este adevărat că a spune orice despre adevăr este dificil, dar chiar și acest lucru trebuie încercat. Trebuie încercat pentru că, chiar și un adevăr diluat va fi de ajutor celor care trăiesc în iluzie totală. Chiar și ceva care menține un ecou foarte foarte îndepărtat îi va ajuta să se schimbe.

Nu este ca și cum Buddha ar fi foarte încântat de ceea ce spune. Orice ar spune, el simte că nu este adevărul. El simte același lucru pe care l-a simțit Lao Tzu. Lao Tzu spune, „Ceea ce se poate spune nu poate fi adevărat. În momentul în care este spus, este falsificat.” Și totuși, aceia care trăiesc în lumi ale multor, multor iluzii, aceia care dorm adânc, care adorm repede, pentru ei chiar și o alarmă falsă poate fi de ajutor. Dacă ei se pot trezi din somnul lor, dacă ar putea fi aduși la o nouă conștiință, la o nouă ființă, chiar și o alarmă falsă este bună. Bineînțeles, atunci când se trezesc ei vor ști că a fost falsă - dar ea i-a ajutat.

Într-un fel, oriunde ne-am afla și orice am fi, suntem atât de falși că, într-adevăr, adevărul pur absolut nu este necesar. El nu te poate penetra. Nu poți lua contact cu el; nu vei fi în stare să-l înțelegi. Doar un adevăr foarte diluat, foarte modificat - într-un fel, falsificat - îți poate părea atractiv, pentru că atunci tu poți înțelege limbajul; căci el a fost tradus pentru tine.

Aceste Upanishade sunt foarte simple, vorbesc ca de la 12

inimă la inimă. Ele nu sunt filozofice, ci religioase. Nu sunt preocupate de concepte, de teorii, de doctrine, ci de un adevăr trăit - ce este el și cum poate fi el trăit. Nu te poți gândi, nu poți filozofa asupra lui. Nu poți decât să te muți în el și să-i îngădui să se miște prin tine. Poți doar să îl porți în pântecul tău, poți doar să fii absorbit în totalitate în el. Poți să te topești în el.

Vom vorbi despre Upanishade, și îmi voi prezenta propria mea experiență în legătură cu acestea. Dar acesta este doar un mijloc de a progresa. Dacă nu te muți în adevărata dimensiune, atunci nu-ți va fi de folos. Dacă nu te miști și nu te arunci în necunoscut, nu te va ajuta. Sau, poate chiar să fie dăunător căci mintea este deja mult prea încărcată, mult prea grea. Ea nu mai trebuie încărcată. Eu mă aflu aici, pentru a o descărca.

Nu te voi învăța lucruri noi. Nu te voi învăța decât un nou tip de pură ignoranță. Când spun ignoranță pură, vreau să spun inocență. Vreau să spun o minte care este goală, deschisă. O minte care cunoaște nu este

niciodată deschisă: ci închisă. Chiar sentimentul de „Eu cunosc” te închide. Iar atunci când simți acel „Eu nu cunosc” te deschizi: ești gata să te miști, gata să înveți, gata să călătorești.

Te voi învăța ignoranța, dez-învățarea, necunoașterea. Doar inversul învățării te poate ajuta. În momentul în care uiți ce ai învățat, în momentul în care devii ignorant din nou, devii ca un copil, devii inocent. Iisus spune, „Numai aceia care sunt ca și copiii mici vor intra în împărăția Domnului.” Voi încerca să vă fac asemenea copiilor mici.

Fii curajos. Efortul va fi necesar. Este cea mai mare provocare care poate fi dată. Numai dacă accepți această provocare vei putea să înțelegi Upanishadele - sau pe mine.

Pentru această provocare, câteva chestiuni trebuie să fie înțelese ca cerințe de bază. În primul rând: pune-ți toate 13

cunoștințele deoparte. În cursul acestor opt zile, fii bun și ignorant. Nu-ți vei pierde acele cunoștințe. Dacă încă mai crezi că simt bune după opt zile, poți începe să le porți din nou. Dar în timpul acestor opt zile te rog renunță la toate încărcăturile minții. Orice ai ști, nu îngădui să se interfereze aici pentru că dacă îi îngădui să se amestece, nu voi fi în stare să creez comuniunea pentru care te-a chemat.

Va fi un experiment mareț. Dacă îți pui deoparte cunoștințele - și poți face asta. Este nevoie doar de o singură decizie care să sune întocmai: „Timp de opt zile voi renunța la tot ce știu; nu voi spune „Eu cunosc”; pur și simplu voi simți că nu știu nimic.” Dacă poți simți întocmai, atunci ești în stare să intri în necunoscut - pentru că necunoscutul poate fi pătruns doar dacă se renunță la toate cunoștințele. Cunoașterea te poate duce doar când nu mai există cunoaștere. Ignoranța este minunată doar dacă îi poți înțelege semnificația.

Pune deoparte orice știi. Și până la urmă ce știi tu cu adevărat? Pur și simplu mergi mai departe prefăcându-te că știi. Continuă să vorbești despre Dumnezeu și despre suflet și despre rai și despre iad, și de fapt nu știi nimic. Această pretindere costă prea mult pentru că, zi de zi, tu te amăgești pe tine însuși cu ea.

Timp de opt zile primul lucru de ținut minte este să fii ignorant. Să nu discuți, să nu dezbați, să nu întreb, să nu răspunzi nimănui. Dacă ești ignorant, cum poți să discuți și cum poți să argumentezi? Dacă ești ignorant, cum poți să întreb? Într-adevăr, dacă ești ignorant, cum poți să pui o întrebare? Ce poți tu să întreb? Întrebările tale răsar de asemenea din așa-numita ta cunoaștere. Și ce este de răspuns? Dacă poți să simți că ești ignorant vei deveni tăcut, căci la ce să te gândești?

Cunoașterea ta merge mai departe învărtindu-se din nou 14

și din nou, se mișcă în cercuri în mintea ta. Pune-o deoparte și nu pe bucăți căci nimeni nu o poate pune deoparte pe bucăți. Pune-o deoparte complet—cu totul. Decide că vreme de opt zile vei fi la fel de ignorant ca atunci când te-ai născut- doar un copil, un nou născut care nu știe nimic, care nu întreabă nimic, care nu discută nimic, care nu dezbate nimic. Dacă te poți transforma într-un copil mic, foarte multe lucruri devin posibile. Chiar și imposibilul devine posibil.

Numai dacă ești ignorant îmi pot face eu treaba. Numai prin intermediul ignoranței tale te pot eu transforma. Cunoașterea ta înseamnă bariera. Dacă simți că informațiile pe care le-ai dobândit sunt atât de semnificative și atât de importante încât nu le poți pune deoparte, atunci pleacă. Să nu rămâi aici pentru că ar fi zadarnic. Eu nu îți voi lărgi cunoștințele. Nu mă interesează deloc ceea ce cunoști, sunt interesat doar de ceea ce ești. Iar acea ființă care se află în interiorul tău poate exploda numai atunci când aceste bariere ale așa-numitei cunoașteri sunt aruncate.

Fii pregătit pentru necunoscut și nu poți fi pregătit decât dacă ești pregătit să fii ignorant. Și cred că este un mare gest de curaj: să te simți ignorant este cea mai mare îndrăzneală a omului. De ce? - pentru că informațiile îți oferă ego-ul, cunoașterea îți oferă acel sentiment că ești cineva, că știi un lucru sau altul. Atunci când te simți ignorant, nu există hrană pentru ego-ul tău. Dacă ești ignorant, ego-ul dispare.

Lumea vine la mine și continuă să mă întrebe cum se evaporă ego-ul, iar eu le spun, „Nu încerca. Nu-l evaporă. Ci pune-ți deoparte cunoașterea și el va dispărea." Va dispărea la fel cum dispar picăturile de rouă de pe iarbă atunci când răsare soarele dimineța. Ego-ul este o picătură de rouă. Atunci când într-adevăr nu ești știutor, asta înseamnă ignoranță. Când nu ești știutor și spui, „Nu știu nimic, stau în întuneric," unde mai poate locui ego-ul tău? Unde își mai găsește el sprijin? Odată cu îndepărtarea cunoașterii, dispăre și ego-ul. Deci în primul rând: fii ignorant.

Al doilea pas: mintea umană a fost total pervertită de oamenii serioși. Aceia care se fac responsabili de a fi făcut oamenii serioși au distrus tot ce este frumos în tine. Puritanii, moraliștii, învățătorii religioși, bisericile, au distrus tot ce este frumos în tine pentru că frumusețea se leagă de tot ce nu este serios.

Urâtenia este legată de seriozitate, iar religia a devenit urâtă pentru că a început să se lege prea mult de seriozitate. Nu mai fii serios. Timp de opt zile fii jucăuș, ludic, copilăros - bucură-te. Bucură-te când te bucuri de ceilalți, bucură-te de întreaga lume din jurul tău. Dealurile sunt frumoase, și vor fi ploii și vor fi norii. Această noapte este frumoasă, tăcerea este frumoasă. Dar dacă ești serios, ușile tale sunt închise; apoi numai ești deschis către tăcerea nopții - pentru că în afară de om nimic nu este serios din existență.

Fii jucăuș. Va fi dificil, pentru că ești atât de structurat. Ai o armură în jurul tău și este atât de greu să o slăbești, să te relaxezi. Nu poți să dansezi, nu poți să cânti, nu poți pur și simplu să sari, nu poți pur și simplu să țipi și să râzi și să zâmbești. Chiar dacă vrei să râzi, trebuie să găsești întâi obiectul de care să râzi. Nu poți pur și simplu să râzi. Trebuie să existe o cauză care să te facă să râzi. Trebuie să existe o cauză care să te facă să plângi și să suferi.

Ești serios. Privești asupra vieții ca asupra unei afaceri sau a matematicii. Nu este așa! Viața este poetică, ilogică. Nu se aseamănă muncii, ci mai degrabă unui joc. Uită-te la acești copaci, la aceste animale, la păsări; uită-te la cer: întreaga existență este jucăușă. Tu ești foarte serios, deci nu-i de mirare că te-ai separat de existență. Ești deznădăcinat din ea, iar apoi te simți alienat, te comporți ca un străin, apoi începi să simți că existența nu îți aparține. Nimeni nu este responsabil pentru aceasta în afară de tine și seriozitatea ta.

Pune-ți deoparte cunoașterea, pune-ți deoparte seriozitatea; fii jucăuș în totalitate timp de opt zile. Nu ai nimic de pierdut. Dacă nu primești nimic, nici nu vei pierde nimic. Ce poți pierde fiind jucăuș? Dar îți spun: nu vei mai fi niciodată la fel. Dacă poți într-adevăr să fii jucăuș, vei dobândi o nouă perspectivă, un nou mod de a privi, un nou fel de a fi. Și când te vei întoarce, nu vei mai fi aceeași persoană. Toată viața își va schimba semnificația pentru tine, deoarece înțelesul tu i-l oferi. Acum viața îți apare plictisitoare, fără de înțeles. Tu ai făcut-o așa din cauza seriozității tale. Viața este jucăușă, frumoasă, dai- ea poate fi așa numai dacă ochii tăi sunt deschiși la frumusețe.

Lumea continuă să întrebe, „Unde este Dumnezeu?" Nu îl poți găsi pentru că el este jucăuș, iar tu ești serios. Hindușii au spus vreme de secole că această existență este jocul lui Dumnezeu, iar tu, fiind atât de interesat de muncă, atât de serios, nu te poți întâlni cu el. Bineînțeles! Evident! Nu există nici o posibilitate ca tu să te întâlnești cu el. Vă mișcați în dimensiuni diferite. El se mișcă prin joacă, întreaga existență este doar un joc. Nu este o slujbă; nu este serioasă.

Lasă-ți deoparte cunoașterea și, vreme de opt zile, fii ca Dumnezeu, jucăuș. Din nou va fi dificil pentru că simți că ești foarte matur. Ei bine, nu ești! Nu ai primit încă maturitatea. Bineînțeles, ți-ai pierdut copilăria, dar a-ți pierde copilăria nu este sinonim cu a fi matur. Poți să-ți pierzi copilăria lără să fii matur. Maturitatea nu înseamnă o vârstă înaintată, maturitatea nu se referă la vârstă deloc. Maturitatea este o creștere, iar acea creștere trebuie făcută prin copilărie, nu împotriva ei, ține minte.

Maturitatea ta este falsă pentru că a fost crescută împotriva copilului. Copilul s-a născut; maturitatea a fost creată. Copilul era natural; tu ești artificial, cultivat. Trebuie să te întorci înapoi la acel copil pentru a-ți redobândi sursa de unde creșterea este posibilă.

Insistența mea asupra jocului este datorată următoarelor: vreau să te întorci exact în acel punct de unde ai încetat să mai crești. A existat un moment în copilăria ta când te-ai oprit din crescut și ai început să fii fals.

Ai fost poate furios, un copil pe care l-au apucat pandaliile, iar tatăl și mama ta ți-au spus: „Nu mai fii nervos! Nu este bine!” Tu erai natural, dar s-a creat o separare, iar pentru tine s-a ivit posibilitatea unei alegeri. Dacă ai fi rămas natural, atunci nu ai mai fi primit dragostea părinților tăi.

Bineînțeles, tu îți doreai acea dragoste; ea reprezenta singura siguranță pentru tine, nu ai fi putut exista fără ea. Astfel ai optat, te-ai dat bătut. Ai împins natura teja din tine deoparte. Ai început să râzi și să zâmbești; ai devenit un băiat bun sau o fată bună. Ziua în care ai devenit băiatul bun sau fata bună a fost ziua catastrofei. Din acel moment nu ai mai fost niciodată natural. Din acel moment ai devenit serios, niciodată jucăuș. Din acel moment ai început să mori, n-ai mai fost în viață. Din acel moment ai început să îmbătrânești, nu să te maturizezi.

În aceste opt zile vreau să te arunc înapoi în acel punct unde ai început să fii „bun” ca opus al naturalului. Fii j ucăuș pentru ca să-ți recapeți copilăria. Va fi dificil pentru că vei fi nevoit să-ți lași deoparte măștile, fețele tale, va trebui să-ți lași deoparte personalitatea. Dar ține minte, esența poate să-și pretindă drepturile numai atunci când personalitatea ta nu mai este prezentă, deoarece personalitatea ta a devenit o închisoare. Pune-o deoparte. Va fi dureros, dar merită ÎS

pentru că te vei naște încă o dată în afara ei. Și nici o renaștere nu este posibilă fără durere. Dacă într-adevăr ești determinat să te renaști, atunci trebuie să-ți asumi riscul.

Vreme de opt zile, fiți din nou copii. Să nu criticați pe nimeni, să nu condamnați pe nimeni. Aceste absurdități aparțin unora numiți oameni maturi, nu copiilor. Ceea ce fac copii, fac pur și simplu. Se bucură. Și se bucură de lucruri atât de simple încât nouă, așa-numiții adulți, ni se par absurde. Întreaga lume este plină de frumusețe, de adevăr, de dragoste, dar tu nu te poți bucura de nimic.

Atunci când vom medita mâine dimineață, să te bucuri! Ține minte asta: recapătă-ți copilăria. Toată lumea tânjește după ea, dar nimeni nu face nimic pentru a o recăpăta. Toată lumea tânjește după ea! Oamenii cred în paradisul copilăriei, iar poezii scriu poezii despre frumusețea copilăriei. Cine vă împiedică să o regăsiți? Eu vă dăruiesc această oportunitate pentru a o recăpăta.

Poezia nu ajută, și nici să ne aducem aminte că a fost un paradis nu ne este de prea mare ajutor. De ce să nu vă mutați în ea din nou? De ce să nu fii din nou copil? Iți spun că dacă poți fi copil din nou, vei începe să crești altfel. Pentru prima oară, vei fi din nou cu adevărat viu. În momentul în care vei avea ochii unui copil, simțurile unui copil - tânăr, vibrând de viață - întreaga existență va vibra odată cu tine.

Adu-ți aminte, vibrația ta are nevoie de transformare. Lumea deja vibrează permanent în extaz, numai tu nu ești acordat la ea. Problema nu este cu lumea, ci cu tine: tu nu ești acordat la ea. Lumea dansează, sărbătorește mereu, în fiecare moment are loc o festivitate. Festivalul merge înainte, din eternitate în eternitate, numai tu nu ești acordat la el. Te-ai desprins de el și ești foarte serios, foarte știutor, foarte matur. Ești închis. Aruncă această îngrădire! Mișcă- te din nou în curentul vieții.

Atunci când apare furtuna, copacii vor dansa, și tu vei dansa. Atunci când apare noaptea și totul este întunecat, și tu vei fi întunecat. Iar dimineața, când soarele răsare, lasă-l să răsară și în tine. Fii copilăros, și bucură-te de tot, nu te gândi la trecut. Un copil nu se gândește niciodată la trecut. Da, el nu are un trecut la care să se gândească. Un copil nu se teme de viitor, nu are conștiința timpului. El trăiește fără griji. El se mișcă pe moment; nu duce după el nici o povară. Dacă este furios, atunci chiar este furios și, în furia lui, îi va spune mamei sale, „Te urăsc.” Iar acestea nu sunt doar vorbe, ci realitate. Într-adevăr, în acel moment, el simte o ură profundă.

Dar în clipa următoare își va reveni și va râde și îi va da o sărutare mamei lui și va spune, „Te iubesc.” Nu are loc nici o contradicție. Acestea sunt două momente diferite. Simțea ură totală, iar acum dragoste totală. El se mișcă exact ca un râu, în zigzag. Dar oriunde ar fi - oriunde ar fi acel râu - el este întreg, curgător.

În aceste opt zile să fiți copilăroși - cu totul. Dacă urâți, urâți; dacă iubiți, iubiți; dacă sunteți nervoși, atunci fiți nervoși; iar dacă sunteți festivi, atunci fiți festivi și dansați. Să nu purtați nimic din trecut. Rămâneți fideli clipei; nu mai tânjiți după viitor. Vreme de opt zile dați-vă drumul în afara timpului. Fiți în afara

timpului! De aceea spun să nu fii serios: pentru că cu cât sunteți mai serios, cu atât mai mult sunteți legat de cunoaștere. Un copil trăiește în eternitate; pentru el timpul nu există. Nici măcar nu este conștient de el. Aceste opt zile vor reprezenta o meditație adevărată dacă veți fi în afara timpului. Trăiește clipa și fii fidel ei.

Pune deoparte cunoașterea, pune deoparte seriozitatea și, în al treilea rând, pune deoparte despărțirea între minte și corp. Despărțit, nu îl poți întâlni pe Dumnezeu. Despărțit nu poți atinge realitatea non-duală. Dacă ești dual, atunci realitatea ta va fi duală. Trebuie să fii complet; numai atunci realitatea va fi una. Tu ești cel care decide în final ce este realitatea. Dacă ești furios, întreaga existență va fi furioasă. Dacă ești tăcut, întreaga existență va tăcea. Dacă ești îndrăgostit, vei simți că întreaga existență este iubitoare.

Tu ești cel care decide calitatea existenței din jurul tău - iar tu ești cel împărțit, divizat. Crezi că mintea și corpul tău sunt două lucruri diferite; nu doar diferite, ci contrare, opuse, care se luptă- doi inamici. Nu, ele nu sunt așa. Ele sunt două extreme ale aceluiași ritm; ele sunt doi stâlpi ale aceleiași existențe. Cel exterior este corpul, cel interior este sufletul, dar între exterior și interior exiști tu. Tu nu ești nici exteriorul nici interiorul. Exteriorul este o parte din tine, iar interiorul este de asemenea o parte din tine. Tu exiști la mijloc.

Să devii unitar. Cel puțin timp de opt zile să nu te mai împărți. Devino unul singur. Dacă poți deveni unul, o energie spectaculoasă va fi eliberată. Și numai acea energie te poate duce la meditație, altfel nu există o altă cale.

Du-te într-o biserică: oamenii vorbesc și vorbesc și vorbesc; predică și iar predică. Du-te la o întrunire religioasă: vorbe, vorbe, vorbe - ca și cum Dumnezeu ar fi doar o problemă cerebrală, care ar trebui rezolvată prin minte.

Nu, asta nu va fi de prea mare ajutor. Mintea singură nu este de ajuns: corpul trebuie să fie pus în discuție. De aceea, în tehnicile mele de meditație, nu te voi considera divizat: tu ești unul. Dacă mintea ta este nervoasă, îngăduie-i trupului să fie nervos. Dacă mintea ta este fericită, îngăduie-i trupului să danseze. Nu crea o separare. Îngăduie-ți să ajungi adânc înăuntrul corpului, și lasă-ți trupul să curgă către miezul tău lăuntric. Devino un flux!

Tu ești înghețat. Aș vrea să te topesc și apoi să creez din nou un flux. De aceea insist asupra meditației. Prin „activ” vreau doar să spun că și corpul tău trebuie să fie implicat în proces. Dacă pur și simplu stai în poziția buddha, poți să te gândești, și să te gândești și să te gândești; însă corpul nu este implicat. Iar corpul este lumea. Prin corp ești legat de existență, prin corp exiști. Meditația ta trebuie să fie într-un fel adânc înrădăcinată în corp; altfel va deveni doar un vis care plutește în minte, la fel ca norii care nu au rădăcini în pământ. Vreau să te împing înapoi către pământ.

Timp de aceste opt zile să nu creezi nici o separare. Să fii corp și suflet simultan. Senzația, doar senzația că ești unul, va dizolva multe din grijile tale, multe din tensiunile tale, pe care le-ai creat printr-o separare artificială. Întreaga societate, societatea modernă, este paranoică din cauză acestei diviziuni, schizofrenică din cauza acestei diviziuni, a acestei diviziuni. Să îți te împotrivești ție, să te lupți cu tine însuși - - este absurd, însă toată lumea o face.

În această tabără să fii una cu corpul tău, să ai un flux non-dual. Să trăiești prin corpul tău. Iar în meditație folosește-ți trupul pe cât de des posibil. Numai atunci vei avea o adevărată profunzime în meditație. Să nu creezi vreo separare. Aceste trei lucruri va trebui să le ții minte.

Iar acum, încă vreo câteva probleme în legătură cu aceste opt zile. Unu, pune accentul din ce în ce mai mult pe expirație. Da, să nu inspiri, ci să expiri. Să nu te îngrijoreze faptul că am zis să nu inspiri. Vreau să spun îngăduie-i trupului să inspire. Tu expiri și îi îngădui trupului să inspire; să nu inspiri tu. De fiecare dată când îți aduci aminte, expiră adânc, iar apoi relaxează-te și lasă trupul să inspire.

Asta îți va oferi o relaxare maximă - deoarece expirația este moarte, iar inspirația este viață. 22

Primul lucru pe care un copil trebuie să-l facă este să inspire, iar ultimul lucru pe care un bătrân trebuie să-l facă este să expire. Moartea începe cu expirația, viața începe cu inspirația. Și adu-ți aminte că moartea este relaxarea totală. Viața înseamnă tensiune, iar moartea relaxare.

Meditația se aseamănă mai mult morții decât vieții, dar moartea nu este opusă vieții. Moartea este chiar sursa vieții. Viața pleacă din moarte și revine apoi din nou la moarte. Moartea este asemeni oceanului, iar viața este ca un râu: ea vine și se varsă în ocean. Iar apoi din nou apar norii și din nou plouă și din nou un râu este creat, și va veni din nou în ocean.

Moartea este ca oceanul, viața este la fel ca râul. Moartea este relaxarea totală. De aceea ne este frică în mod inconștient de expirație. Inspirăm, dar nu expirăm niciodată. Numai corpul expiră din necesitate. Schimbă această stare complet. Vreme de opt zile, expiră și lasă-ți trupul să inspire. Asta te va relaxa - corpul, mintea, întreg sistemul nervos. Iar când spun expiră adânc, nu vreau să spun în așa fel încât să creeze o încordare. Să nu crezi nici o încordare! Pur și simplu expiră adânc și bucură-te de asta, ca și cum ai muri prin expirație. Viața se mișcă în oceanul morții. Relaxează-te și cedează, și expiră adânc și bucură-te.

Iar apoi așteaptă. Nu spun asta pentru a o preveni - nu! Pur și simplu așteaptă. Să nu faci nimic împotriva inspirației, și nimic pentru ea. Corpul se va ocupa singur de inspirație. Și dacă ai expirat adânc, o inspirație adâncă va avea loc de asemenea. Dar accentul tău să fie pus pe expirație - în primul rând.

În al doilea rând: de trei ori pe zi va avea loc o întâlnire aici, însă va exista un răgaz între ele. Ce vei face tu în timpul acelor pauze? Ține minte un singur lucru: să nu faci ce ai făcut dintotdeauna. Să nu continui ce făceai - aceleași vorbe în aceiași fel: să nu le continui, ci să le pui deoparte. Fii nou, fii original. Să nu faci exact ceea ce făceai înainte. Schimbă-te, pentru că faptele tale au devenit un șablon obișnuit. Dacă continui după același tipar, lucrurile noi nu pot evolua. Pune-l deoparte, aruncă-l.

În timpul acestor opt zile să nu te miști după tiparele tale obișnuite. Să nu spui lucruri pe care le-ai spus toată viața. În momentul în care îți le aduci aminte, oprește-te! Știi că ai spus aceleași lucruri de prea multe ori; le-ai spus nevastei tale ani de zile, și știi ce îți va răspunde ea. Totul a devenit o rutină, o repetiție mecanică.

Să nu rostești ceea ce știi deja. Spune ceva nou. Sau dacă nu găsești ce, dacă este prea greu să găsești ceva nou, rămâi tăcut: măcar asta va fi ceva nou. Sau, și se va părea prostesc dar vreau să te comporți prostesc timp de opt zile - să nu te folosești de cuvinte, ci de gesturi. Dacă vrei să spui ceva prietenului tău sau partenerului tău din cameră sau nevastei tale sau oricui, folosește-te de gesturi; nu de limbaj. Comportă-te ca și când ai fi surd și prost: folosește gesturi, spune ceva prin intermediul gesturilor. Sau, dacă nu te poți exprima prin gesturi, folosește-te de sunete - însă nu folosi cuvinte. O adâncă fericire va pune stăpânire pe tine; o binecuvântare măreață va ajunge la tine.

Folosește sunete sau gesturi. Nu folosi cuvinte, deoarece cuvintele înseamnă minte. Folosește sunete la fel ca păsările sau ca animalele, sau gesturi. Vei simți ceva nou în interiorul tău, vei simți o nouă ființă în interiorul tău, pentru că vechiul tipar al personalității nu va mai funcționa. Poți să faci acest lucru și singur și va merita. Oricând în timpul zilei, stai singur: du-te lângă un copac, stai singur lângă el și începe să scoți sunete. Nu te folosi de cuvinte la fel ca bebelușii, continuă să scoți orice sunet, repetându-l și bucurându-te de el. Este limbajul pruncilor fără nici un înțeles lingvistic.

Doar scoate un sunet și bucură-te de posibilitatea de a-l scoate.

Ce vreau să spun este că: să nu devii victima aceluiași tipar obișnuit. Să nu te preocupe altcineva. Tu mereu ești preocupat. Să fii preocupat de tine însuși. Bucură-te de ființa ta, bucură-te de împrejurimile tale, meditează în grup sau singur, și centrează-te pe tine. Nu te gândi la ce fac alții. Nu te gândi! Lasă-i pe alții să facă ce vor ei să facă. Nu te amesteca nicăieri. Chiar și ideea de a-i lăsa pe ceilalți să facă ce vor să facă te va elibera pentru că ești constant împovărat de alții. Fii complet egoist.

Nu pare prea religios atunci când spun să fii complet egoist. Pentru mine este singura religie pentru că

numai atunci când ești cu adevărat egoist poți face ceva pentru ceilalți. Dacă nu ai ceva, cum poți acționa? Cum poți ajuta? Cum poți iubi? Cum poate exista compasiunea? Dacă înăuntrul tău ești nimic și continui să-ți servești pe alții sau să te gândești la alții. Acea este doar o fugă de tine însuși, pentru a te uita. În această tabără de meditație să nu faci așa. Adu-ți aminte de tine și uită-i pe ceilalți.

Și o ultimă precizare: în ceea ce privește meditațiile, să nu le faci parțial, să nu le faci cu jumătate de inimă. Căci nimic nu va ieși. Mediația nu este matematică. Să nu te gândești, „Dacă fac cincizeci la sută, atunci măcar cincizeci la sută va fi și rezultatul.” Nu, rezultatul va fi zero. Doar un efort sută la sută va putea aduce vreun rezultat, mai puțin nu ajunge.

Este la fel ca apa fierbinte. Când ajunge la un anumit nivel, la o sută de grade, se evaporă. Să nu crezi că la cincizeci de grade se va evapora doar jumătate. Nu se va evapora deloc; pur și simplu va deveni caldă. Nu vreau să fii „călduț” aici. Să fii ori fierbinte ori rece. Dacă ești rece, atunci pleacă! Nu este nevoie să faci vreun efort care nu e necesar. De ce să te obosești? Dacă ești sută la sută fierbinte, atunci stai aici și te vei evapora. Îți garantez asta; este absolut sigur.

Dacă depui un efort de sută la sută, dacă nu te dai înapoi de la nimic, dacă te topești în timpul procesului în mod complet și uiți de tine însuși, dacă te abandonezi complet, lucrul după care am tânjit toată viața împreună se va întâmpla. Se poate întâmpla într-o singură clipă - e nevoie doar de un abandon complet.

Vom face trei meditații pe zi în grup. Și asta este pentru un motiv anume: pentru că voi sunteți individuali numai la suprafață. În adâncul vostru, nu sunteți individuali. Noi aparținem unii de ceilalți; suntem înrădăcinați într-o singură conștiință. Deci o meditație de grup poate fi o experiență fabuloasă. Acolo nu ești singur. Dacă te poți abandona, dacă poți ceda, dacă te poți topi complet, atunci sufletul grupului te acaparează, și tu nu mai ești acolo. Apoi grupul dansează și tu dansezi ca o parte din el. Apoi grupul se simte binecuvântat și tu te simți binecuvântat ca parte din el. Apoi grupul se mișcă, se leagă, dansează, iar tu faci parte din el. Abandonează-te total, iar apoi grupul te va lua în stăpânire. Devine un curent rapid, puternic și pur și simplu ești copleșit.

Aceste trei meditații în grup nu sunt meditații individuale. Începi ca un individ, dar mai devreme sau mai târziu tu nu mai ești acolo iar sufletul grupului va începe să funcționeze. Iar când sufletul grupului începe să funcționeze, ai intrat în divin. Deci să nu rămâneți indivizi, Căci este un lucru fals, egoist. Topește-te, și multe vor începe să li se întâmple.

Multe lucruri sunt posibile, și sper să ți se întâmple. Iacă ești cu adevărat gata, dacă ai visat la ele, dacă ai sperat la ele - dacă nu ai venit aici ca un vizitator ocazional, ci ca 26

un căutător, ca un om care vrea ceva, care acceptă provocarea și începe una din cele mai mari aventuri posibile pentru conștiința umană - apoi totul ți se poate întâmpla. Acum voi lua sutra:

Aum, fie ca Brahman să ne protejeze pe amândoi. Fie ca el să ne hrănească. Fie ca noi să atingem energia. Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi. Fie ca noi să nu ne urâm niciodată. Aum, pace, pace, pace.

Ce frumos este. Învățătorul și cel învățat se roagă împreună la Esența supremă - atât discipolul, cât și maestrul se roagă împreună la Esența supremă.

Aum, fie ca Brahman să ne protejeze pe amândoi.

Pentru că fie că ești maestru, fie că ești discipol, nu ești real. Maestrul este o diviziune, discipolul este o diviziune. Maestrul este un fragment, iar discipolul un fragment de asemenea. Amândoi se roagă pentru ca Esența supremă să aibă grijă de ei, să preia controlul. Maestrul se va pierde pe el ca maestru la fel cum discipolul își va pierde menirea de discipol. Ei vor deveni una; se vor topi într-o realitate mai adâncă.

Fie ca Brahman să ne protejeze pe amândoi.

Acum uită de Upanishade. Noi ne aflăm aici și fie ca această rugăciune să-ți aparțină:

Fie ca Brahman să ne protejeze pe amândoi.

Eu nu ar trebui să funcționez aici pe post de individ, nici tu nu ar trebui să funcționezi aici ca individ. Ci ar trebui să devenim una. Eu sunt pregătit. Dacă și tu ești pregătit să mă întâlnești atunci nu există nici o piedică. Și nu e ca și când te-aș conduce undeva, nu e ca și cum ai fi condus de mine ci amândoi, împreună ne mișcăm către ceva -împreună. Eu nu sunt conducător și tu nu ești condus. Eu nu sunt învățătorul și tu nu ești cel învățat. Amândoi ne mișcăm înspre o realitate mai adâncă împreună. Nimeni nu este învățătorul și nimeni nu este cel învățat. Aceasta este sentimentul rugăciunii.

Fie ca Brahman să ne protejeze pe amândoi. Fie ca el să ne hrănească. Fie ca noi să atingem energia. Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi. Fie ca noi să nu ne urâm niciodată. Aum, pace, pace, pace.

Există posibilitatea ca discipolul să înceapă să-și urască maestrul pentru că dacă iubești, posibilitatea de a urî este întotdeauna acolo. Dacă îți iubești maestrul, atunci cealaltă parte a acelei dragoste este ura. Iar atunci când iubești, ura poate să erupă în orice moment. Ura face parte din ea. Da, dragostea și ura nu sunt două lucruri diferite ci două aspecte. Ura nu este împotriva dragostei; ci este echivalentul ei -cealaltă față a monedei. Deci atunci când un discipol își iubește maestrul, în orice moment posibilitatea ca el să-l urască există. Iar posibilitatea va fi și mai mare atunci când maestrul va încerca să-l transforme - pentru că atunci el va părea periculos, atunci el va părea distructiv.

Dacă spun, „Aruncă-ți cunoașterea,” mă vei simți ca pe inamicul tău, deoarece cunoașterea este comoara ta. Dacă spun, „Nu fi serios; fii copilăros,” ego-ul tău se va simți jignit. Vei crede, „Acest om mă conduce înspre ceva prostesc, stupid.” Poți să începi să mă urăști în orice moment. Dacă într-adevăr aș vrea să te transform, să te schimb, atunci posibilitatea este din ce în ce mai mare ca tu să începi să mă urăști.

De aceea maestrul spune:

Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi. Fie ca noi să nu ne urâm niciodată.

Iar această propoziție este într-adevăr ceva - ceva excepțional, extraordinar. Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi. Maestrul este de fapt iluminat, căci altfel nu ar mai fi maestru. Discipolul nu este iluminat; altfel nu ar mai fi nevoie să fie discipol. Însă maestrul spune, „Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi - să ne facă pe amândoi iluminați.” într-adevăr foarte subtil. Maestrul a avut revelația, însă revelația sa îi aparține numai lui, nu și discipolului. Discipolul doar crede în revelația maestrului; el nu o poate cunoaște. Iar maestrul și discipolul se mișcă ca un cuplu, ca o pereche, nu prea diferiți și nu foarte separați însă împreună, apoi discipolul va ajunge să cunoască, atunci când revelația îi va apărea, și astfel amândoi se vor trezi, amândoi vor deveni buddha.

Aceasta este o interpretare; dar mai există o alta. Poți fii luminat singur; aceasta este o experiență. Dar atunci când te miști împreună cu cineva, iar revelația apare la amândoi, este totuși altceva; ea nu este la fel.

Buddha este iluminat, edificat, sub copacul bodhi. Aceasta este iluminarea individuală; el a ajuns la o trezire individuală. Însă întreaga lume din jurul lui, milioane și milioane de suflete din juru-i, dorm în mers. Buddha se mișcă printre acești somnambuli și încearcă să-i trezească. De fiecare dată când cineva se trezește, propria iluminare a lui Buddha sporește.

Adu-ți aminte, în timp ce înainte doar o singură lampă ardea în întuneric, acum două lămpi ard. Iar apoi o a treia se trezește și trei lămpi ard, și o a patra este trezită și lumina continuă să strălucească. Lumina continuă să crească până când Buddha nu mai este individual.

Deci de fiecare dată și oriunde are loc iluminarea, este vorba și de iluminarea sa. Este un concept adânc și subtil, dar merită ținut minte pentru totdeauna, căci iluminarea lui Buddha continuă să crească. De fiecare dată când un discipol se trezește, lumina lui Buddha crește.

Buddha a avut deja revelația; și nu avem nici un dubiu în legătură cu asta. La fel se întâmplă când aprind o

lampă într-o cameră și camera devine luminată: nu mai este întuneric. Apoi aduc o altă lampă, iar lumina crește. Apoi aduc o a treia lampă, iar lumina crește și mai mult. întreaga lume continuă să devină din ce în ce mai plină de lumină ori de câte ori un maestru îl ajută pe un discipol să aibă revelația.

Acest clar-văzător spune un lucru minunat. Nimeni nu a spus nicăieri:

.

Fie ca acest studiu să ne lumineze pe amândoi.

Aum, fie ca membrele mele să devină puternice. De asemenea, fă-mi vorbirea, prana - aerul vital - vederea, auzul, și toate organele de simț, viguroase.

La fel îți spun și eu ție. îngăduie corpului să fie renăscut

prin tine. Să nu-l separi; ci împreunează-te cu el; mișcă-te

adânc prin el. Atunci când te muți în el, totul devine puternic,

plin de viață, nou. fi

De asemenea, fă-mi vorbirea, prana - aerul vital -vederea, auzul, și toate organele de simț, viguroase, întreaga existență este Brahman din Upanishade. Fie ca eu să nu-l reneg niciodată pe Brahman. 30

Acestea sunt unele dintre cele mai revoluționare cuvinte pronunțate vreodată.

Fie ca eu să nu-l reneg niciodată pe Brahman; fie ca Brahman să nu mă renege niciodată. Fie ca renegarea să nu existe. Să nu existe renegarea, cel puțin din partea mea.

Să nu negi niciodată, căci totul este Brahman, totul este acel absolut. Deci de fiecare dată când negi ceva, îl negi pe el. De fiecare dată când condamni ceva - și poți condamna pe oricine vrei - pe orice vrei, îl condamni pe el. Dacă condamni un hoț, dacă condamni un ucigaș, el este condamnat pentru că numai el se află acolo. De aceea este aceasta una din vorbele cele mai revoluționare rostite vreodată.

întreaga existență este Brahman... Fie ca eu să nu-î reneg pe Brahman niciodată - conștient sau inconștient, pe față sau pe ascuns. Fie ca eu să nu-i reneg niciodată pe Brahman. Să nu existe renegarea cel puțin din partea mea.

Mintea negativă, mintea care reneagă, este mintea nereligioasă. Mintea care continuă să spună nu, care nu are capacitatea și curajul de a spune da, este mintea nereligioasă. Mintea religioasă este genul de minte care spune da. Chiar dacă are loc ceva care îți pare greșit și mintea ta vrea să condamne acel fapt, o minte religioasă ar spune, „Mie îmi pare așa, dar cine știe? Judecata mea poate fi greșită, dar ar putea să nu fie - căci care este valoarea judecății mele?"

Unii oameni i-au adus o femeie lui Iisus și au spus, „Ea a comis adulter, deci trebuie să fie omorâtă. Iar aceasta a fost legea - să o omoram cu pietre, aruncând în ea cu pietre."

Iisus a spus, „Această lege este adevărată, însă numai acele persoane care nu au comis adulter niciodată - nici măcar în minte - să arunce în ea cu pietre. Deci să iasă în față acele persoane care nu au comis niciodată adulter, în mod real sau în imaginație."

Lumea avea pietre; erau pregătiți să o omoare. Dar oamenii au început atunci să se împrăștie. Femeia a spus, „Am greșit! Sunt vinovată, pedepsiți-mă."

Însă Iisus a spus, „Cine sunt eu ca să te pedepsesc? Cine sunt eu ca să te pedepsesc sau să te condamn? Fapta ta este doar între tine și Dumnezeu."

Aceasta este atitudinea omului religios: nici o condamnare. Cine ești tu ca să condamni? - tu te auto-proclami, și crezi probleme pentru tine și pentru alții care nu sunt necesare! Și să nu negi. Negarea ajunge adânc: îți renegi corpul, îți renegi simțurile, renegi totul. Ai devenit un mare tăgăduitor. Iar apoi, când te sufoci, plângi și spui, „De unde vine această angoasă? De ce atâta tristețe?” Această tristețe a fost creată de tine. O persoană care își duce viața negând totul va deveni din ce în ce mai mică, mai înghețată pe dinăuntru. El nu poate face nimic: totul este greșit. El nu poate mânca asta, nu poate iubi în acest mod, nu se poate mișca astfel, nu poate face cutare sau cutare lucru. Numai „nu se poate” și „nu se poate” peste tot în jurul lui-numai negare și negare. Atunci viața începe să se sufocă. Atunci începi să te simți rău.

Aceasta este una dintre cele mai revoluționare vorbe rostite - cum că n-ar trebui să existe deloc renegarea: „Să nu existe renegarea, cel puțin din partea mea. ” Dar problema merge mai adânc. Uită-te la frumusețea ei. Există posibilitatea ca, dacă eu îți spun, „Nu nega,” și auzi pe cineva negând, să îl renegi pe acesta. De ce să-l renegi? Dacă spun, „Nu condamna” și cineva condamnă, îl vei condamna pe el. Mîntea continuă să ne joace feste. Sub forme noi, ea aduce toate bolile vechi, iarăși și iarăși.

Vorbeam cu o femeie care are o mare minte condamnatoare. Ea își duce viața condamnând pe toată lumea. De fiecare dată când vine la mine continuă să condamne asta sau asta. Apoi i-am spus, „Nu este bine. Nu spun că ceea ce spui nu este adevărat. Ar putea fi, dar nu asta e problema. Faptul că tu condamni este greșit.”

Așa că ea a spus, „Dacă tu spui așa, atunci nu voi condamna pe nimeni.”

În ziua următoare a venit din nou și a zis, „Un discipol de-al tău condamnă. El nu face bine ce face.” Acum definiția s-a schimbat în legătură cu conceptele de bine și de rău, însă condamnarea rămâne. Acum el nu este cel bun.

Rishi a spus:

Fie ca renegarea să nu existe. Să nu existe renegarea, cel puțin din partea mea. Toate virtuțile Upanishadelor, să trăiască prin mine, eu, cel care sunt devotat lui atman -sinelui. Fie ca ele să sălășluiască în mine.

Aum, pace, pace, pace.

Maestrul este de fapt casa, lăcașul tuturor virtuților. Orice ar preda Upanishadele, orice virtuți s-ar afla acolo, ele nu înseamnă nimic în comparație cu inima maestrului. Cea mai măreață virtute este chiar umilința sa, smerenia sa. El continuă încă să se roage ca toate virtuțile cântate de Upanishade, să „sălășluiască în mine, să nu mă părăsească, să rămână în inima mea.”

Cu o smerenie autentică, el continuă să se roage: aceasta este ideea de bază. El nu este niciodată în atâra rugăciunilor. Chiar și atunci când totul a fost atins, rugăciunea continuă - deoarece rugăciunea înseamnă smerenie, deoarece rugăciunea înseamnă simplitate, rugăciunea înseamnă inocență. Chiar dacă se ajunge la Esența supremă, rugăciunea continuă. Ara auzit despre un mistic Sufi, Bayazid. A devenit luminat, însă într-o zi, când se ruga ca întotdeauna, unul din discipolii săi, tulburat, i-a spus, „Maestre, nu mai ai nevoie de rugăciune. Ești deja luminat. De ce te mai rogi?”

Se spune despre Bayazid că i-a răspuns, „Înainte mă rugam pentru luminare, acum de asemenea mă rog pentru luminare.”

Discipolul nu a putut înțelege și a întrebant, „Ce vrei să spui?”

Maestrul a spus, „M-am rugat pentru ca lumina să mi se întâmpie mie. Acum s-a întâmpiat, și mă rog pentru a mulțumi, pentru a-mi arăta grațitudinea față de ce s-a întâmpiat.” Însă rugăciunea, continuă - aceeași rugăciune.

Rugăciunea este o atitudine. Maestrul este lăcașul tuturor virtuților. Bineînțeles, Upanishadele au fost create de maeștrii și nu invers. Nici o Upanishadă nu poate crea un maestru, însă un singur maestru poate crea toate Upanishadele. Însă maestrul spune:

Toate virtuțile Upanishadelor, să trăiască prin mine, eu, cel care sunt devotat atmanului - sinelui. Fie ca ele să sălășluiască în mine.

Aum, pace, pace, pace. Capitolul 2 Transcendând dualitatea fundamentală a sexului

Invocație

La dorința cui și de cine împinsă, coboară mintea asupra obiectelor sale? Împinsă de cine prana majoră - forța vitală - își preia funcțiile? Împinși de cine rostesc oamenii acest discurs? Ce deva sau ce zeu direcționează ochii și urechile?

El - atman - este urechea urechii, mintea minții, vorbirea vorbirii, prana pranei, și ochiul ochiului. Înțelepții care separă atman de acestea - de aceste funcții ale simțului - se ridică deasupra vieții simțului și ating nemurirea.

Viața nu își atinge maximul atunci când te naști; ci este la un minim de funcționalitate. Dacă rămâi la acel stadiu, vei duce o viață care se află în apropiere de moarte - pur și simplu o viață la graniță. Prin naștere, îți se dă doar o oportunitate, doar o deschidere.

Viața trebuie realizată. Nașterea este doar începutul, nu sfârșitul. Dar în mod normal, noi rămânem la stadiul nașterii. De aceea are loc moartea. Dacă rămâi în stadiul nașterii vei muri. Dacă poți să crești mai departe de naștere poți să crești dincolo de moarte. Adu-ți aminte foarte bine următoarele: moartea nu acționează împotriva vieții; moartea este împotriva nașterii. Viața este cu totul altceva. Prin moarte doar nașterea se termină și prin naștere doar moartea începe. Viața este ceva total diferit. Ea trebuie să fie realizată, înfăptuită, actualizată. Ea îți este dată sub forma unei semințe, sub forma unui potențial - ceva care ar putea să fie dar care nu este încă acolo.

Iar tu ai toate șansele ca să-ți scape. Poți să fii viu pentru că te-ai născut, dar nu este același lucru cu a fi în viață. Viața este efortul tău de a actualiza acest potențial. De aici și rolul religiei; altfel religia n-ar avea nici o semnificație. Dacă viața începe cu nașterea și se termină cu moartea, atunci religia nu mai înseamnă nimic. Atunci ea devine știința despre cum se evoluează în viață prin naștere. Și cu cât de miști mai departe de naștere în timpul vieții, cu atât te miști mai departe de moarte pentru că moartea și nașterea sunt paralele, similare, același lucru - două finaluri ale aceluiași proces. Dacă te îndepărtezi de unul, în același timp te îndepărtezi de altul.

Religia este știința prin care se realizează viața. Viața este dincolo de moarte. Nașterea moare; viața, niciodată. Pentru a realiza această viață trebuie să faci ceva. Nașterea îți este dată. Părinții tăi au făcut ceva: s-au iubit unul pe celălalt, s-au topit unul în celălalt, și din forța lor vitală, din topirea lor unul în celălalt, un nou fenomen, o nouă sămânță - tu - s-a născut. Dar tu nu ai făcut nimic pentru această înfăptuire: este un dar. Adu-ți aminte, viața este un dar. De aceea toate culturile își respectă atât de mult părinții - pentru că este un dar, iar tu nu poți să-l răsplătești. Datoria nu poate fi achitată. Căci ce ai putea tu să faci pentru a o achita? Viața ți-a fost dăruită, însă tu nu ai făcut nimic pentru ea.

36

Religia îți poate oferi o nouă naștere, o renaștere. Poți să te renaști. Însă această naștere va avea loc printr-o schimbare alchimică în tine. La fel cum prima naștere a avut loc prin două forțe vitale întâlnindu-se fără tine - ele au creat o oportunitate pentru ca tu să intri, să te naști; aceasta este o alchimie adâncă - deci o întâmplare similară trebuie să aibă loc în interiorul tău. Părinții tăi s-au întâlnit - mama și tatăl tău. Două forțe, feminin și masculin, se întâlneau pentru a crea o oportunitate ca ceva nou să se nască. Două forțe opuse se întâlneau, două polarități se întâlneau. De fiecare dată când două polarități se întâlnesc, ceva nou se naște, se ajunge la o nouă sinteză. Un lucru similar trebuie să se întâmple în interiorul tău.

Pentru că și tu ai două polarități în tine, cea feminină și cea masculină. Lasă-mă să-ți explic mai în detaliu... Deoarece corpul tău se naște din două polarități: celule de la mama și celule de la tatăl tău, ele îți crează corpul. Astfel tu ai cele două tipuri de celule - cele venite de la mama și cele venite de la tata. Corpul tău constă în două polarități, feminină și masculină. Tu ești cele două, oricine le are pe amândouă. Fie că ești bărbat sau femeie, nu contează. Dacă ești bărbat ai o femeie în interiorul tău: mama ta se află acolo. Dacă ești femeie ai în interiorul tău un bărbat: pe tatăl tău. Ei se pot întâlni din nou în interiorul tău. Iar întreaga yoga, întreaga tantra, alchimia, întregul proces al religiei, este încercarea de a crea un orgasm, un raport sexual adânc între cele două polarități din tine. Iar când cele două se întâlnesc, o nouă ființă se naște, o nouă viață apare.

Dacă ești bărbat, atunci conștiința ta este masculină iar subconștiința feminină. Dacă ești femeie atunci conștiința ta este feminină iar subconștiința masculină. Conștiința și subconștiința trebuie să se întâlnească astfel încât să devină posibilă o nouă viață. Ce trebuie făcut pentru ca întâlnirea lor să aibă loc? Adu-i mai aproape. Tu ai creat separarea; tu ai creat tot felul de bariere. Tu nu le îngădui să se întâlnească. Încerci să exiști în conștiință și continui să împiedici subconștiința să iasă la iveală. Pur și simplu nu-i dai voie.

Dacă un bărbat începe să plângă și să lăcrimeze, cineva imediat va spune, „Ce faci? Te porți ca o femeie, numai femeile plâng.” Bărbatul se va opri imediat. Partea masculină n-are voie să plângă sau să lăcrimeze. Dar în tine există aceeași posibilitate, în subconștiință ea există. Ai momente de masculinitate, ai momente de femininitate; toată lumea le are.

O femeie poate să devină feroce, ca un bărbat, în anumite stări, în anumite momente. Dar ea atunci se va stăpâni. Va spune, „Nu se cade unei femei.” Putem să mergem mai departe să construim separarea, distanța. Acea distanță trebuie să fie aruncată, conștiința și subconștiința trebuie să se apropie unul de celălalt. Numai atunci se pot întâlni, numai atunci pot avea o relație sexuală adâncă. Un orgasm poate avea loc în interiorul tău. Orgasmul este cunoscut sub numele de binecuvântare spirituală.

Un tip de orgasm este posibil între corpul tău și corpul sexului de la un pol opus; și se poate întâmpla doar pentru o singură clipă deoarece întâlnirea are loc doar la periferie. Periferiile se întâlnesc iar apoi se separă. Un alt tip, un gen mai adânc de orgasm, se poate întâmpla în interiorul tău. Dar atunci polaritățile se întâlnesc în centru iar separarea nu mai devine necesară. Extazul sexual poate fi doar momentan; extazul spiritual poate fi etern. Odată atins nu mai trebuie să-l pierzi. Da, odată atins este greu de pierdut -• imposibil de pierdut. Căci devine de o asemenea integritate încât fragmentele dispar complet.

De aceea atunci când cineva l-a întrebat pe Buddha, 38

„Cine ești? Un deva, o ființă cerească?” el a răspuns, „Nu!” Iar examinatorul a continuat să întrebe. Apoi examinatorul a disperat pentru că de fiecare dată când îl întreba pe Buddha cine era, dacă este așa sau pe dincolo, Buddha continua să-i răspundă, „Nu!” Apoi într-un final a întrebat, „Cel puțin trebuie să răspunzi că ești bărbat. Trebuie să spui da.” Iar Buddha a zis, „Nu!” „Atunci ești tu femeie?” a întrebat omul disperat. Buddha a zis, „nu!”—pentru că o nouă unitate a luat ființă care nu este nici bărbat nici femeie.

Atunci când bărbatul tău lăuntric și femeia ta lăuntrică se întâlnesc, tu nu mai ești nicicum: transezi sexul. Aceasta este semnificația celei mai antice imagini indiene: Shiva ca Ardhanarishwar - jumătate bărbat, jumătate femeie. Acesta este simbolul întâlnirii lăuntrice. Shiva nu este nicicum acum: este jumătate bărbat, jumătate femeie -amândouă părțile și nici una. El transcende sexul.

Ține minte, dacă nu transezi sexul, nu poți să transezi dualitatea. Aceasta este o mare problemă psihologică - nu doar psihologică ci și ontologică. Dacă rămâi bărbat sau femeie, poți tu să cuprinzi unitatea existenței? Nu poți. Fiind bărbat, nu poți să te concepi pe tine însuși ca fiind una cu femeia. Fiind femeie, nu poți să te concepi pe tine însăși ca fiind una cu bărbatul. Dualitatea persistă.

Sexul este dualitatea de bază. Am discutat și am dezbătut secole întregi cum se atinge nondualitatea. Dar continuăm să discutăm ca și când ar fi vorba de o problemă intelectuală: „Cum se ajunge la nondualitate?”

Nu este o problemă de ordin intelectual; ci ontologic, existențial. Poți să ajungi la nondualitate numai atunci când dualitatea din interiorul tău dispare. Nu se pune problema meditației asupra nondualității și a gândirii, „Eu sunt Brahman.” Din acest proces nu va ieși nimic; pur și simplu te auto-iluzionezi.

Nu poți să ajungi la nondualitate dacă baza dualității sexuale din tine nu dispare, dacă nu ajungi la un punct unde nu poți spune cine ești — bărbat sau femeie. Iar acest lucru se întâmplă numai când bărbatul tău lăuntric și femeia ta se topesc atât de mult încât se dizolvă unul în celălalt - și toate limitele se pierd, și toate distincțiile se pierd, și ei devin una. Atunci când orgasmul interior, extazul spiritual are loc, tu nu mai ești nicicum. Și numai atunci când nu mai ești nicicum se naște viața.

Într-un singur moment de întâlnire între părinții tăi, mama și tatăl tău, te-ai născut tu - într-o singură clipă a întâlnirii! Ține minte, viața se naște întotdeauna dintr-o întâlnire, nu printr-o separare. Viața apare numai în urma unei întâlniri de ordin adânc, într-o comuniune adâncă. Pentru o singură clipă mama și tatăl tău au fost una, nu au mai existat ca două persoane diferite. Au funcționat ca o singură ființă. Prin aceea unitate te-ai născut tu.

Viața apare întotdeauna dintr-o unitate. Iar viața despre care vorbesc, sau despre care vorbește Iisus și despre care vorbește Buddha, este viața care va avea loc înăuntrul tău, în interiorul tău. Din nou va avea loc o comuniune, o topire, iar cele două sexe se vor dizolva în tine.

Ține minte, o spun din nou și din nou că sexul este dualitatea de bază, și dacă nu reușești să transcezi sexul, Brahman nu poate fi atins. Toate celelalte dualități sunt doar reflecții și reflecții ale acestei dualități principale. Nașterea și moartea - din nou o dualitate. Ele vor dispărea atunci când nu vei mai fi nici bărbat nici femeie. Atunci când vei avea o conștiință care să meargă dincolo de ei, nașterea și moartea vor dispărea, materialul și mintea dispar, această lume și aceea lume dispar, raiul și iadul dispar. Toate dualitățile dispar atunci când dualitatea principală va dispărea, pentru că toate dualitățile sunt pur și simplu ecouri și ecouri ale diviziunii de bază din interiorul tău. 40

De aceea clarvăzătorii antici ai Indiei l-au pus pe Brahman în categoria a treia. El nu este nici bărbat nici femeie. Ei îl numesc napunsak - impotent. Ei îl numesc al treilea sex, esența supremă a realității celui de-al treilea sex. Cuvântul brahman face parte din familia napunsak: nu este nicicum și este amândouă. Dar un lucru este sigur: transcende dualitatea. De aceea alte concepte ale lui Dumnezeu par imature, copilăroase. Creștinii îl numesc tată. Într-adevăr copilăresc, pentru că se pune problema - unde este mama? Și cum se naște fiul său Iisus? Și ei spun că Iisus este unicul său fiu, dar atunci unde este mama? Doar tatăl, singur, îi dă viață? Dacă doar tatăl îi dă viață lui Iisus, atunci el este și mamă și tată. Atunci nu-l mai numiți tată. Căci apare dualitatea.

Sau, unele religii au numit Esența supremă - mamă. Apoi unde este tatăl? Acestea sunt doar sentimente antropomorfe. Omul nici nu se poate gândi la Esența supremă în alți termeni decât cei umani, așa că o numește tată sau mamă. Dar aceia care au cunoscut sau care au transcens atitudinea antropomorfică, atitudinea umană - ei cunosc că el nu este nicicum. El transcende ambele părți; el este întâlnirea lor.

În Esența supremă, mama și tatăl se contopesc. Sau, dacă îmi permiteți următoarea expresie, aș vrea să spun că: Brahmanul este mama și tatăl în orgasmul etern - una în întâlnirea extazului etern. Iar din aceea întâlnire apare întreaga creație, din aceea întâlnire apare întregul joc, din aceea întâlnire se nasc toate cele care există.

Aici, în tabăra de meditație, vom încerca să vă apropii subconștientul de conștient, partea feminină de cea masculină. Va trebui să mă ajutați, să cooperați cu mine. Prin tehnicile de meditație va trebui să distrugeți toate barierele între mintea conștientă și subconștientă. Și trebuie fii liberi, pe cât de liber posibil pentru că refularea a I nat barierele.

Așa că nu te refuła. Dacă ai chef să țipi, țipă. Chiar acel țipăt îți va aduce mai aproape conștientul de subconștient.

dacă ai chef să dansezi, dansează. Chiar acel dans îți va aduce mai aproape conștientul de subconștient. Da,

dansul poate fi foarte bun, pentru că prin dans corpul și mintea ta

■ întâlnesc la un nivel adânc. Nu numai corpul se mișcă; în interiorul corpului se mișcă și conștiința ta. De fapt, un dans devine un dans numai când corpul tău este umplut cu grația spiritului tău, când spiritul curge în afara corpului iau, când spiritul a preluat un ritm împreună cu corpul.

Toate religiile vechi erau religii bazate pe dans. Acestea erau cele mai autentice. Noile moduri de a practica religia sunt pur și simplu false. Te duci într-un templu sau într-o biserică sau într-o gurudwara și doar verbalizezi pe acolo. Ci ne va predică și tu ascultă. A devenit o activitate cerebrală. Bau, te rogi și vorbești cu Dumnezeu. Până și cu Dumnezeu le folosești de limbaj. Nu poți să fii tăcut în preajma lui; nu Cirezi cu adevărat că el te poate înțelege chiar și fără să

vorbești. Nu ai credință deloc! Nu te încrezi în el; vrei să-i explici absolut tot.

Am auzit o întâmplare: într-o noapte o mamă își aude copilășul rugându-se la Dumnezeu, iar el îi spunea, „Dragă dumnezeu, iubitul meu Dumnezeu, fa-1 pe Tommy să nu mai arunce cu chestii în mine - și apropo, ți-am mai zis asta odată.”

Însă la fel facem și noi, noi toți: îl rugăm pe Dumnezeu sa-1 „facă pe Tommy să nu mai arunce cu chestii în mine.” Chiar dacă te duci la rishi vedic vei întâlni aceleași probleme: „Fă asta, nu fă asta”. Nu îi poți permite să facă după voia sa. Vrei să se plieze după programul tău personal. Și dacă te urmează, atunci ești un bun credincios și dacă nu te urmează vei spune că el nu există. El nu poate exista decât dacă este adeptul tău.

Însă existența nu te poate urmări. Existența este dincolo de tine; existența este un întreg. Tu ești doar un fragment, iar un fragment nu poate fi ascultat - ci fragmentul trebuie să asculte de întreg. Asta reprezintă o minte religioasă: fragmentul care urmează întregul, fragmentul care se abandonează întregului, fragmentul care nu se zbate, fragmentul care renunță la el însuși.

Religia a devenit verbală, un act lingvistic. Aici vom încerca să aducem înapoi religia autentică. Cel mai adânc secret al său este acela că trebuie să intri în interiorul său complet - cu mintea, cu corpul, cu emoțiile, cu tot. Nimic nu rămâne pe-afară. Plângi și suferi și râzi și dansezi, și rămâi tăcut. Faci absolut toate lucrurile pe care ființa ta lăuntrică le-ar face; nu te forțezi să faci nimic care nu-ți stă în fire. Nu vei spune niciodată, „Să fac așa nu este bine; n-ar trebui să procedez astfel.” Țiți îngădui să fii ca un flux spontan. Apoi subconștientul va ajunge din ce în ce mai aproape de conștient.

Am creat o prăpastie prin intermediul reprimării: „Nu face asta, nu face aia,” și continuăm să ne reprimăm. Astfel subconștientul devine reprimat. Devine întunecat. Devine o parte după care nu ne ghidăm niciodată în propriile lăcașuri. De aceea suntem împărțiți. Și, ține minte, așa apar perversiunile.

Dacă Țiți îngădui subconștientului să fie mai aproape de conștient, obsesiile legate de sex vor dispărea. Dacă ești bărbat și Țiți negi subconștientul, Țiți negi femeia lăuntrică; astfel vei fi atras de femeile exterioare mult prea mult. Va deveni o perversiune în acest caz pentru că este de fapt un substitut. Femininitatea interioară a fost renegată; acum femininitatea exterioară devine obsesivă pentru tine. Te vei te urmează vei spune că el nu există. El nu poate exista decât dacă este adeptul tău.

Însă existența nu te poate urmări. Existența este dincolo de tine; existența este un întreg. Tu ești doar un fragment, iar un fragment nu poate fi ascultat - ci fragmentul trebuie să asculte de întreg. Asta reprezintă o minte religioasă: fragmentul care urmează întregul, fragmentul care se abandonează întregului, fragmentul care nu se zbate, fragmentul care renunță la el însuși.

Religia a devenit verbală, un act lingvistic. Aici vom încerca să aducem înapoi religia autentică. Cel mai adânc secret al său este acela că trebuie să intri în interiorul său complet - cu mintea, cu corpul, cu emoțiile, cu tot. Nimic nu rămâne pe-afară. Plângi și suferi și râzi și dansezi, și rămâi tăcut. Faci absolut toate lucrurile pe care ființa ta lăuntrică le-ar face; nu te forțezi să faci nimic care nu-ți stă în fire. Nu vei spune niciodată, „Să fac așa nu este bine; n-ar trebui să procedez astfel.” Țiți îngădui să fii ca un flux spontan. Apoi

subconștientul va ajunge din ce în ce mai aproape de conștient.

Am creat o prăpastie prin intermediul reprimării: „Nu face asta, nu face aia,” și continuăm să ne reprimăm. Astfel subconștientul devine reprimat. Devine întunecat. Devine o parte după care nu ne ghidăm niciodată în propriile lăcașuri. De aceea suntem împărțiți. Și, ține minte, așa apar perversiunile.

Dacă îți îngădui subconștientului să fie mai aproape de conștient, obsesiile legate de sex vor dispărea. Dacă ești bărbat și îți negi subconștientul, îți negi femeia lăuntrică; astfel vei fi atras de femeile exterioare mult prea mult. Va deveni o perversiune în acest caz pentru că este de fapt un substitut. Femininitatea interioară a fost renegată; acum femininitatea exterioară devine obsesivă pentru tine. Te vei gândi și te vei gândi numai la asta; iar acum întreaga ta minte va deveni sexuală. Dacă ești femeie și îți negi bărbatul, atunci „bărbatul” te va poseda. Astfel orice vei face sau orice vei gândi, va fi numai în termeni sexuali.

Toate fanteziile sexuale sunt datorate negării alter-ego-ului din interior. Așa că fanteziile devin o compensație. Ele compensează pentru acel lucru din interiorul tău pe care tu l-ai alungat. Și privește absurditatea: cu cât te obsedează mai mult celălalt sex cu atât începe să-ți fie mai mult frică; cu cât mai mult îți negi subconștientul, cu atât mai mult îl reprimi; și cu cât mai mult îi interzici existența cu atât mai mult te obsedează.

Așa numiții voștri brahmacharia sunt total obsedați de sex timp de douăzeci și patru de ore pe zi; sunt obligați să fie așa. Este natural: natura se răzbună. Pentru mine, brahmacharia — celibatul — înseamnă că ai ajuns atât de aproape de propria-ți parte feminină sau masculină, atât de aproape că nu mai există substitut pentru ea. Nu mai ești obsedat de cealaltă parte; nu te mai gândești la ea. Ea dispăre pur și simplu.

Atunci când subconștientul este mai apropiat de tine, nu mai ai nevoie să-l înlocuiești cu altcineva din exterior. Iar apoi are loc un miracol. Dacă subconștientul tău este atât de aproape, atunci de fiecare dată când iubești pe cineva, o femeie sau un bărbat, aceea iubire nu mai este patologică. Dacă subconștientul tău este foarte aproape, aceea dragoste nu mai este patologică. Nu este posesivă, nu mai este nebunie. Este foarte tăcută, liniștită, calmă, potolită. Astfel celălalt nu mai este un substitut pentru ceva iar tu nu mai ești dependent de celălalt. Mai degrabă, celălalt devine asemănător unei oglinzi.

Ține minte diferența: celălalt nu mai este acum un înlocuitor al unui ceva pe care l-ai negat. Celălalt devine oglinda părții tale interioare, subconștientului tău. Nevasta ta, persoana iubită, devine doar o oglindă. În aceea oglindă tu îți poți vedea subconștientul. Iubitul tău, soțul tău, prietenul tău, devine o oglindă. Iar în acea oglindă tu îți poți vedea subconștientul reflectat perfect, proiectat în exterior. Apoi soțul și soția se pot ajuta reciproc să își regăsească subconștientul și să-l apropie cât mai mult de conștient.

Și apoi va veni o vreme, și în mod sigur va veni, când viața își va arăta roadele în urma unui efort de succes, atunci când soțul și soția nu mai sunt soț și soție: ci au devenit tovarăși de drum într-o călătorie eternă. Se ajută unul pe celălalt, au devenit reflecții reciproce ale celuilalt. Dezvăluie subconștientul celuilalt și fiecare îl ajută pe celălalt să se cunoască mai bine. Acum nu mai există patologie, dependență.

Mai ține minte un singur lucru: dacă îți renegi subconștientul, dacă îl urăști, dacă îți reprimi femeia sau bărbatul lăuntric, atunci tu poți să zici cât vrei că o iubești pe femeia exterioară dar de fapt în adâncul tău o urăști și pe ea. Dacă îți renegi femininitatea, o vei detesta pe femeia pe care o iubești. Dacă îți renegi masculinitatea, îl vei detesta pe bărbatul pe care îl iubești. Dragostea ta va fi doar de suprafață. În sufletul tău nu va fi nimic altceva decât ură. Este obligatoriu să fie așa, așa este dat să fie, pentru că nu le vei îngădui celorlalți să devină oglinzi ale subconștientului tău. Și îți va fi frică de asemenea. Bărbatului îi este frică de femeie. Du-te și. întrebă-i pe așa zișii tăi sfinți. Lor le este atât de frică de femei. De ce? Pentru că le este frică de subconștient, iar femeia devine o oglindă. Orice au ascuns ei, ea le dezvăluie.

Dacă ai reprimat ceva, atunci cealaltă polaritate opusă poate s-o dezvăluie imediat. Dacă ai obișnuit să reprimi sexul și dacă te afli în mijlocul meditației într-un loc singuratic și o femeie frumoasă trece pe lângă tine, atunci deodată subconștientul tău se va exprima. Ceea ce ai ascuns îți va fi dezvăluit prin femeia care trece și tu vei fi împotriva acelei femei. Ești nesăbuit - pentru că acea femeie nu face nimic rău, ea doar trece pe lângă tine. S-ar putea ca ea nici să nu știe că tu te afli acolo; ea nu îți face nimic ție personal. Ea

este o oglindă, dar acea oglindă trece pe lângă tine și în acea oglindă subconștientul tău se va reflecta.

Întreaga așa-zisa spiritualitate se bazează pe frică. Ce este frica? Frica de posibilitatea ca ceilalți să-ți dezvăluie subconștientul în timp ce tu nu vrei să știi nimic despre el. Dar să nu știi nimic despre el nu te va ajuta, reprimarea nu te va ajuta. El va rămâne acolo. Va deveni un cancer și încetul cu încetul se va exprima din ce în ce mai mult, iar într-un final vei simți că ai fost un eșec și că orice ai fi reprimat tu, a devenit acum victorios iar tu ești cel învins.

Tot efortul meu este de a îți aduce subconștientul mai aproape de conștient. Să devii atât de obișnuit cu el încât să nu-ți mai fie necunoscut. Să devii prietenos cu el, apoi frica va dispărea - frica de polaritatea opusă. Iar apoi ura va dispărea și ea fiindcă cealaltă persoană este doar o oglindă ajutătoare. Îi vei fi recunoscător. Îndrăgostiții vor fi recunoscători unul altuia dacă subconștientul nu este reprimat și se vor detesta dacă subconștientul este reprimat.

Îngăduie ființei tale să funcționeze într-adevăr. Emoțiile tale sunt închise, încapsulate. Mișcărilor corpului îți sunt întemnițate. Corpul tău, inima ta, se comportă ca și când n-ar face parte din tine. Pur și simplu tu le cari după tine ca o povară. Îngăduie-ți emoțiilor să facă tot ce vor ele să facă. În timpul meditațiilor pe care le vom face, lasă-ți emoțiile libere și bucură-te de jocul lor, deoarece multe lucruri noi îți vor fi dezvăluite.

46

Atunci când te uiți la o femeie frumoasă sau la o floare frumoasă sau la un apus frumos, cine te îndeamnă? Cine te proiectează în exterior? Care este sursa tuturor activităților tale?

Upanishadele spun că orice ai face, făcătorul este întotdeauna Brahman - orice ai face, nu ești tu făcătorul. Făcătorul este întotdeauna Brahman. Dacă fugi după o femeie îndemnat de poftă trupești, Upanishadele spun că este și acolo vorba de Brahman. Din această cauză, misionarii creștini nu au putut niciodată înțelege ce fel de religie este Hinduismul. Chiar și pofta este spirituală pentru că sursa originală este întotdeauna Brahman. Orice ai face cu energia ta, el se mișcă în ea.

Există o poveste... Dumnezeu Brahma a creat lumea și s-a îndrăgostit de ea. Teologii creștini nu pot să înțeleagă asta. Bineînțeles, este greu de înțeles. Brahma continuă să creeze alte ființe și se îndrăgostește de ele! Creează o vacă și se îndrăgostește de ea și devine taurul - și tot așa, până când întreaga creație este săvârșită. Creează vaca și devine taurul. Continuă să se împartă pe el însuși în două polarități opuse.

Povestea este pur și simplu frumoasă, dacă ești în stare să o înțelegi. El continuă să se împartă în două polarități opuse. Și ține minte, inversul acestei operațiuni reprezintă exact procesul de a ajunge din nou la el. Mergi mai departe și nu te mai împărți; mergi să-ți întâlnești polaritatea opusă. El creează lumea prin polarități opuse. El creează vaca dar el este vaca pentru că el creează vaca din el. Apoi creează taurul însă el este taurul. El este atât feminin cât și masculin.

Apoi urmărește vaca, însă vaca încearcă să scape de taur. Vaca încearcă să se ascundă și prin ascunzișul ei îl invită pe taur. Este un fel de v-ați ascunselea. De spun hindușii că întreaga creație este doar un joc — un joc

Nu obișnuiești să țipi. Nu ai țipat; nici nu îți aduci aminte de ultima oară când ai țipat. Atunci când țipătul ajunge la tine și te posedă, îți va fi frică de ce se va întâmpla pentru că îți vei pierde controlul. Însă pierde-ți controlul: controlul este otrava ta. Pierde-ți controlul complet. Lasă-ți emoțiile să erupă ca un vulcan. Te va surprinde ce zace în interiorul tău. S-ar putea ca nici măcar să nu îți recunoști fața.

Lasă-i și corpului tău libertatea de mișcare, astfel încât fiecare celulă a corpului să poată să vibreze, să fie în viață. La fel cum o pasăre se coboară pe o creangă iar creanga începe să se bălângăne - să vibreze, plină de viață - lasă-ți ființa să se coboare pe corpul tău și îngăduie-i corpului să vibreze, să fie în viață, în viață împreună cu forța lăuntrică. Și deodată vei intra pe o nouă poartă necunoscută. Vei deschide o nouă dimensiune a propriei existențe iar aceea dimensiune te va conduce către faza finală, către divinitate.

Acum urmează sutra:

La dorința cui și de cine împinsă, coboară mintea asupra obiectelor sale? împinsă de cine prana majoră - forța vitală își preia funcțiile? împinși de cine rostesc oamenii acest discurs? Ce deva sau ce zeu direcționează ochii și urechile?

Maestrul întreabă care este sursa originară din tine - a întregii tale vieți, a tuturor mișcărilor tale, a tuturor expresiilor tale. Ce forță crează dorința? Ce forță te împinge să fii viu? Ce forță îți oferă patima de viață? Trebuie să existe o forță ascunsă, într-un fel ineputabilă: ea merge înainte și înainte; și nu obosește niciodată.

La dorința cui și la îndemnul cui poate mintea să se coboare peste obiectele sale? 48

al aceleiași energii care se divide în două polarități iar apoi se joacă de-a v-ați ascunselea.

Tu ești Brahman. Bărbatul tău este Brahman; nevasta ta este Brahman. Iar Brahman se joacă de-a v-ați ascunselea. întreaga idee este superbă prin simplitatea ei. Inversul ei este procesul de a atinge Esența supremă din nou: nu te mai juca de-a v-ați ascunselea. Lasă-ți părțile divizate să se amestece una cu cealaltă. Lasă-le să se unească, iar Brahmanul se va ridica din nou - unul. Acest maestru întreabă:

La dorința cui și de cine împinsă, coboară mintea asupra obiectelor sale? împinsă de cine prana majoră - forța vitală își preia funcțiile?

Cine respiră în tine?

împinși de cine rostesc oamenii acest discurs? Cine vorbește în tine?

Ce deva sau ce zeu direcționează ochii și urechile? Cine îți direcționează simțurile? Upanishadele nu se împotrivesc simțurilor. Ele sunt senzuale în mod spiritual; ele nu neagă. Negarea nu este în nici un caz sloganul lor, negarea nu este atitudinea lor. Ele acceptă și spun - chiar și în simțuri se mișcă divinul căci nu mai este altceva de mișcat. Ele transformă totul în ceva sacru, transformă totul în ceva sfânt. Ele nu condamnă, ele nu spun "acesta este un păcat". Păcatul este necunoscut Upanishadelor, absolut necunoscut. Ele spun că nu există păcat - că totul este joacă. Chiar și în păcat, chiar și în acel păcătos, se mișcă aceiași energie.

Totul devine sfânt. Și dacă ești în stare să spui din toată inima că totul este sfânt, sfânt, sfânt, vei deveni imediat sfânt deoarece sentimentul că totul este sfânt și sacru face pacatul să dispară. Păcatul este creat de condamnare și cu cât al condamni mai mult, cu atât mai mulți păcătoși apar.

Lumea întreaga a devenit o mare mulțime de păcătoși pentru că totul a fost condamnat - absolut totul! Nu există un singur lucru care să nu fi fost condamnat de o persoană sau alta. Astfel cu toate lucrurile condamnate, devii un păcătos. Apare astfel vina - iar când apare vina poți să te rogi însă rugăciunea este otrăvită; ea apare din vinovăție. Atunci când ești vinovat poți să te rogi însă rugăciunea se bazează pe frică. Rugăciunea nu este dragoste; nu are cum să fie. Prin vinovăție, dragostea este imposibilă. Dacă te simți condamnat, dacă te simți păcătos, cum poți tu să iubești?

Upanishadele spun că totul este sfânt pentru că el este sursa tuturor. Fie că răul îți pare murdar sau nu este irelevant. El este sursa tuturor — răului murdar și Gangelor sacre, el le oferă energia. Păcătosului, sfântului, el le dă energia, într-adevăr, nu există nici o poveste ca asta însă mi-ar place o poveste ca următoarea: el a creat păcătosul, apoi a devenit sfântul, la fel ca vaca și taurul, iar apoi jocul de-a v-ați ascunselea. El a creat sfântul iar apoi a devenit păcătosul iar apoi jocul de-a v-ați ascunselea...

Să accepți în totalitate tot ceea ce există. Doar prin faptul că există, este sfânt. El - atman, sau Brahman

- este urechea urechii, mintea minții, vorbirea vorbirii, prana pranei, și ochiul ochiului. înțeleptii care separă atman de acestea - de aceste funcții ale simțului - se ridică deasupra vieții simțului și ating nemurirea. trebuie să te strădui prea mult. întreaga ta povară a fost aruncată asupra lui. La asta mă refer când

spun că nu e vorba doar de metafizică. Este una din cele mai adânci tehnici pentru a-ți transforma întreaga ființă.

Dacă tot face el totul, atunci de ce să te mai chinui să te cari după tine în van? El respiră și el se naște și el moare. Atunci când mori, el va muri - nu tu. Și de ce îți mai e frică de moarte? Vei deveni nepăsător. Această nepăsare te va scuti de toată povara vieții. Iar aici este vorba despre un act în toată regula, nu este o simulare. Este chiar un act real: orice s-ar întâmpla se întâmplă Esenței supreme. Individul este doar o iluzie.

Nu am existat niciodată ca un ego și nu sunt un ego, și nu pot fi; căci numai el este. Și când zic el, mă refer la Esența supremă. Nu te gândi la el ca la o singură persoană. El nu este o persoană; este totalul - întregul. Acela care respiră în tine respiră în copaci iar acela care cântă în tine cântă prin păsări iar acela care dansează în tine dansează în râuri, în pârâuri, în primăveri, iar acela care vorbește în tine vorbește în briza care trece pe lângă copaci. Totalul!

Pur și simplu schimbă șablonul, schimbă tiparul. Nu mai pune accentul pe individual; mișcă-te către total. Atunci care mai este problema? Nu mai există nici o problemă. Odată cu tine intră fiecare tip de problemă; odată cu tine intră angoasa și anxietatea. Fără nici o povară asupra ta, vei fi eliberat. Poți să devii un mukta, cel eliberat, poți să devii un siddha, chiar în momentul ăsta. Doar prin realizarea, prin sentimentul de „Eu nu sunt iar el este”, trecutul dispăre iar viitorul nu mai există căci viitorul se crează numai din griji, din imaginație, din proiecții. Atunci el va avea grijă. Atunci orice s-ar întâmpla se va întâmpla și orice se va întâmpla va fi un lucru bun căci provine din el.

Orice ai face este vorba de el - este mâna lui, a întregului. Întregul funcționează prin tine. Atunci când respiri, ce faci? Nu faci nimic. Respirația pătrunde înăuntru apoi iese afară. De fapt, el respiră în tine; tu nu poți face nimic. Dacă respirația te părăsește, ce vei face? Dacă nu se întoarce, ce vei face? Dacă te-a părăsit apoi te-a părăsit și dacă nu se întoarce înapoi nu poți face nimic. Da, într-adevăr atunci când nu se mai întoarce tu nu mai ești.

Trebuie să-ți amintești în mod constant, pentru că nu poți continua să uiți. Voi puneți accentul pe individ, pe Eu: „Eu respir, eu sunt în viață, eu te văd.” Nu! Maestrul spune că el - Brahmanul-vede prin ochii tăi, el este ochiul ochilor. Atunci când vorbesc, de fapt nu vorbesc eu: el vorbește. Iar atunci când ascuți, nu ascuți tu de fapt: ci el ascultă. El devine vaca, el devine taurul; devine vorbitorul, ascultătorul. Este vorba despre un joc de-a v-ași ascunselea misterios, de o piesă de teatru măreață, o frumoasă dramă, dacă ești în stare să înțelegi. El este oriunde - în ascultător, în vorbitor, el este oriunde! Iar atunci când taci, el este tăcut în interiorul tău.

Accentul nu este numai metafizic, nu numai o doctrină. Chiar și ca o doctrină este superb. Dar există în așa fel încât să te îndrume către o nouă realizare. În timp ce vorbești, dacă simți când el vorbește, fervoarea de moment se va pierde. În timp ce te lupți, dacă ești în stare să-ți aduci aminte că el se luptă prin tine, lupta va deveni o dramă. În timp ce taci, simte cum el este tăcut în tine. Iar dacă tăcerea este deranjată și gândurile încep să se miște, vei ști că el este deranjat, nu tu. El a devenit gândurile iar acum se mișcă la fel ca norii în cerul tău lăuntric. El este amândouă, deci de ce să te mai strădui? El este amândouă!

Atunci când ești sănătos el este sănătos în tine și când ești bolnav este și el bolnav în tine. Ești total nepăsător, nu o expresie a voinței întregului, a dorinței întregului. Întregul s-a transformat în cuvinte prin mine, mă manipulează, se folosește de mine. Iar apoi, în această cameră, numai el există. Astfel totalitatea devine una. Astfel părțile se pierd iar fragmentele nu mai există și are loc un grandios orgasm între vorbitor și ascultător. Apoi vei simți prezența însă prezența apare numai atunci când poți să uiți de tine.

Aducându-ți aminte de Dumnezeu nu înseamnă să-ți uluci aminte de numele său. Aducându-ți aminte de Dumnezeu nu înseamnă să începi să faci vreo incantație „Rama, Rama, Krishna, Krishna”; acestea sunt în van, futille. Sa-ți aduci aminte de Dumnezeu înseamnă uitarea de sine. I)acă tu numai ești, dacă tu ești uitat, uitat complet de tine, abandonat, arunci el este. Atunci când tu nu ești, deodată el este - iar acest lucru se poate întâmpla într-un moment.

îmi aduc aminte că după cel de-al doilea război mondial s-a întâmplat într-un orășel micuț din Anglia unde exista o statuie a lui Iisus exact la răscruce de drumuri - o statuie frumoasă cu mâinile ridicate. Iar pe statuie era o plăcuță, iar pe plăcuță scria: Coboară-te asupra-mi.

În cel de-a doilea război mondial statuia a fost distrusă; o bombă a căzut pe ea. Iar când au început reparațiile și orașul începea din nou să fie în viață după război, și-au adus aminte de statuie, și au încercat să îi găsească fragmentele. În ruine fragmentele au fost găsite iar statuia a fost restaurată din nou. Însă mâinile nu au putut fi găsite. Lipseau.

Așa că consiliul orașului a decis să-l roage pe artist să construiască alte mâini. Însă un bătrân din oraș pe care mereu îl vedeai stând lângă statuie - atât cât timp era acolo și chiar și când nu mai era - a spus, „Nu! Lăsați-l pe Iisus fără mâini.”

Consiliul a spus, „Atunci cum rămâne cu plăcuța de

Aceasta este încrederea. Nu se referă la faptul de a iubi un Dumnezeu care stă pe un tron pe undeva în ceruri și ghidează pe toată lumea de acolo, un conducător mareț, un inginer sau ceva de genul acesta - nu! Nu este directorul managerial. Nu este! Nici nu există vreun tron și nici cineva care să stea în el. Iar credința nu înseamnă că te încrezi într-un concept, într-o filozofie. Credința înseamnă încredere - încrederea în întreg. Apoi totul devine binecuvântare. Cum ar putea să fie altfel? Numai tu crezi mizeria atunci când apari. Dispari exact așa cum se stinge o lampă. Ieși afară... și el va intra.

Este urechea urechilor, mintea minților, vorbirea vorbirii, prana pranelor, și ochiul ochilor.

Orice apare la suprafață, orice ar fi, nu contează, întotdeauna ascuns, el se află acolo. Uită-te la mine cu o conștiință totală, cu mintea plină și sigur că el se uită prin tine, și imediat calitatea conștiinței se schimbă. Uitați-vă la mine chiar acum: el se uită, el este ochiul ochilor, și tu nu vei mai fi instantaneu acolo iar o imensă tăcere va avea loc. Calitatea ființei tale se schimbă atunci când te uiți la mine ca și când el s-ar uita, și nu tu.

Stai și mă ascultă: ei bine, uită că sunt aici; el este aici -totalul. Totalul m-a luat în posesie, totalul a devenit activ în mine, totalul m-a schimbat într-un instrument, instrumentul său. Uită-te la mine ca și când el ar vorbi, ascultă-mă ca și când el vorbește, și totul va li diferit. Tu nu vei mai exista în acel moment... o bruscă străfulgerare și totul se schimbă. Nu este vorba de timp. Nu trebuie să exersezi, poți să vezi acest lucru exact în acest moment.

Uită-te la mine! Tu nu ești acolo; totalul, întregul, a devenit ochii; întregul a devenit ochii din tine. Tu ești doar dedesubt? Pe ea scrie, „Coboară-te asupra mea” și are mâinile ridicate.”

Bătrânul a spus, „Schimbă plăcuța și scrie acolo, Coboară-te asupra-mi. Nu am alte mâini decât ale tale.”

Iar acum statuia stă acolo fără mâini, iar dedesubt scrie: Coboară-te asupra-mi. Nu am alte mâini decât ale tale.

În mâinile tale el se mișcă, în ochii tăi ei se mișcă, și în inima ta el bate - totalul. Iar el nu are alte mâini, adu-ți aminte. El nu are alți ochii, nu are altă inimă care să bată. El bate peste tot, este în viață peste tot. Acesta este mesajul.

Este urechea urechilor, mintea minții, vorbirea vorbirii, prana pranelor. ochiul ochilor. înțelepții care separă atman de acestea - de aceste funcții de simț - se ridică deasupra vieții simțului și ating nemurirea.

Toate aceste simțuri funcționează iar el este funcționarul dinăuntru. Știind asta, nu te afli împotriva simțurilor. Știind asta, pur și simplu vei schimba orientarea. Astfel nu vei mai fi obsedat de simțuri; căci vei privi întotdeauna către miez. Iar rishii spun că prin cunoașterea transcendeții ei ating nemurirea. Ține minte, numai tu poți muri; căci viața nu moare niciodată. Pentru că te naști, vei muri; căci acesta este sfârșitul natural al oricărei nașteri. Viața continuă... se mișcă în eternitate; viața nu moare niciodată. Valuri

din ea se nasc și mor, iar viața la fel ca râul se mișcă și se mișcă și se mișcă.

Odată ce ai ajuns să simți râul din interiorul valului tău, ești nemuritor. Dacă îți poți da seama că el vede prin tine, respiră prin tine, ești nemuritor. Numai această carapace, acest vehicul al corpului, va dispărea. Tu nu vei dispărea niciodată. Nu poți dispărea — căci ai existat dintotdeauna.

Odată ai fost un copac pentru că acel copac a fost vehieolul - pentru că el a voit să fie un copac prin tine. Odată ai fost o vacă pentru că el a vrut să fie o vacă prin tine. Odată ai fost un fluture, odată o floare, odată o stâncă...dar ai fost întotdeauna aici. Ai fost întotdeauna aici! Nu ești un nou vizitator. Nimeni nu este un nou venit; nimeni nu este un străin. Tu ai fost dintotdeauna aici și acum însă cu diferite vehicule. Câteodată o stâncă a fost vehieolul; acum ești bărbat sau femeie; acum acesta este vehieolul. Dacă poți înțelege și cunoaște că vehieolul este doar un

vehicol care poate fi schimbat. Va trebui să fie schimbat.

Însă cel din adânc care își schimbă fețele va rămâne același.

Acela este nemuritor, viața este nemuritoare. Tu ești muritor.

Și de ce ești muritor? - pentru că te identifici cu vehieolul.

Mișcându-te într-o mașină devii o mașină. Călătorind cu

trenul devii trenul. Zburând cu un avion devii avionul.

Continui să uiți că avionul, mașina, trenul, camionul, sunt

doar vehicule.

Tu nu ești vehieolul; ci totalul, iar totalul continuă să schimbe vehiculele. Apoi vei deveni nemuritor. Adu-ți aminte, nu poți fi nemuritor dacă te identifici cu corpul. Vei fi nemuritor știind, transcendând corpul. Conștiința este nemuritoare, întreaga viață este nemuritoare.

Sutra spune:

Înțelepții care transced acestea - simțurile funcționale - se ridică mai presus de viața simțurilor și ating nemurirea.

Și cu cât mai mult simți adâncul, esențialul, eternul, nemurirea, din ce în ce mai puțin te va obseda viața simțurilor. Poți să te joci cu orice dar nu mai ești obsedat.

Krishna cântând la flaut nu este obsedat de flaut; când Krishna dansează cu prietenii lui, gopis, nu este obsedat.

Capitolul 3 Predă-te și te vei transforma

Prima întrebare:

Osho, ai spus că atunci când maestrul se află într-o stare asemenea absenței, iar discipolul este ca și când ar fi absent, lucrarea divinului începe. Dacă ambii sunt ca și absenți, explică-mi te rog rolul maestrului în efortul spiritual.

Nu există rolul ca atare. Rolul este posibil doar dacă maestrul există ca o persoană. Dacă există ca un cineva, atunci el va putea juca un rol. Da, personalitatea noastră constă din nimic altceva decât roluri.

Personalitatea este compusă din multele roluri pe care continui să le joci iar acele roluri sunt fețele tale. Dimineața ai o altă față, un alt rol dejucat: la birou ai o altă imagine; înapoi acasă din nou îți schimbi fața. Continui să te schimbi toată ziua, din moment în moment. De fiecare dată când trebuie să joci un rol, îți crezi o imagine, devii un actor.

Maestrul este acela care a încetat să mai joace roluri. El nu se joacă de-a nimic, el nu face nimic. Într-adevăr el a ajuns să înțeleagă că făcătorul este totalul. Individul trăiește într-o iluzie dacă el crede că face ceva de unul singur. Maestrul nu poate gândi că îl ajută pe discipol sau că se străduiește pentru transformarea acestuia. Toate acestea au loc bineînțeles: transformarea are loc, discipolul se schimbă, renaște, dar acest lucru nu trebuie atribuit maestrului.

Maestrul a devenit un nimeni. El nu mai există ca o prezență, ci ca o absență. În interiorul său nu există mintea, în interiorul său nu există nici un ego, în interiorul său nu există centru. Central i-a fost dăruit înapoi divinului; ego-ul a capitulat. El a devenit vehiculul, a devenit pasajul - la fel ca un flaut. Acum divinul cântă prin el. Acum nici un cântec nu-i mai aparține maestrului - nici unul. Cum ar putea el să joace un rol? Cum ar putea el să se străduiască? Cum ar putea el să iacă ceva?

Toate aceste cuvinte - a face, rol, străduință, ajutor -sunt egocentrice. Ele vor să spună că maestrul face ceva. Nu, maestrul nu poate face nimic. El nu face nimic, însă lucrurile se întâmplă în jurul lui. Nu spun că discipolul nu va fi transformat: el va fi transformat însă el nu poate fi transformat decât printr-un maestru care nu face nimic. Dacă maestrul face ceva, discipolul nu poate fi transformat. Efortul maestrului arată că maestrul nu se află acolo încă. Nu se pune problema efortului.

Maestrul există ca o absență, ca un nimeni. Iar exact această constatare devine o forță grozavă. Acest lucru, existența unui vid, crează întâmplări misterioase pe lângă el. Însă nu maestrul le produce. Adu-ți aminte, râul plutește către mare însă râul nu plutește cu adevărat, el nu face nimic. Acest flux este doar natura. Este natural ca râul să plutească. Nu există nici un efort din partea râului. Copacul crește; copacul nu face nimic - nu are loc nici un efort, nici un centru, nici un ego. Pui- și simplu se întâmplă.

Viața este o întâmplare, iar un om devine un maestru când ajunge să înțeleagă asta. Totalul săvârșește faptele, iar noi suntem preocupați degeaba și ne infiltrăm degeaba și ne aducem degeaba centrările iluzorii-pentru că nici un Individ nu poate să aibă un centru.

unul dintre marii mistici creștini, Meister Eckhart, a spus că numai Dumnezeu poate spune „Eu”. Nici un individ nu poate cu adevărat să spună „Eu” pentru că „Eu” aparține totalului. Mâna mea nu poate spune „Eu” pentru că Eul îmi aparține mie. Piciorul meu nu poate spune „Eu” pentru că piciorul îmi aparține mie iar Eul îmi aparține mie. Piciorul meu, mâna mea, ochii mei, nu pot să spună „Eu” pentru că ele sunt fragmente, părți ale unei unități mai mari. În același mod nici tu nu ești o entitate în interiorul tău, ești doar o parte dintr-un întreg organic mai mare. Ești doar un fragment, o celulă atomică din întreg. Nu poți spune „Eu”.

De aceea toate religiile spun că „Eul este singura barieră pentru că Eul este cel mai fals lucru posibil. Nu îți poate aparține. Tu nu știi de ce te-ai născut, nu știi cine te forțează în viață. Nimeni nu te-a întrebat, nimeni nu te-a pus să alegi. Pur și simplu îți dai seama într-o zi că te afli în viață. Atunci cine continuă să respire în line? Nu știi.

Și-apoi deodată într-o zi nu mai exiști. Nimeni nu te-a întrebat. Nu ține de decizia ta să te naști și să mori. Dar ceva se întâmplă și continuă să se întâmple. Ceva se întâmplă și te naști, iar ceva se întâmplă... și nu mai exiști, dispari din nou. Cum poți să spui „Eu”? Nici o decizie a ta n-a fost folosită - nici o decizie! Eul poate aparține numai divinului.

Atunci avem de-a face cu o problemă și problema este următoarea: dacă maestrul nu te poate ajuta, dacă maestrul nu poate face nimic, cum poate maestrul să promită? Acum cineva îmi arată panoul care atârna pe perete (Osho indică 60 panoul albastru suspendat în spatele Lui pe podium) care spune: „Nu am venit să

predau, ci să trezesc. Predă-te și te voi transforma. Aceasta este promisiunea mea."

Apoi cum să vă promit eu? Cum pot să susțin eu că vă voi transforma? Fără doar și poate, este o șmecherie la mijloc. Nu eu sunt cel care vă va transforma - căci eu nu mă mai aflu. aici! Dar dacă vă predați veți fi transformați. Dacă vă predați veți fi transformați - nu eu vă voi transforma, însă predarea vă aduce în acel punct unde începe transformarea. Iar atunci când ea a avut loc, atunci veți cunoaște și veți râde pentru că a fost doar o mare glumă...!

Eu nu sunt în stare să fac nimic. însuși conceptul de a face este irelevant: căci eu nu mai sunt aici. însă tu nu vei înțelege limbajul. Tu nu poți înțelege decât limbajul Eului; de aceea, am spus eu, „Eu te voi transforma.” Și este adevărat că tu vei fi transformat. Este adevărat că odată ce te-ai predat nu mai există barieră pentru transformarea ta: vei renaște. Iar eu nu fac nimic; căci nu pot să fac nimic. Nu este nevoie de nimic pentru a te transforma. Tu ești de ajuns.

însă ți-ai pierdut încrederea iar această șmecherie este doar pentru a ți-o recăpăta. Ai uitat de propriile-ți posibilități. Ai uitat cine există în interiorul tău; aceea energie fabuloasă care este ascunsă în tine, ai uitat. E nevoie de altcineva care să-ți amintească. Ai o comoară a ta însă ai uitat de ea. Eu nu îți pot dărui comoara: tu ești comoara! Pot doar să ți-o arăt, doar să-ți dau câteva indicații.

Când Iisus a spus, „Eu te voi mântui, te voi elibera,” sau când Buddha a spus, „Eu sunt calea, drumul tău,” când Krishna spune lui Arjuna, „Predă-te și voi face orice pentru tine,” acestea sunt doar trucuri pentru a-i ajuta pe aceia care s-au uitat pe sine. însă promisiunea este adevărată pentru că se va întâmpla cu adevărat. Nu e vorba că cineva

te ajută - propria ta energie ia ființă, propria ta energie devine vitală, iar propriile tale surse sunt reactivate, întreaga ta ființă participă din nou la viață.

dar nu poți înțelege limbajul non-Eului. De aceea, am vorbit în termenii lui Eu: „Nu am venit să vă predau ci să vă trezesc.” Nimeni nu a venit, nimeni nu poate veni. Am existat dintotdeauna aici, eu și cu tine. Eu nu pot veni, nu pui pleca. Nu există loc unde să ne ducem sau loc de unde va venim. Am existat dintotdeauna. Și cine sunt eu să te învăț sau să te trezesc? însă ai uitat de potențialul tău, de propriile tale posibilități și este nevoie de o șmecherie care a te arunce înapoi în tine.

Și ține minte, nu fac toate acestea pentru că îmi este milă de tine. Nu, eu nu simt așa ceva. Nu mi-e milă de nici unul dintre voi. Voi nu aveți nevoie de milă. Voi nu sunteți sclavi, nu sunteți săraci, nu sunteți cerșetori. Voi sunteți divini prin drepturile voastre, sunteți la iei de divini ca orice Krishna sau orice Buddha. Nu vă lipsește nimic. Totul este prezent iar voi ați adormit repede. Iar atunci când eu vorbesc sau când predau ceva sau când par că fac ceva, nu o fac din milă-nu! Pur și simplu așa mi-a fost determinat din interior să mă joc.

Totul, din nou, este doar un joc. îmi face plăcere să fac ceea ce fac; nu trebuie să fiți recunoscători față de mine. îmi face plăcere. Nu trebuie să vă simțiți îndatorați față de mine. îmi face plăcere, îmi place la nebunie! E ca și cum o floare ar fi înflorit iar tu treci pe lângă ea și floarea îți oferă darul parfumului ei. La fel a înflorit ceva în mine iar dacă treci pe lângă îți voi oferi un dar. Dacă îl primești voi fi recunoscător față de tine; dacă îl refuzi, ești propriul tău maestru.

într-adevăr, dacă această atitudine te-ar putea penetra mult mai adânc, atunci nu ar mai exista maestru sau discipol. 64

Și un fenomen foarte particular are loc: dacă cineva încearcă să te schimbe, tu îi vei rezista - pentru că în mod instinctiv îți dai seama de violență, instinctiv vei începe să le aperi. Dacă cineva încearcă să te schimbe și să te facă bun, religios, moral, și toate acele nonsensuri, îi vei rezista. egoul tău va fi rănit, și vei începe să-l provoci pe cel care a încercat. Vei începe să faci lucruri pe care nu le-ai fi făcut niciodată, doar ca să-l provoci.

Tații buni sunt cauza generați ilor rele. Așa numiții sfinți și înțelepți sunt cauza degenerării, imoralității, care există peste tot în lume - pentru că nu fac decât să-i forțeze pe oameni. Și ori de câte ori cineva te forțează, chiar dacă te forțează către rai, îl vei refuza. Și este bine să refuzi, pentru că el te ucide, îți ucide spiritul. Dacă ești forțat către rai, vei fi un om mort acolo. Este mai bine să te duci în iad prin propria ta alegere. Cel puțin vei fi liber. Cel puțin vei exista ca suflet.

Un adevărat maestru nu te forțează să faci nimic, în nici un caz, nici măcar indirect - nu! Căci dacă maestrul nu cunoaște lucrările minții atunci cine le cunoaște? Dacă el nu poate înțelege acest mod în care funcționează mintea omenească și conștiința - adică felul în care devine rebelă și rezistă dacă o forțezi să facă ceva - atunci cine o cunoaște? Un maestru cunoaște; de aceea nu face niciodată nimic. Pur și simplu îți îngăduie să te afli în prezența lui. Ar putea să apeleze la trucuri pentru ca tu să te afli lângă el. De exemplu, eu îți spun, „Meditază!” Și tu începi să meditezi însă lucrul de bază este să te afli lângă mine. Și în timp ce meditezi, tară să fac nimic, ceva ți se întâmplă.

Îți spun sincer: acela este un truc. Nu este nevoie să vorbim. Dacă poți înțelege, poți pur și simplu să stai lângă mine. Nu este nevoie să spui nimic. Însă atunci te vei plictisi. Vei spune, „Ce tot fac eu aici - stau și stau?” Mintea ta are

Bayazid a spus, „Tu nu știi adevărul. Mohamed are dreptate, iar eu fac întocmai după învățăturile și spusele sale. Dar ori că maestrul se duce în casa împăratului ori că împăratul vine în coliba maestrului, tot maestrul este cel care îl schimbă pe celălalt. Nu contează deloc cine în casa cui se duce.”

În definitiv, întotdeauna te duci la maestru. Fie că maestrul se duce la palat sau împăratul vine în coliba maestrului, nu are nici o importanță. Întotdeauna împăratul este cel care vine la maestru căci el va fi schimbat. El va fi schimbat.

Bayazid spune că este în natura maestrului să-i schimbe pe ceilalți; nu este vorba de un efort. Nimic nu este făcut de maestru, ci pur și simplu prin prezența lui... Și dacă pare că face ceva, aceea aparență este doar o șmecherie pentru că nu poți înțelege limbajul nonfacerii. Poți doar înțelege limbajul efortului. De aceea el crează un limbaj doar pentru tine. Chiar dacă nu îi poți înțelege limba, el ți-o poate înțelege pe a ta. Chiar dacă nu poți să-l înțelegi, el te poate înțelege foarte bine.

Deci îți oferă orice lucru de care ai nevoie și pas cu pas înțelegerea ta crește. Și într-o bună zi, când într-adevăr ajungi în punctul unde îl poți înțelege pe maestru, vei începe să râzi - pentru, că el nu a făcut nimic! Însă te vei simți recunoscător în acel moment, pentru că fără să facă nimic el te-a transformat de tot.

Da, dacă ceva este întreprins este o violență. Dacă transformându-te, schimbându-te, eu fac ceva, va fi vorba de o agresiune, de o violență. Orice efort este violent. Însă dacă doar prin prezența mea, doar prin faptul că te afli lângă mine, ceva începe să se întâmple în interiorul tău iar eu nu fac nimic, numai atunci este vorba de dragoste, și nu de violență. 66

nevoie de niște jucării cu care să se joace, de aceea eu îți voi oferi niște jucării cu care să te joci iar mintea ta va începe să se joace cu ele. Și în tot acest timp, în aceste clipe, ceva ți se va întâmpla, un lucru de bază. Tu nu ești conștient de asta, însă într-o bună zi vei ști.

Atunci îți vei da seama care era șmecheria, care era

tehnica. Tehnica este de a-ți supune mintea într-un alt loc

în așa fel încât tu să-mi fii disponibil mie și prezenței mele.

Atunci eu te pot întâlni tară nici o interferență din partea

minții tale.

A doua întrebare:

Osho, în dimineața asta ai vorbit despre actul sexual dinăuntru și despre orgasmul care are loc între corpul bărbatului exterior și inconștientul femeii interioare, și invers. Te rog explică-ne cum se întâmplă acest lucru în meditația activă pe care o practicăm aici.

Are loc în meditația activă pe care o faceți aici pentru că tot ce este ascuns și suprimat este scos la iveală prin ea. Este un catarsis, o expresie. Este doar procesul invers al suprimării. Deci va trebui să înțelegeți procesul suprimării.

Cineva a murit: te simți foarte trist, dar te gândești în adâncul tău că nu este bărbătesc să plângi sau să suspini. Va arăta a slăbiciune, și întotdeauna ți-ai păstrat o imagine puternică. Toată lumea știe că ești un bărbat puternic, plin de voință, deci cum ai putea tu să plângi? Este femeiesc, deci îți vei suprima lacrimile. Ele vor să iasă la suprafață, vor să fie eliberate și declanșate, însă tu le suprimi. Acele lacrimi vor deveni otravă, pentru că sistemul încerca să le arunce afară însă tu le-ai suprimat. Vei continua să zâmbești. Inima ta plânge și suspină, însă tu zâmbești.

Încerci să-ți păstrezi o anumită imagine. Nu poți fii natural; nu îi poți îngădui minții, corpului, inimii, să funcționeze natural. Continui să le manipulezi. Faci o alegere. Ceva trebuie să fie exprimat și ceva trebuie să fie exprimat. Partea reprimată devine subconștientul tău.

de fapt, nu există inconștient. Reprimi ceva și îl reprimi foarte adânc pentru că tu, chiar tu nu vrei să fii conștient de acel ceva, nu vrei să știi de el. Va fi o povară grea asupra inimii tale, deci mergi mai departe uitând de el. Mergi mai departe fiind inconștient că acea parte există acolo. Uită de existența ei, și chiar tu îți crezi un inconștient în interior.

În acest mod vei deveni divizat, vei deveni împărțit în două. Partea respinsă devine inconștientul iar partea acceptată devine conștientul. Dacă ești bărbat, atunci vei respinge partea femeiască, pentru că nici o cultură nu a existat încă pe pământ care să accepte bisexualitatea. Toate culturile care au existat până acum nu au fost într-adevăr conștiente de faptul că a fi bărbat sau a fi femeie nu este eva absolut. Este relativ, este o chestiune de grade.

Dacă ești bărbat, nu înseamnă că ești sută la sută bărbat, nimeni nu poate fi, deoarece pentru a fi sută la sută bărbat seamnă să te fi născut doar din tatăl tău fără ca mama ta fi contribuit cumva. Este imposibil! Sau să fii sută la sută femeie, înseamnă că tatăl nu a fost deloc pe-acolo; doar mama a fost implicată. Dacă tatăl contribuie cu ceva, lementul masculin a intrat acolo; dacă mama contribuie cu ceva, atunci elementul feminin a intrat. A apărut o nouă circumstanță pusă în discuție de psihologia avansată - o nouă chestiune pentru Vest, însă tantra din Est a fost întotdeauna conștientă de ea.

Bărbatul este doar în termeni relativi un bărbat: ar putea fi șaizeci la sută bărbat și patruzeci la sută femeie; sau o femeie ar putea fi șaizeci la sută femeie și patruzeci la sută bărbat. De aceea se întâmplă atât de multe lucruri. Câteodată procentajul este atât de apropiat încât cineva poate fi cincizeci și unu la sută bărbat și patruzeci și nouă la sută femeie, deci nu poți decide cu exactitate dacă este bărbat sau femeie. El va merge, va vorbi, se va mișca, într-un mod feminin, patruzeci și nouă la sută. Iar această, diferență este a hormonilor. Noi hormoni pot fi injectați. Acesta este un caz limită - patruzeci și nouă la sută femeie și cincizeci și unu la sută bărbat. Îți poți injecta încă niște hormoni femeiești iar echilibrul se va schimba și bărbatul va deveni femeie.

Au avut loc multe accidente, unde deodată un băiat a devenit fetiță sau o fetiță a devenit băiat. Apoi oamenii de știință au devenit conștienți de acest fenomen. Astfel și-au dat seama și au înțeles că acelea au fost cazuri limită. Acum hormonii, sunt disponibili, și nu cred că este prea devreme să afirm că se va întâmpla chiar înainte ca acest secol să se termine, ca alternativele să fie disponibile tuturor: vei fi în stare să-ți schimbi sexul.

Și este o idee bună — pentru că dacă un bărbat a rămas timp de treizeci de ani un

bărbat, va fi o schimbare bună. De fapt, a deveni femeie este a te muta într-o altă lume, și este o schimbare mai mare decât dacă te muți pe lună. Nu este mare lucru acolo; este exact ea pe pământ. Inșă un bărbat care devine femeie sau o femeie care devine bărbat este mișcarea într-un pol complet opus.

Cu siguranță, de fiecare dată când alternativa devine posibilă, numai negliobii nu se vor folosi de ea. Aceia care sunt înțelepți o vor folosi, pentru că abia atunci vei fi conștient și vei putea să trăiești în două lumi diferite. Această experiență va pune mintea umană într-o altă lumină, pentru că bărbatul nu a înțeles de fapt niciodată cu adevărat ce înseamnă femeia, și nici femeile nu sunt capabile să înțeleagă bărbații, pentru că psihologii le lor diferă atât de tare, și de aceea ele există la două poli diferite.

Freud a spus, „Lucrez de patruzeci de ani la psihologia, umană, și încă nu pot spune ce își dorește femeia, ce vrea femeia, ce este în mintea ei.” Este dificil pentru că un bărbat nu poate înțelege o femeie. Orice ar înțelege et ar fi doar un punct de vedere, căci el se află la celălalt pol. Se va uita la femeie ca un bărbat, iar asta schimbă totul. O femeie nu poate înțelege bărbatul căci ea îl va privi întotdeauna din perspectiva unei femei. Și nu putem face schimb de locuri. Dacă biologia, ne ajută, vechea controversă între bărbat și femeie va dispărea.

Vreau să spun că tu exiști ca bărbat doar relativ sau că tu exiști ca femeie relativ. Și dacă ești bărbat atunci cealaltă parte din tine care este femeia, la care a contribuit mama ta, va trebui să fie suprimată. De ce? Ce este acea nevoie de a suprima partea femeiască? O suprimăm pentru că încercăm să trăim după o logică anume. Aceasta este cea mai mare aberație pe care omul a comis-o. Am încercat să trăim după o logică anume, iar viața este illogică.

Viața este atât bărbatul cât și femeia împreună, iar logica este de fiecare dată ori feminină ori masculină. Logica îți spune că ești bărbat, deci să dai la o parte toate acele calități care nu aparțin bărbatului. Iar acea parte suprimată devine inconștientul. Ești femeie, deci toată lumea spune că trebuie să fii bună, drăgăstoasă, compătimitoare. Că nu trebuie să fii crudă, să nu urăști, să nu iii agresivă, pentru că nu așa îi e dat unei femei să fie.

Ce nonsens! De fapt, o femeie devenită agresivă nu are egal. Nici un bărbat nu poate concura cu ea, pentru că agresivitatea ta a fost epuizată deja — le-ai folosit de ea. prea mult. Inșă ea nu și-a folosit bărbatul, și astfel bărbatul acela este încă puternic și tânăr. Dacă ea devine agresivă, nu există bărbat care să poată concura cu ea. Dacă ea este nervoasă și violentă, tu vei păli pe lângă ea.

Și la fel este cazul bărbatului. Se spune că un bărbat trebuie să fie agresiv, violent, puternic. Trebuie să aibă puterea voinței, să nu fie slab, să nu-și arate compasiunea sau dragostea: toate acestea aparțin femeii. Dar când un bărbat iubește, nici o femeie nu se poate compara cu el -nici o femeie, pentru că „femeia” lui rămâne întotdeauna tânără și virgină, ne-epuizată, nefolosită. Ce vreau să spun este că: cealaltă parte a ta este illogică, deci o renegi pentru a căpăta o imagine clară, o imagine logică.

Am auzit că odată s-a întâmplat ca un mare mistic și maestru Zen a murit. Discipolul său Rinzai era foarte bine cunoscut, chiar mai cunoscut decât maestrul său. De fapt, acest maestru era cunoscut din cauza lui Rinzai. Rinzai era un om mare, faimos peste tot în Japonia. Când maestrul a murit, mii și mii de oameni s-au adunat ca să-i aducă un ultim omagiu. Au fost surprinși să-l vadă pe Rinzai plângând și suspinând, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji.

Mulți prieteni i-au spus, „Ce faci? Oamenii ăștia care s-au adunat aici vorbesc despre tine și spun, „Nu putem să concepem că Rinzai plânge. Credeam că este un om total neatașat; credeam că este un om care a renunțat la toate relațiile, iar acum îl vedem plângând. Acest om, Rinzai, ne-a învățat că sufletul este nemuritor - că numai corpul moare, iar corpul este nimic: țărână care se întoarce la țărână. Deci de ce plânge acum?” ”

Au cerut un răspuns. Gândeau logic, pentru că dacă omul spune că sufletul este nemuritor, atunci moartea n-ar trebui să aibă nici o însemnătate. „Atunci de ce

plângi?" au întrebat ei. „Ne-ai spus că soluția este renunțarea la orice atașamente, atunci de ce ești atașat de maestrul tău? Numai corpul a murit, și dintotdeauna te-ai învățat că el este doar materie moartă. Atunci de ce te îngrijorezi? Un lucru mort a devenit mort.”

Au cerut un răspuns, și gândeau logic. Dar ce a spus Rinzai? Ei bine, el a spus, „întrebarea voastră este logică, dar ce pot eu să fac? Lacrimile mi se scurg. Plâng. M-am găsit plângând. Nu numai voi sunteți surprinși: și eu sunt surprins. Ce pot să fac? Așa mi se întâmplă mie viața, iar viața este illogică.”

Rinzai a mai adăugat, „E bine că maestrul meu a murit, căci m-a făcut conștient de totalitatea vieții mele. Fără el aș fi crezut că sunt complet neatașat. Dacă el n-ar fi murit, nu aș fi realizat niciodată că am o inimă și că am lacrimi și că pot să plâng.”

„Deci, oameni buni, nu sunteți, singurii care sunt surprinși. Rinzai. Însuși este surprins. Însă nu voi suprima viața. Am acceptat viața în totalitate, și încă mai susțin că sufletul este nemuritor și numai corpul a murit. Numai corpul este mort. dar corpul a fost de asemenea atât de frumos! Plâng pentru corp. Țărână în țărână: într-adevăr, încă susțin că. Țărâna s-a întors în țărână, însă acea țărână luase o formă așa de frumoasă încât plâng după ea.”

S-a înregistrat în cronicile Zen că Rinzai a dovedit că susține viața, nu logica.

Susține viața, nu logica, iar apoi orice ai-ti suprimat se va întoarce, va exploda. Exact asta face meditația activă; vă readuce lacrimile înapoi la viață, vă readuce mânia, râsul, tristețea, înapoi la viață; aruncând totul în afara sistemului vostru în așa fel încât el devine purificat, devine din nou inocent. Cu acel. sistem inocent veți putea să contactați divinitatea. Acei sistem otrăvit nu poate lua contact cu nimeni.

Meditația activă înseamnă catharsis. Este menită să vă purifice. Atunci când sunteți purificați iar inconștientul a fost scos la suprafață, bariera între inconștient și conștient cade - pentru că bariera este creată de suprimare. Când nu suprimi nimic bariera dispare iar apoi nu mai există granițe între conștient și inconștient.

Atunci vei fi și una și alta: vei fi bisexual - atât bărbat cât și femeie. Și atunci când ești și una și alta, vei simți o nouă stare de existență, o nouă unitate în interiorul tău. Nu te vei mai simți dezmembrat, dislocat. Vei deveni organic, unul. Acea unitate te poate aduce la unitatea ultimă; această unitate este primul pas.

A. treia și ultima întrebare:

Osho, Ai spus să răspundem tot timpul afirmativ, să fim una cu corpul. Dar din experiența noastră comună se poate vedea că există o mare posibilitate ca simțurile să devină îngăduitoare și indulgente. Te rog explică-ne înțelepciunea din spatele acestei afirmații.

Atunci lăsați-le să fie îngăduitoare și indulgente. De ce vă este frică? Ce este greșit în asta? Frica provine dintr-o lungă tradiție a suprimării. De ce să vă fie frică de posibilitatea ca simțurile voastre să devină îngăduitoare? De ce să nu le îngăduiți? Cine sunteți voi să nu le permiteți și ce vi s-a întâmplat? Credeți că vă puteți captura simțurile? Ba din contră: simțurile v-au tăcut pe voi sclavii lor, și nu puteți fi liberi dacă simțurile voastre nu sunt libere. Dacă ființa voastră totală nu este liberă, nici voi nu puteți fi liberi. Aceasta este una din cele mai adânci probleme pentru mintea omenească. Va trebui să o înțelegeți.

Întâi spui că ceva este în neregulă, apoi începe să îți fie frică de acel ceva. Apoi încerci să-l suprimi, nu să-l înfăptuiești. Și cu cât îl suprimi mai mult, cu atât mintea ta se umple de el.

De exemplu, dacă suprimi sexul atunci mintea ta va deveni sexuală. Într-adevăr nici nu animal nu este sexual în afară de ființele umane. Sexul există pentru animale, însă

ele nu sunt sexuale. Pentru animale sexul există, dar ele nu sunt sexuale pentru că nu se gândesc niciodată la el. Ele nu își duc viața punându-l la cale, nu crează filme cu oameni nuzi, nu publică reviste cu nuduri. Nu fac nimic pentru sex. De fiecare dată când dorința apare într-o acțiune; iar când dorința nu există, nu acționează. Pur și simplu își urmează natura.

Însă omul, el își crează singur mintea sexuală suprimând sexul. Și cu cât suprimă mai mult, cu atât devine mai sexual, pentru că orice ai suprima se duce în sângele tău, în oasele tale. Devine o parte din ființa ta. Când spun să. răspunzi tot timpul afirmativ, începe să îți fie frică. De ce? Nu pentru că ceea ce spun eu ar fi periculos, însă din momentul în care te gândești a răspunde afirmativ la orice devii conștient de toate otrăvurile pe care le-ai suprimat; dacă spun da, toată această otrăvură se va dezvălui." Crezi că dacă spui da la sex vei deveni nebun după el -că vei comite adulter, că vei deveni un maniac. Situația este pur și simplu așa: dacă un om ține post treizeci de zile, atunci chiar și o referire la mâncare îl «nebunește. Nu e ca și când o referire la mâncare ar putea să înnebunească pe toată lumea — nu mâncarea este cauza. Cauza este propria lui suprimare. Și-a suprimat foamea, dorința lui de mâncă. Orice referire, oricât de indirectă, și va înnebuni. Va zice, „Nu mai spune astfel de lucruri."

Doar de un cuvânt este necesar pentru ca întreaga lui suprimare să explodeze prin toată ființa iui. Va începe să îi fie frică; nu se va mai uita la mâncare. Va trece pe străzi și nu se va mai uita la siglele restaurantelor, își va întoarce privirea. Dar orice ar face el, chiar și uitându-se în jos la stradă, tot mâncare va vedea.

De fapt, orice va deveni o invitație indirectă la mâncare. Dacă se va uita la lună se va gândi la pâine - la o pâine albă plutind pe cer. Nu va mai putea să vadă fața persoanei iubite - imposibil. Va vedea numai pâine.

Dacă ești înfometat după ceva, după orice, se va proiecta din tine. Într-adevăr, dacă persoana iubită nu este cu tine, numai atunci îi poți vedea chipul pe lună. Dacă iubita ta este cu tine, cum. ai putea să o vezi acolo? Vei vedea pur și simplu luna. Iar atunci când vezi luna doar ca o lună, atunci ești sănătos. Când îi vezi chipul iubitei, nu ești sănătos. Sau atunci când vezi o pâine plutind nu ești sănătos, ești pervertit.

Luna este luna. Nimic altceva nu ar trebui să se vadă acolo. Orice altceva ai vedea este o proiecție. Ceva suprimat iese la suprafața și crează o iluzie:, o halucinație. Orice ai suprima, devine un halucinogen. Apoi vei trăi în el, te vei mișca în el, și, bineînțeles, îți va fi din ce în ce mai frică și mai teamă. Deci cu cât te sperii mai mult, cu atât îl vei suprima mai mult.

Te aflu într-un efort sinucigaș; de aceea apar asemenea întrebări: „Dacă spun da, primul lucru care îmi apare în minte este cel la care am spus nu." Această afirmație va apărea imediat. Dacă ți-ai înfometat trupul, postind, sau prin dietă, iar eu spun, „Spune da," primul lucru care îți vine în minte este să te duci să mănânci. Iar apoi îți va fi teamă, pentru că ai ținut dietă iar acum totul a fost în zadar dacă spui da.

Dacă un bărbat care și-a reprimat nevoile sexuale se gândește să spună da întregii vieți, va fi înspăimântat de sex. Orice ai reprimat, orice lucru căruia, i-ai spus nu, va pretinde ceva. Va fi. primul lucru care îți va răsări în minte, și te va înfricoșa. Dar această înfricoșare nu vine de la răspunsul tău afirmativ - ci de la cel negativ. Asta trebuie să înțelegi: frica apare pentru că ai răspuns cu nu. Întrebarea vine: „Dacă societatea devine îngăduitoare? Dacă toată

lumea va fi indulgentă?" Din cauză că societatea a fost represivă. Pentru că toată lumea a spus nu energiilor vieții.

Încearcă să spui da. La început se poate întâmpla să fii îngăduitor. La. început s-ar putea să ii indulgent, pentru că de fiecare dată când o forță suprimată este eliberată se va mișca către celălalt pol cu forță. Dar așteaptă și experimentează. Mai devreme sau mai târziu forța suprimată se va pierde, și pentru prima oară în viața ta vei fi sănătos. Iar apoi pendulul apare și rămâne la mijloc.

Atunci când pendulul se află la mijloc vei fi sănătos, însă tu l-ai ținut la stânga., l-ai tras înspre stânga. Acum îți este teamă că dacă îi dai drumul, se va balansa către dreapta. Bineînțeles că se va duce, dar se va duce către dreapta, nu pentru că îi dai drumul, ci se va duce către dreapta pentru că te-ai ținut de el și l-ai tras la stânga. Dă-i drumul, cu cât mai devreme cu atât mai bine. Se va duce către dreapta. Îngăduie-i să se ducă,

și nu-1 mai trage la stânga. Îngăduie-i libertatea! Cu timpul, se va mișca de la dreapta Sa stânga, de la stânga ia dreapta. Avântul dat de eliberarea sa îl va face să se miște. Însă nu-i mai da alt avânt; pur și simplu observă-1.

Cu timpul, pendulul va deveni static în mijloc. Când pendulul este în mijlocul minții tale și nu îți este frică de indulgență sau de îngăduință, înseamnă că ai devenit liber. Acum ești sănătos și natural.

Insist să fiți naturali. Cu cât mai naturali, cu atât mai aproape veți fi de divin. Natura nu este împotriva divinului; natura este expresia divinului. Însă vi s-a spus iarăși și iarăși că natura este împotriva divinului, deci „Distruge natura ca să vă apropiați de Dumnezeu.”

Nu te vei apropia niciodată de el în felul acesta pentru că natura nu este împotriva divinului. Dacă este împotriva lui, atunci nu poate exista. Cum poate exista? Cum poate

orice exista împotriva divinului? Este o parte a întregului, o parte din joc. Nu i te împotrivi. Și cum te poți împotrivi? Căci ești o parte din natură. Poți să continui să te autopăcălești, atâta tot.

Îngăduie-i să curgă într-un mod cât mai natural, îngăduie-i un ritm natural, și pas cu pas se va liniști. Iar atunci când se va liniști vei realiza deodată că te afli în divin. Atunci când nu există lupta cu natura, ci doar o acceptare, ai reușit să treci dincolo de natură. Dar acest „dincolo de natură” nu se află împotriva ei. De fapt este o creștere prin ea. Vei deveni brahmacharya- într-un frumos celibat - însă nu prin lupta împotriva sexului. Nimeni nu a ajuns acolo așa niciodată, nimeni nu poate ajunge în felul ăsta. Când crești prin sex, când devii din ce în ce mai conștient prin sex, sexul se va transforma. Aceasta este calea: dacă suprimi sexul, va deveni sexualitate; dacă exprimi sexul, va deveni iubire. Iar prin sexualitate nu poți atinge divinul. Este o perversiune. Însă prin iubire poți sa-l atingi. — este o creștere naturală.

Cu cât accepți mai mult instinctele naturale în totalitatea lor, fără să le condamni, cu atât mai mult ele vor slăbi iar febra va pieri. Iar atunci când ele vor slăbi vei avea o energie extraordinară rămasă în tine. Acea energie poate deveni săgeata către divin. Într-adevăr devine! Există un celibat care apare prin evoluție și există un celibat care apare doar prin negație, prin reprimare. Celibatul care apare prin negație este cel pervertit: mintea va fi plină de sexualitate. Celibatul care are loc în mod natural, prin conștientizare, prin acceptare, devine o grație. Are o frumusețe aparte, și pas cu pas va păși dincolo de sine.

Apoi apare dragostea. Apoi apare rugăciunea. Iar dragostea care curgea către sexul opus va începe să curgă

către divin - aceiași dragoste, aceiași energie.

Deci ține minte: eu nu sunt împotriva nimănui. Eu sunt pentru transcendență, însă nu sunt împotriva la nimic. Dumnezeu nu este împotriva lumii: ea este o transcendență. Trebuie să fie atinsă prin această lume; de aceea ai fost aruncat în ea. Însă tu crezi, și mergi mai departe gândind că ești mai înțelept decât însuși Dumnezeu. El te-a aruncat în această lume pentru a crește, pentru a experimenta, pentru a te chinui. Și tu ești atât de înțelept...

Să fii puțin prostul;; încetează să mai fii așa de înțelept, îngăduie-i divinului să-și găsească drumul prin tine; experimentează viața și răspunde mereu afirmativ. Iar atunci când spui da, întreaga, viața devine divină.

Acum pregăteți-vă pentru meditație. Câteva menționări, înainte să începeți: vreme de cincisprezece minute trebuie să stați și să vă uitați la mine cu mâinile ridicate ca și când o forță divină se pregătește să se pogoare pe voi, iar voi ați li receptivi și primitivi. În timp ce stați așa, trebuie să vă uitați la mine fără să clipiți. Chiar dacă încep să vă curgă lacrimile, nu vă sinchisiți - lăsați-le să curgă. Și trebuie să mergeți mai departe și să săriți în așa fel încât energia voastră să fie dinamică, nu statică. Vă voi da sugestii indirecte cu ajutorul mâinilor. Îmi voi ridica mâinile încet în sus, iar atunci când le ridic voi trebuie să vă adunați toată energia pentru a sări, pentru a

dansa. Fiți activi în totalitate când îmi ridic mâinile sus. Atunci când voi simți că ați devenit ca o furtună, că sufletul grupului a pătruns, că individualul a fost aruncat, că toți s-au topit iar aici nu există decât un suflet de grup, de fiecare dată când voi simți astfel îmi voi pune mâinile jos în acest mod. Asta înseamnă că acum Dumnezeu poate să se coboare asupra voastră. În acel moment înnebuniți complet astfel încât să fiți deschiși în totalitate și orice să vi se poată întâmpla.

Timp de cincisprezece minute va dura acest prim pas. Apoi în următoarele cincisprezece minute va fi liniște totală. Trebuie să vă închideți ochii. Lumina va fi stinsă, și va fi întuneric beznă și tăcere vreme de cincisprezece minute. Iar la sfârșit, timp de zece minute, puteți să sărbătoriți; puteți să dansați și să cântați și să fiți recunoscători.

Capitolul 4

Șinele incognoscibil Invocare

Ochii nu i se pot apropia de aceasta, nici vorba, nici mintea. Nu o cunoaștem deci, și nici nu știm cum să o propăvăduim. Este diferită de ceea ce este cunoscut și este diferită de ceea ce este necunoscut. Așa am auzit de la predecesorii noștri care ne-au instruit despre aceasta.

Ceea ce vorbirea nu poate să dezvăluie, însă ceea ce dezvăluie vorbirea - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu vreun lucru obiectiv - ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Ceea ce mintea nu poate să înțeleagă, însă ceea ce înțelege mintea - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Cel mai adânc mister al existenței este fenomenul cunoașterii. Poți să cunoști absolut orice în afara sinelui. Cunoșcătorul nu poate fi cunoscut pentru că a ști ceva înseamnă a reduce acel lucru la un obiect. Chiar procesul de cunoaștere se bazează pe principiul dualității. Eu te pot cunoaște pentru că mă aflu aici. Înăuntru, iar tu te afli acolo, în exterior. Deci devii un obiect. Dar eu nu mă pot cunoaște pe mine pentru că nu îmi pot transforma șinele într-un obiect. Nu mă pot întâlni cu mine într-un mod obiectiv. Nu îmi pot așeza șinele în fața mea. Și chiar dacă aș putea să-mi pun șinele în fața mea atunci acel lucru pus în fața mea nu aș mai fi eu. Cum ar putea obiectul pus înaintea mea să fie sinele meu? De fapt, cel din interior care se va uita la cel exterior va rămâne cel care îmi aparține.

sinele este subiectiv iar această subiectivitate nu poate fi obiectivizată. De aceea apare paradoxul: acela care știe totul nu se poate cunoaște pe sine, acela care este sursa tuturor cunoștințelor rămâne de necunoscut. Dacă poți înțelege acest concept, atunci această sutra îți va dezvălui o grămadă. Aceasta este una din cele mai profunde sutre. Este ceva mai adânc și mai complex decât orice au zis misticii până acum. Ea ne spune despre cunoașterea de sine că este imposibilă. Ai auzit despre asta vorbindu-se, ai auzit predici, ți s-a spus peste tot, „Cunoaște-te pe tine.” Dar cum poți să te cunoști pe tine? Poți să cunoști orice altceva în afară de tine. Un anume punct va rămâne întotdeauna imposibil de cunoscut, un colț necunoscut. Iar acel colț ești tu.

Expresia cunoaștere de sine nu este bună deloc. Cunoașterea de sine nu este posibilă. Însă acest lucru ar putea să genereze un adevărat pesimism în interiorul tău. Dacă cunoașterea de sine nu este posibilă, atunci întreaga religie devine absurdă pentru că practic asta ar trebui să facă religia - să-ți ofere cunoașterea de sine. Atunci ar trebui să existe un alt înțeles al sintagmei cunoaștere de sine. Ar trebui să existe ceva. o dimensiune ascunsă, prin care să îți poți cunoaște șinele și totuși să nu îl transformi în obiect.

Cunoașterea trebuie să fie posibilă într-un sens complet diferit.

În lume, orice am ști rămâne obiectiv iar subiectul rămâne necunoscut, cunoșcătorul rămâne necunoscut. Dar poate acest cunoșcător să fie cunoscut? Aceasta este întrebarea de bază, problema de bază. Dacă totuși există doar o cale de a cunoaște - adică cea obiectivă - atunci el nu poate fi cunoscut. De aceea toți gânditorii științifici

vor nega existența sinelui. Negarea lor este plină de înțeles. Toți cei care sunt antrenați să gândească în termeni de obiect, de obiectivitate, vor spune că șinele nu există.

Spunând asta ei demonstrează că nu pot concepe un alt tip de cunoaștere. Ei cred că există doar un singur model de cunoaștere iar acela este obiectiv. Șinele nu poate fi făcut obiectiv; de aceea nu poate fi cunoscut. Iar ceea ce nu se poate cunoaște nu există. Cum poți să demonstrezi că există? Din momentul în care ai spus că există înseamnă că îl cunoști. Nu îi poți recunoaște existența. Dacă este imposibil de cunoscut, nu doar imposibil de cunoscut însă și necunoscut, atunci cum poți tu să spui că există?

Oamenii de știință spun că nu există sine, că omul este un mecanism iar conștiința care apare este doar epifenomen, un produs care apare ca și consecință. Ei spun că nu există sine, că nu există centru - iar conștiința apare doar printr-un fenomen chimic iar atunci când corpul se stinge, conștiința dispore.

Deci pentru știință, moartea este o moarte totală: nimic nu rămâne după aceea. Conștiința nu este substanțială; ci un produs rezultat. Este o parte din corp, doar o combinație de mai multe substanțe materiale. Ea apare, ia ființă; nu este elementară. Este un compus, o combinație, o sinteză, ceva care depinde de alte lucruri. Nu există sine. Știința spune că nu există sine pentru că sinele este imposibil de cunoscut.

Cuvântul știință înseamnă chiar cunoaștere. Iar dacă ceva este necunoscut, știința nu îl va lua în considerație, știința nu îl va aproba. Știința se referă numai la obiectele ce pot fi cunoscute. Numai atunci știința nu mai este mistică. Ea nu poate crede în absurduri. Pentru știință, expresia cunoaștere de sine în esență este absurdă. Și totuși, religia are un înțeles pentru că ea se referă la o altă dimensiune a cunoașterii.

Încearcă să înțelegi acea dimensiune a cunoașterii unde cunoscutul nu este redus la un obiect. De exemplu, dacă o lampă arde într-o cameră întunecată, totul în cameră este luminat, devine cunoscut prin lumina emanată de lampă. Dar lampa este de asemenea cunoscută prin propria-i lumină. Restul obiectelor - scaune, mobilă, pereții, tablourile de pe pereți - devin, cunoscute prin lumină. Dar prin ce devine lumina cunoscută?

Lumina este auto-iluminată: numai prin prezența ei le arată altora și se arată și pe sine. Dar aceste două revelații sunt diferite. Atunci când scaunul devine cunoscut prin lumină, scaunul este un obiect. Lumina cade pe el iar dacă lumina dispore scaunul nu mai poate fi cunoscut. Cunoașterea scaunului depinde de lumină însă cunoașterea luminii nu depinde de scaun. Dacă scoți totul din cameră lumina va fi tot lumină. Nu va mai dezvălui nimic însă va continua să se dezvăluie pe sine. Revelația luminii este auto-revelația.

Asemănător este și cazul fenomenului interior, sinelui interior. Totul se cunoaște cu ajutorul lui însă el nu se poate cunoaște prin altceva - este un fenomen care se auto-dezvăluie. Se dezvăluie pe sine. Cunoașterea de sine nu înseamnă că șinele este cunoscut de altcineva pentru că atunci acel altcineva va fi șinele. Deci orice se poate

cunoaște într-un mod obiectiv nu poate fi sinele. Întotdeauna cunoscătorul va fi șinele. Dar cum poate sinele să fie cunoscut? sinele este auto-evident, un fenomen care se auto-dezvăluie, nu este nevoie de nimic altceva pentru a-l cunoaște. Nu trebuie să îl reducem la stadiul de obiect.

De fapt, atunci când toate obiectele vor fi scoase din minte, când toată mobila va fi scoasă din minte, șinele se va dezvălui deodată. Se va auto-dezvălui. Într-adevăr aceasta este diferența dintre materie și conștiință: materia nu se auto-dezvăluie în timp ce conștiința da; materia trebuie să fie cunoscută prin altcineva iar conștiința se cunoaște pe sine. Aceasta este diferența de bază între materie și conștiință. Există copaci însă dacă nu apare o ființă conștientă ei nu pot fi cunoscuți; ei au nevoie de conștiința altcuiva pentru a fi dezvăluiți.

Există roci, roci frumoase, dar dacă nu există conștiință ele nu vor mai fi frumoase pentru că dacă nimeni nu devine conștient de ele atunci ele nu mai există. Existența

lor va fi mută. Nici chiar acele roci nu vor fi în stare să știe că există. Existența va fi acolo însă nu va dezvoltată.

Un copil mic vine să se joace lângă acea rocă: deodată roca se dezvoltă. Acum nu mai duce o existență mută. Prin acel copil roca a devenit conștientă de sine. Acum și copacul se dezvoltă. Acum totul din jurul copilului a luat viață într-un nou sens. Copilul a devenit sursa revelației. Totul în jurul său a prins viață. De aceea, cu cât este mai adâncă conștiința, cu atât mai adânc va dezvoltă ea existența din jur.

Când se naște un buddha întreaga existență îl sărbătorește din cauza conștiinței sale mărețe. Tot ceea ce este ascuns în materie se va manifesta. Tot ceea ce nu a fost cunoscut înainte. Doar prin prezența unei persoane luminate, întreaga existență din jurul său este luminată. Totul prinde

viață, totul simte în jurul lui. Conștiința îi dezvoltă pe ceilalți, dar nu este nevoie de dezvoltarea unei alte conștiințe. Căci ea se dezvoltă singură.

Luăți-o dintr-un alt unghi: orice lucru are nevoie de o dovadă pentru ca orice lucru poate fi pus în îndoială. Însă nu poți să te îndoiești de sine; de aceea șinele nu are niciodată nevoie de o dovadă. Poți să te îndoiești de sine? Unul dintre marii gânditori vestici, Descartes, s-a folosit de metoda dubiului pentru a cunoaște. Și-a început călătoria de cunoaștere prin dubiu - îndoiala penetrantă. A decis că va pune totul la îndoială până când se va opri asupra unui lucru care nu poate fi contestat. Și dacă nu există un obiect de bază care să nu poată să fie pus la îndoială, nu îți poți construi palatul cunoașterii pentru că nu ai fundația necesară. Dacă totul poate fi pus sub analiză și trebuie dovedit, atunci întregul edificiu este logic. Ceva în adâncul adâncurilor trebuie să fie indubitabil, ceva care nu are nevoie de dovezi.

Dumnezeu nu este indubitabil. Ține minte: Dumnezeu nu este indubitabil. Te poți îndoii de el - nu doar să te îndoiești, dar chiar să-1 renegi. Și într-adevăr, atunci când cineva se îndoiește de existența lui nu îi poți dovedi că există. Poți doar să-i convingi pe cei care sunt deja convingiți, însă nu poți să convertești un necredincios, este imposibil. Nici un ateu nu poate fi convertit pentru că el are nevoie de dovadă și nu există dovadă în favoarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu este indubitabil. El poate fi pus la îndoială, poate fi respins. Despre întreaga ipoteză se poate spune că este falsă. Nu există dovadă care să-i sară în ajutor. Așa că Descartes merge mai departe discutând, analizând, și spunând că dacă nu ajunge la un punct, la un ceva în existență care să fie indubitabil... Nu că ar putea să fie dovedit - nu. Mai degrabă, nu poate fi pus la îndoială. Și

eventual el ajunge la sine și spune că sinele este o realitate mai mare decât Dumnezeu. Chiar așa este, pentru că de sine nu te poți îndoii. Poți tu să te întrebi dacă există sau nu? Chiar și întrebându-te astfel ar fi nevoie să-1 ai.

De exemplu, dacă te afli în casă și cineva vine și te întreabă dacă ești sau nu acasă și spui, „Nu sunt,” chiar faptul de a fi spus „Nu sunt” demonstrează că te afli acolo. Nu te poți nega pe tine. Chiar faptul de a fi spus, „Nu sunt” arată că de înapoi te afli acolo. Negarea devine dovada. Nu este nevoie să-1 confirmi, chiar și negarea devine o dovadă. Iar atunci când chiar negarea este o dovadă, faptul este indubitabil. Cum te poți îndoii de el?

Nu poți spune, „Nu știu dacă exist sau nu” - sau poți? Chiar și pentru a te afla într-o asemenea confuzie trebuie să exiști. Cum ar putea exista acea confuzie fără tine? Nu poți spune, „Nu cred că exist,” deoarece chiar dacă nu crezi, este nevoie de tine pentru a gândi astfel. Nu există nici o metoda de a-ți nega existența, de a-ți nega Eul.

Șinele este singurul fapt indubitabil din lume; orice altceva a fost pus la îndoială. Au existat sceptici care s-au îndoii de absolut orice, chiar și de lucruri obișnuite despre care nu poți concepe că ar fi suspecte în vreun fel. Voi vă aflați aici însă filozoful englez Berkeley spune, „Nu pot să cred că vă aflați aici. Poate sunteți doar într-un vis. Și nu există cale de a dovedi că nu este un vis, pentru că atunci când visez, eu visez oameni la fel ca voi.” Iar aceasta este una dintre calitățile esențiale ale visului: în vis, visul pare real.

Deci dacă voi păreți reali, Berkeley spune că asta nu dovedește nimic, pentru că în orice vis totul pare real. Poți să te îndoiești atunci când visezi? Nu poți: visul pare real. Chiar și un vis absurd pare real. Chiar dacă este illogic, irelevant, și totuși pare real în timp ce se produce. Astfel

Berkeley afirmă că nu există modalitate de a dovedi că sunteți reali sau nu. Existența voastră poate fi pusă la îndoială, totul poate fi pus la îndoială.

Unul dintre marii mistici Indieni, Nagarjuna, s-a îndoit de tot - de tot! El spune că nimic nu este adevărat pentru că totul poate fi pus sub analiză. Însă există doar un singur punct pe care îl evită: nu vorbește niciodată despre sine pentru că atunci întregul său edificiu, întreaga filozofie, s-ar prăbuși la pământ - pentru că șinele nu poate fi pus la îndoială. I se poate pune lui Nagarjuna următoarea întrebare, „Bine! Lumea este doar o iluzie și totul poate fi pus la îndoială, dar cine este acest om care se tot îndoiește? Te îndoiești de el — de acest om care neagă întreaga lume?” Șinele este indubitabil pentru că este auto-evident. Nu avem nevoie de nici o probă, nici un argument. Este auto-evident.

Mahavira 1-a negat pe Dumnezeu: a spus că nu există Dumnezeu. Dar nu a putut spune că nu există sine. Apoi acest sine a devenit divin pentru el. A spus, „Numai șinele este Dumnezeu.” Și este adevărat: în tine, șinele se apropie cel mai mult de existența divină. De aceea nu te poți îndoii de el. Este auto-evident, se auto-dezvăluie, se auto-luminează.

Astfel are loc a doua cale către cunoaștere. Calea științifică este să cunoști un lucru ca pe un obiect. Calea religioasă este să cunoști subiectul ca pe un subiect. În modul științific, cunoașterea are trei părți: cunosătorul, cunoscutul și cunoașterea.

Cunoașterea este doar un pod între cunoscător și cunoscut. Însă cunoașterea religioasă nu are aceste trei părți. Cunoscătorul este cunoscutul iar cunoscutul este cunoașterea. Această cunoaștere nu se împarte în trei. Ea este una, nedivizată.

Acum vom începe sutra:

Ochii nu i se pot apropia de aceasta, nici vorba, nici mintea. Nu o cunoaștem deci, și nici nu știm cum să o propăvăduim. Este diferită de ceea ce este cunoscut și este diferită de ceea ce este necunoscut. Așa am auzit de la predecesorii noștri care ne-au instruit despre aceasta.

Ochii nu i se pot apropia, nici vorba nici mintea. Ochii se pot apropia de orice altceva pentru că restul se află în fața ochilor însă șinele nu se află înaintea lor. șinele se află în spatele ochilor, numai șinele este în spatele lor. Orice altceva se află în față. Poți să întâlnești orice prin intermediul ochilor însă nu te poți întâlni cu șinele pentru că el nu se află în față; în primul rând. Astfel ochii nu pot fi folosiți pentru a-1 vedea. De fapt, trebuie să devii orb ca să poți să-1 vezi. Nu orb de-a binelea, însă ochii trebuie să devină atât de absenți, atât de liberi, atât de închiși, atât de nefuncționali, căci numai atunci vei fi în stare să îl vezi. Ochii nu se pot apropia de el. Va trebui să te apropii de el iară ochi. Va trebui să te apropii de el exact ca un orb.

Deci într-adevăr, un orb și un om care vede nu sunt diferiți în ceea ce privește cunoașterea de sine. În ceea ce privește lumea orbul se află în pierdere; căci nu poate cunoaște nimic. Dar în privința sinelui el nu pierde nimic -chiar deloc. Iar dacă mai este și înțelept, se va folosi de orbirea lui.

De aceea noi în India i-am numit pe orbi pragya chakshu - ochii înțelepți. Nu e ca și când fiecare orb ar fi înțelept însă din punct de vedere al potențialului se află mai aproape de sine decât aceia care au ochi, pentru că aceia care văd s-au îndepărtat mult cu ajutorul ochilor prin lume. S-au dus foarte foarte foarte departe. Poți să te muți prin ochi la celălalt capăt al lumii. Iar știința continuă să creeze ochi din ce în ce mai puternici pentru ca tu să vezi părți minuscule, fenomene atomice, și să poți vedea stele la mari distanțe.

Știința continuă să te îndepărteze de sine. Deci cu cât o epocă devine mai științifică, cu atât mai mult va scade cunoașterea religioasă. Acum ai instrumente mai puternice cu

care să te îndepărtezi, și te-ai îndepărtat - departe de șinele tău.

Simțurile au devenit puternice. De fapt, știința nu face nimic altceva decât să creeze simțuri mai puternice pentru om: mâna ta poate acum să ajungă pe lună; ochii tăi pot să atingă stelele din depărtări. Fiecare simț a fost amplificat, și acest fenomen continuă.

Un orb este închis în el însuși; nu poate să pășească afară. Inșă poate să pășească înăuntru, dacă nu este deranjat de faptul că este orb și dacă societatea îl ajută să știe că orbirea nu este un necaz ci o binecuvântare deghizată.

Asta vrem noi să spunem când îi numim pe orbi pragya chakshu. Noi spunem, „Să nu te îngrijoreze ochii obișnuiți. Poți să primești acei ochi lăuntrici prin care te poți cunoaște pe tine, deci să nu te îngrijoreze orbirea. Uită de ea complet. De fapt nu pierzi nimic pentru că nimeni nu câștigă nimic prin ochi. Poți să te miști în interior cu ușurință pentru că cealaltă poartă este închisă.”

Ochii sunt poarta voastră de ieșire în afară. Prin ochi voi vă mișcați, prin ochi apare dorința, prin ochi apare iluzia, prin ochi apare proiecția - prin ochi se mișcă întreaga lume. Inșă cel mai tainic obiectiv nu poate fi atins prin ochi. Va trebui să orbiți. Asta nu înseamnă că va trebui să vă aruncați ochii înșă ochii vor trebui să devină absenți, liberi, fără vise. Ochii voștri trebuie să devină goi - goi de lucruri, goi de imagini, goi de reflecții.

Dacă poți privii în ochii unui luminat, vei observa că aceștia sunt cu totul și cu totul diferiți de ochii obișnuiți. Un buddha se uită la tine cu toate că nu se uită la tine. Tu

nu vei deveni o parte din ochii lui. Privirea lui este absentă. Câteodată se poate să te sperie pentru că vei simți că îi ești indiferent. Se uită la tine atât de absent, fără să-ți dea nici o atenție.

De fapt el nu îți poate oferi atenția lui. Atenția a fost pierdută acum; el nu mai are decât cunoaștere. Nu mai poate să fie atent la nimic în mod exclusiv deoarece acea exclusivitate este creată de dorință. El se uită la tine ca și când nu s-ar uita. Nu devii niciodată o parte din ochii lui. Dacă poți să devii o parte din ochii lui, atunci vei deveni o parte din mintea lui - pentru că ochii sunt doar poarta către minte; ei adună lumea exterioară în interior. Ochii trebuie să orbească. Numai atunci îți poți vedea șinele. Sutra spune că ochii nu se pot apropia de el; că este imposibil de abordat prin ochi. Inșă putem să ne întrebăm cum putem să-l vedem pe Dumnezeu și putem să afirmăm că dacă nu-l vedem pe Dumnezeu nu putem să credem în el. Nu poți vedea; vederea nu te ajută cu nimic. Poți vedea doar lumea. Dumnezeu nu poate fi văzut. Iar dacă cineva spune că l-a văzut pe Dumnezeu, se află într-o iluzie. Ceea ce a văzut el a fost o vedenie, un vis - un vis frumos, un vis sfânt, inșă totuși un vis. Deci dacă spui că l-ai văzut pe Krishna și l-ai văzut pe Rama și l-ai văzut pe Iisus, înseamnă că ai visat - vise bune, vise frumoase, dar totuși vise. Nu îl poți vedea. Ochii nu îți sunt de folos aici. El nu poate fi abordat prin ochi. Trebuie să orbești ca să-l vezi cu adevărat.

Când îți pierzi ochii - când nu mai există cu adevărat nici o dorință de a vedea - ochii tăi vor deveni absenți. Deodată ți se va dezvălui totul din interior. Nu este nevoie de ochi pentru a-l vedea; căci ți se va auto-dezvălui. În general lucrurile nu se auto-dezvăluie; de aceea, este nevoie de ochi pentru a le vedea. Inșă șinele se auto-dezvăluie! De fapt, într-un sens mai adânc, când vezi prin ochii tăi și el vede prin ochii tăi, nu văd ochii singuri. Această este o altă dimensiune ce trebuie cunoscută.

Când mă uit la tine se uită ochii mei la tine? Ochii sunt doar ferestre. Eu mă uit la tine prin ochi. Ochii sunt doar ferestre; iar eu mă aflu în spatele lor. Dacă stau la fereastră și mă uit la dealurile de-afară, vei spune că fereastra se uită la dealuri? Fereastra nu va fi menționată deloc. Căci eu mă uit prin fereastră. Ochii sunt doar deschizături, ferestre. Conștiința privește prin ei și nu este nevoie ca această conștiință să se uite la ea prin acești ochi. Ochii sunt doar pentru lumea exterioară. Ochii sunt aparate prin care te poți uita la alți. Pentru sine nu este nevoie de ochi.

De exemplu, dacă vreau să mă uit la dealuri, mă voi uita pe fereastră, dar dacă vreau

să mă uit la mine, nu am nevoie de fereastră. Pot să închid fereastra. Nu este nevoie de ea, pentru că nu mă aflu în afara ferestrei, ci înăuntru ei. Pentru orice altceva, ochii sunt necesari. Te poți apropia de orice prin ei; numai șinele nu poate fi abordat prin ei. Ochii nu se pot apropia de el: ține minte asta! Apoi apare falsa întrebare, „Cum pot să-l văd pe Dumnezeu?”. Nu vei pronunța această întrebare și nu vei crea în jurul ei o căutare falsă. Nu vei întreba unde îl poți vedea, unde îl poți găsi. El este nicăieri, într-adevăr, iar ochii sunt irelevanți pentru el. Căci el este ascuns în spatele lor, înăuntru, închideți ochii și el ți se va arăta.

Însă închizându-ți doar ochii fizici este posibil ca el să nu ți se arate căci închizându-i doar pe cei fizici nu închizi de fapt nimic. Lumea pe care ai adunat-o în interior continuă să existe iar tu continui să te uiți la ea. Eu pot să-mi închid ochii și totuși încă vă văd cum stați acolo. Căci ochii nu sunt absenți încă. Căci ei sunt încă umpluți de imagini. Atunci când toate pozele vor dispărea, când toate impresiile vor dispărea, ochii vor fi cu adevărat absenți. Iar când ochii

sunt absenți poți să te apropii de el, poți să te apropii de interior.

...Nici vorba nici mintea nu te pot ajuta. Verbalizarea nu va ajuta, gândirea intelectuală nu va ajuta. Orice ai gândi nu va fi răspunsul corect căci gândirea se îndreaptă de asemenea către afară, gândirea este de asemenea pentru obiecte. Știința insistă pe gândire, religia insistă pe non-gândire. Știința insistă: „Faceți gândirea cât mai rațională, căci atunci natura lucrurilor va putea fi cunoscută mai precis.” Iar religia spune: „Nu gândiți, căci natura sinelui nu vi se va mai arăta.” Conceptele sunt diametral opuse.

Religia spune, „Nu vă mai gândiți, renunțați la gândire, renunțați la gânduri. Ele sunt bariera.” Iar știința spune, „Faceți gândirea cât mai logică, cât mai precisă, cât mai atentă, mai analitică, mai rațională. Nu o intercalați cu nici un tip de credință, cu nici un fel de emoție, nu vă implicați în ea. Să existe imparțialitate - logica dusă la extrem. Numai atunci natura lucrurilor vi se va mai arăta.” Și amândouă au dreptate. În ceea ce privește lumea știința are dreptate iar în ceea ce privește subiectul din interior religia este cea care deține adevărul.

Însă poți cădea în eroare, iar acea eroare este răspândită pe tot mapamondul, este universală. Atunci când un om de știință simte că, cu cât mai atentă este gândirea, cu atât mai mult se va apropia el de miezul lăuntric al unui obiect, va începe să creadă că aceeași metodă ar trebui folosită și pentru analiza de sine. Eroarea a început. Această metodă nu poate fi de nici un ajutor pentru căutarea de sine. Și de fapt, dacă un om de știință insistă să se folosească de aceeași metodă pe care a folosit-o în știință, același experiment, aceeași metodologie obiectivă, atunci va ajunge la concluzia că șinele nu există. Asta nu înseamnă totuși că sinele nu există ci doar că metoda științei este de a dezvălui lucruri; însă nu poate să dezvăluie șinele. Pur și simplu îl va evita. Din cauza acestei metode șinele îi va scăpa.

Metodele bune pentru lumea din exterior reprezintă doar un obstacol pentru interior. Aceeași eroare este comisă și de polul opus. Când o persoană religioasă ajunge la sine prin non-gândire, începe să creadă că prin aceeași non-gândire va descoperi și lumea exterioară.

Estul ca comis această eroare în adâncimea ei; de aceea Estul nu a putut crea știință. Nu poți să faci știință prin non-gândire. Estul a fost cu totul și cu totul neștiințific. Minci mărețe s-au născut aici însă nu au putut să inventeze știința. Au discutat și au discutat, erau superbi din punct de vedere filozofic, însă nimic nu s-a întâmplat în lumea din exterior. Nimic nu s-a putut întâmpla.

Vestul în schimb a creat acum un mare edificiu al științei, cum ar fi oameni ca Einstein. Însă căutarea de sine rămâne nulă. Chiar și când Albert Einstein era pe moarte, s-a simțit foarte frustrat. Ajunsese să descopere misterul obiectelor din univers, să descopere unul dintre miezurile sale cele mai adânci - teoria relativității. Însă, cu toate că a descoperit multe lucruri necunoscute până atunci, a ajuns să realizeze că în ceea

ce privește sinele său, acesta a rămas tot un mister. Nu a cunoscut nimic din această privință. Metodele sunt opuse pentru că direcțiile sunt opuse.

Pentru a cunoaște un lucru trebuie să te miști în afara lui, ca să îți cunoști sinele trebuie să te miști în interiorul său. Pentru a te muta afară trebuie să te muți în gândire: gândirea este un proces îndreptat către exterior. Pentru a te muta înăuntru trebuie să oprești gândurile, să nu te mai gândești la nimic. Non-gândirea este un proces îndreptat către interior.

Această sutră spune: ...nici vorba nici mintea. Mintea nu va fi de prea mare ajutor. Numai meditația poate ajuta.

Meditația trebuie să creeze o „non-minte” în interiorul tău. Ține minte asta: meditația trebuie să creeze o non-minte în interiorul tău: de aceea pun accentul pe înnebunirea completă pentru ca mintea să fie abandonată. Mintea însă rezistă întotdeauna nebuliei. Mintea spune, „Ce faci? Ai înnebunit?” Mintea dorește întotdeauna lucruri logice, clare. Mintea întrebă întotdeauna, „De ce faci asta?” Iar dacă nu poți să răspunzi, mintea va spune, „Stop!”

Însă viața nu răspunde la *de ce*-uri. Dacă te îndrăgostești, mintea spune, „De ce te-ai îndrăgostit?” Iar apoi începi să-ți crezi niște idei în jurul aceste întrebări: chipul fetei este atât de frumos etc. Dar nu este cazul. De fapt, chipul fetei pare frumos pentru că te-ai îndrăgostit, și nu viceversa. Nu este ca și când chipul ar fi frumos și de aceea te-ai îndrăgostit; căci astfel toată lumea s-ar îndrăgosti de fata ta -însă nimeni nu se îndrăgostește. Nu e vorba de frumusețea chipului - ci de frumusețea care îi este oferită chipului de dragostea ta. Dragostea ta crează frumusețe de jur împrejur.

De aceea tu râzi de iubitele altora. Crezi că omul acela a înnebunit, că nu e sănătos, că s-a îndrăgostit de genul acela de fată. Ție ți se pare respingătoare iar lui i se pare atractivă. Crezi că el e cel nebun. Nu, el nu este cel nebun pentru că dragostea nu este un fenomen logic. Te îndrăgostești. Noi spunem „i-a căzut cu tronc” pentru că dragostea este o cădere din rațiune. Nu este o urcare, ci o cădere pentru că așa este văzută de minte. Îți pierzi rațiunea, înnebunești.

Dragostea este un fel de nebunie. De fapt, viața este un fel de nebunie. Dacă întrebi mereu de ce, nu vei putea trăi nici un singur moment. Dacă întrebi mereu, „De ce să respir? De ce să mă scol din pat astăzi? De ce?” nu va exista nici un răspuns, „De ce să dorm?” - nu există nici un răspuns; „De ce să mănânc în fiecare zi? De ce să iubesc

aceiași persoană în fiecare zi?” - nu există nici un răspuns. Viața este fără de răspuns. Poți să pui întrebări însă nimeni nu îți va răspunde la ele.

Viața este un fel de nebunie. Rațiunea este moarte, nu viață. Cu cât devii mai rațional, cu atât vei deveni mai mort pentru că vei întreba din nou și din nou ...și nu vei găsi răspuns. Atunci nu vei mai face nimic și vei înceta să mai acționezi, te vei micșora.

Viața este o expansiune nebună iar prin meditație noi ne mișcăm din ce în ce mai adânc în viață - către miezul ei, către centrul lăuntric.

Mintea trebuie lăsată în urmă. De aceea vă spun să nu întrebați de ce - doar să vă mișcați. Și orice îți vine să faci în mod spontan, fă. Dacă faci întocmai, la început mintea va spune, „Nu face asta. Ce vor crede ceilalți? Ce vor spune? Un om ca tine, atât de rațional, dansând ca un copil? Plângând și suspinând și țipând ca un nebun? Nu face asta!” Mintea te va reordona și vei avea nevoie de curaj pentru a nu mai asculta de ea, pentru că mintea nu poate ajunge în interior. Trebuie să o pui deoparte.

Mintea este un instrument cu ajutorul căruia ai de-a face cu lumea. Ție personal nu îți este de folos. Tu ești înaintea minții, tu ești mai adânc decât mintea; mintea ți-a apărut după ce ai apărut tu. Ea este doar la periferie. Noi avem diferite tipuri de minți însă ființa noastră nu este diferită. Mintea este un colector, un receptacol. Un copil se naște; se naște fără minte. Este doar o simplă ființă, iar apoi pas cu pas mintea începe să se creeze în jurul său. Va avea nevoie de o minte pentru a conviețui în societate, pentru a munci, pentru a supraviețui - va avea nevoie de o minte.

Mintea este un aparat. De aceea fiecare societate va vrea un alt tip de minte. Dacă te

naști într-un sătuc aborigen, ascuns printre văi, departe de orice tehnologie a lumii moderne, uitat de contemporaneitate, părinții tăi îți vor da

un alt tip de minte pentru că va trebui să supraviețuiești într-un alt tip de minte. Dacă te naști în Orient vei avea o minte diferită, dacă te naști în Occident din nou o minte diferită. Chiar dacă te naști în același sătuc și ești un creștin vei avea un alt tip de minte iar dacă ești musulman vei avea un alt tip de minte.

Mintea este o creație, un lucru cultivat. Însă ființa fără minte este peste tot la fel. Prin căutări adâncite, un alt lucru ți se va dezvălui: dacă ești o ființă umană ai un tip de minte iar copacul care stă în fața ferestrei are de asemenea o minte -un tip diferit. În ceea ce privește ființa, tu și copacul aveți ființe similare. Numai mintea diferă.

Deoarece copacul trebuie să existe printre alți copaci, ființa trebuie să creeze o minte, un instrument, pentru a exista printre ei. Tu nu ai nevoie de acel tip de minte. De aceea ai impresia că arborii nu îți vorbesc - pentru că nu le cunoști limbajul. Crezi că animalele nu vorbesc, că ele nu au nici un fel de limbaj. De fapt, crezi așa pentru că nu le înțelegi, crezi că nu au nici un limbaj. Însă ele au propriul lor limbaj. Ele au propria lor minte care este adaptată mediului, adaptată atmosferei, adaptată societății respective.

Mintea este un mecanism de supraviețuire pentru lumea exterioară; nu avem nevoie de minte în interior. Și dacă o porți cu tine, nu te poți deplasa în interior. Dacă te folosești de ea, nu te poți duce înapoi. Așa că renunță la minte, pune-o deoparte. Spune-i, „Acum nu mai am nevoie de tine. Acum mă duc înspre interior - nu mai am nevoie de tine.”

Nu o cunoaștem deci, și nici nu știm cum să o propăvăduim.

Ceea ce mintea poate cunoaște poate să fie învățat prin intermediul ei. Însă dacă e imposibil de cunoscut prin minte, cum să vă vorbim despre el? - pentru că vorba, învățătura va trece prin sita minții. Așa că Brahman, absolutul, sinele, nu pot fi învățate, este imposibil de predat așa ceva. Atunci eu ce fac aici? Sau ce face Buddha sau Hristos sau Krișna? Care este rolul lor dacă nu să vă învețe? Și ce face profetul Upanișadelor, Kena, dacă nu să învață? Nu poate fi predat, este absolut adevărat, și totuși se poate face ceva.

Se poate crea o situație prielnică în așa fel încât el să devină contagios. Nu poate fi învățat, însă „infecția” ți se poate transmite. Într-o anumită situație chiar și voi puteți fi infectați cu el. Deci fenomenul maestru-discipol nu este un fenomen bazat pe lecții, pe învățatură. Maestrul nu predă de fapt nimic.

Maestrul încearcă doar să creeze o situație, să te pună pe tine într-o situație prin care să ajungi la el.

Toate tehnicile de yoga sau de tantra există doar pentru a crea o situație în care să ajungi la el. Eu vă pot conduce într-o situație de unde să deveniți conștienți de un alt tip de realitate însă acea realitate nu poate fi predată. Poți să-1 înveți pe un orb ce este lumina? Nu poți! Orice ai face, nu vei fi în stare să-1 înveți. Însă un singur lucru ar mai putea fi făcut: poți să-i tratezi ochii; poți să-i operezi ochii. Iar dacă orbul ajunge să vadă, va ști atunci ce este lumina.

Lumina poate fi experimentată însă nu poate fi predată unui orb. Iar noi suntem exact ca orbii în ceea ce privește realitatea interioară. Ochii tăi lăuntrici pot să se deschidă însă tu poți să nu înveți nimic.

De aceea încrederea a fost dintotdeauna fundația oricărei religii. Orbul trebuie să aibă credință; altfel nu te-ar lăsa să-i tratezi ochii. Ar fi spus, „Poate îmi distrugi ochii.” Deși nu are, îi va fi totuși frică. Ce vei face? Și dacă el crede că vei opera, că vei face o operație chirurgicală, va spune, „Numi atinge ochii.

Poate îi distrugi. Și de unde să știu eu sigur

că după operație voi zări lumina? Și ce este lumina? Spune-mi înainte. Întâi dovedește-mi că lumina există. Dacă nimeni dovedește, nu pot să te las să-mi operezi ochii."

Și nu există doctor care să poată dovedi că lumina există cu adevărat. Doctorul nu poate decât să spună, „Ai încredere în mine." Nimic altceva nu este posibil, nici o argumentație în plus. Doctorul nu poate decât să spună, „Ai încredere în mine. Chiar dacă nu vei căpăta nimic, un lucru e sigur: nu vei pierde nimic pentru că nu ai ochii pe care i-ai putea pierde."

Asta au tot spus și Buddha, Krișna și Iisus: „Ai încredere. Și nu ai nimic de pierdut, deci de ce te îngrijorezi? Ce ai putea pierde dacă te încrezi în mine? Ce ai tu de fapt? Dacă ai ceva, atunci scapă de mine pe cât de repede posibil, însă nu ai nimic - nimic de pierdut - și totuși îți feci atâtea griji." Oamenii vin la mine și îmi spun, „Cum să cred?" Le spun că nu se pune problema de „cum" pentru că „cum" are nevoie de răspunsuri. Însă încrederea înseamnă că nu ai nimic de pierdut, deci de ce nu ai experimenta? De ce să nu încerci?

Karl Marx a spus proletariatului din lume, „Nu aveți nimic de pierdut, în afară de lanțurile voastre." Poate că nu are dreptate în legătură cu proletariatul, însă vă spun sigur că voi nu aveți nimic de pierdut în afară de lanțurile voastre, nimic de pierdut în afară de hățiturile voastre, nimic de pierdut în afară de orbirea voastră. Și întregul fenomen este posibil numai atunci când ai încredere pentru că te vei deplasa într-un țărm necunoscut, inexistent pe hartă.

Eu spun că eu am cunoscut, însă nu vă pot da lecții. Totuși vă pot conduce înspre punctul de unde veți începe să fiți conștienți că el există însă nu vă pot preda nimic. Nu există limbaj care să permită predarea, nici o minte nu poate da lecții în legătură cu asta. Nu există cale de a preda; nu

El spune, „*Așa am auzit de la predecesorii noștri.* " Se cunoaște de asemenea pe sine; căci poate spune, „Am cunoscut asta. Iată ce am cunoscut." Nu întâmpină dificultăți când afirmă asta. Însă el spune, „*Așa am auzit de la predecesorii noștri.* "

Calitatea acestei afirmații este unică - este moștenirea indiană, atitudinea indiană în a spune anumite lucruri, modul indian de a fi mereu umil, nu îngâmfat. Așa că Buddha spune, „Orice spus a fost cunoscut înaintea mea de alți Buddha. Nu e nimic nou." Aici se pune accentul. Accentul se pune pe faptul că nu e nimic nou, nimic original. Și de fapt, adevărul nu poate fi original; numai neadevărul ar putea fi astfel. Poți să inventezi minciuni, însă nu poți să inventezi adevărul - nu-i așa?

Adevărul nu poate fi inventat. Adevărul este etern, în afara timpului. Deci este absurd să spui că tu l-ai descoperit. Tu doar îl re-descoperi, nu-l descoperi niciodată. Căci a fost descoperit din nou și din nou, de milioane de ori. Mereu îl re-descoperi, nu îl descoperi niciodată.

Pentru a accentua acest fapt, riși spune, „Le-a fost spus și celor care ne-au precedat. A fost știut dintotdeauna." El nu pretinde vreo originalitate. Acea pretenție aparține ego-ului. Acea pretenție, acel „Iată descoperirea mea." aparține minții ego-iste. De fapt, ego-ul se simte întotdeauna rănit dacă spui că nimic nu este original. Dacă cineva spune ceva și îi spui că nu este original, se va simți rănit. Dacă cineva scrie o carte și îi spui, „Nu-i nimic original aici; a mai fost scris de multe ori de multe persoane, deci de ce te-ai mai chinat în zadar s-o scrii?" se va simți rănit. Fiecare autor, fiecare gânditor, încearcă să arate într-un fel că orice spune el este original. Aceasta este o nouă boală. În Occident, dacă nu spui ceva original atunci de ce mai spui? De ce mai spui? Nu mai spune nimic. În Orient,

este cazul exact opus. Dacă spui ceva original, atunci Orientul va spune: „Stai și meditează asupra-i. Nu afirma încă, nu spune nimic, pentru că dacă este original atunci ceva trebuie să fie în neregulă cu el, altfel cineva probabil l-a cunoscut dinainte.

Adevărul este etern. Dacă este original, atunci ceva trebuie să fie în neregulă cu el! Așteaptă! Nu spune nimănui; altfel te vei afla în dificultate pentru că ți se va dovedi că ești un mincinos. Așteaptă, meditează, reflectează. Lumea a existat atât de etern, atât de fără de început... cum ai putea crede că poți tu să știi un adevăr original care nu s-a mai cunoscut înainte? Ar fi imposibil!"

Însă se întâmplă căci aria noastră de cunoaștere este foarte strâmtă. Este la fel ca în acest caz: în sezonul respectiv, copacii vor înflori, vor apărea florile. Aceste flori nu știu nimic de florile din sezonul trecut. Nu pot ști nimic căci nu le-au întâlnit niciodată. Se vor crede atât de unice, atât de originale: „Nu am fost niciodată pe pământ; acest pământ a devenit atât de frumos datorită nouă. Pentru că noi înflorim, întreaga existență înfloarește odată cu noi."

Ele nu știu că acest proces durează de fapt de o eternitate. În fiecare an vine sezonul și florile înfloresc. Însă florile nu se pot întâlni între ele, așa că fiecare floare crede că a venit aici pentru prima oară. Asta îi dă o satisfacție, un ego. Simte că este cineva, ceva.

Accentul orientului s-a pus întotdeauna pe eternitatea adevărului; pe imposibilitatea de a-1 descoperi pentru prima oară. Mulți l-au cunoscut, mulți îl vor cunoaște. Tu ești doar o parte dintr-un proces îndelungat. Este sezonul tău deci ai înflorit - însă și alți Buddha au înflorit. Este la fel ca atunci când te îndrăgostești: crezi că acest tip de iubire n-a mai existat, că ceva nou a apărut în existență. Nici un iubit nu poate crede că cineva înainte a iubit la fel de mult cât își iubește el iubita.

Și este un lucru pozitiv în mare măsură. Este bine! Cum ai putea crede altfel atunci când ești îndrăgostit? Te gândești că și alții au iubit însă nu în acest mod, și alții au iubit însă nu cu o intensitate atât de profundă. Nu s-a mai întâmplat niciodată așa; este ceva original.

Și la fel se întâmplă și în cazul gândurilor: când un gând îți apare în minte, crezi că un asemenea gând nu a mai fost elaborat vreodată. Însă gândurile sunt la fel ca norii: se adună pe cer în fiecare an, apoi dispar și apoi se adună din nou. Lumea se mișcă într-un cerc repetitiv.

Deci indienii, mai ales cei înțelepți, au pus mereu accentul pe faptul că orice ar spune ei nu este ceva nou; s-a mai spus înainte. Aceasta este o atitudine foarte profundă și foarte non-egoistă, și o înțelepciune adâncă se ascunde în ea. Cum ar putea adevărul să mă aștepte pe mine pentru a fi descoperit? El a fost descoperit din nou și din nou. Însă îl descoperi iar apoi se pierde din nou pentru că nu poate fi transmis mai departe. Dacă ajung la un adevăr, nu vi-1 pot da. Nu poate fi transferat căci adevărul nu este un obiect. Ci este un eveniment în interiorul ființei; nu poate fi transferat. Așa că adevărul pe care l-am redescoperit va trebui să fie redescoperit iarăși. Iar atunci când redescoperi vei crede că ceva nou a avut loc, ceva original. Însă dacă știi și dacă poți simți un mod de viață non-egoist, atunci vei ști că acest rishi are dreptate: s-a mai spus înainte, s-a mai cunoscut o dată.

Ceea ce vorbirea nu poate să dezvăluie, însă ceea ce dezvăluie vorbirea - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu vreun lucru obiectiv - ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Căci atunci fără ea nu poți să vorbești, fără ea nu poți să vezi, fără ea nu poți să simți. Este vorba despre viața ta! Nu poți să vorbești despre ea însă el este vorbitorul; nu o poți vedea pe nicăieri însă el este văzătorul; nu te poți gândi la ea însă el este gânditorul; nu îi poți face nimic însă el este făcătorul. Deci orice ai face, el ți-o va dezvălui. Tu nu o poți dezvălui pentru că orice ai face el s-ar dezvălui pentru că el este numai unul. Brahman înseamnă viață: el este unul.

Ceea ce vorbirea nu poate să dezvăluie, însă ceea ce dezvăluie vorbirea - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu vreun lucru obiectiv - ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Oamenii au venerat dintotdeauna idoli. Ei fac chiar și din Dumnezeu un obiect pentru

că nu ne simțim în largul nostru până nu este pus înaintea noastră. Altfel ne simțim agitați, tulburați. Un Dumnezeu este necunoscut, este imposibil de cunoscut, este dificil. Așa că ne construim un idol iar apoi îl punem pe acel idol în fața noastră și începem să ne rugăm la el.

Este o prostie din perspectiva faptului că noi am creat acel idol iar acum tot noi îl și venerăm ca și când ar fi creatorul. Voi vă rugați la acel idol ca și când idolul v-ar fi creat pe voi. Însă voi l-ați creat; adevăratul creator este ascuns în spatele vostru. De fapt, Dumnezeu nu este un obiect de venerație, ci el se află în cel care venerează. El nu sălășluiește în obiectul la care te rogi, ci în sursa cea mai adâncă de unde răsare rugăciunea către cer, de unde rugăciunea apare. Întotdeauna el se află în interior. Însă pentru noi ceva devine semnificativ numai dacă se găsește în afară pentru că am devenit fixați, pe o cale în care totul este, trebuie să fie obiectiv. Aici apare problema, de aceea ne-am creat temple și biserici și moschee numai pentru a obiectiva acea apariție care nu poate fi obiectivată. Însă prostia umană este atât de... Mohamed a predicat împotriva obiectivizării sale; nu trebuie să faceți din el un idol. Și a avut dreptate. El spunea ce spun și Upanishadele. Însă ce au făcut musulmanii? Au crezut că ține de datoria lor să distrugă idolii, așa că au distrus templele, le-au dat foc. Pentru că el nu poate fi obiectivat, așa că de fiecare dată când apare vreo obiectivare, „Distruge obiectul.”

Observați prostia umană. Mohamed încerca să spună că putem să uităm de obiecte și să ne îndreptăm atenția către interior. Însă ei nu au uitat de obiecte, ci au devenit obsedați de obiecte din nou. „Calcă și distruge!” Deci de fiecare dată când cineva se roagă la Dumnezeu către o stâncă iar cineva distruge acea stâncă, amândoi sunt atașați de piatra respectivă în felul lor și amândoi cred în semnificația pietrei - unul vrea să o venereze iar altul să o distrugă. Unul crede că dacă nu se va ruga la ea nu va mai fi un om religios, iar celălalt crede că dacă nu o va distruge nu va fi un om religios. Piatra este pentru amândoi un obiect important. Iarăși ne îndreptăm către obiecte. Fie că le iubim sau le detestăm, însă obiectul rămâne acolo.

Obiectivul acelor care au cunoscut într-adevăr este să uite de obiect și să rămână numai cu subiectivitatea lor. Nu creați obiecte, nici imagini, nici nume, nici forme. Nu creați nimic. Creatorul este deja acolo; nu poți să-1 îmbunătățești tu. Așa că nu acționa în nici un fel. Doar îndreaptă-te către interior și vei cunoaște.

Ceea ce mintea nu poate să înțeleagă, însă ceea ce înțelege mintea - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

■

Mintea nu poate să îl cuprindă, însă el poate să cuprindă

mintea. Mintea este inclusă în el - totul este inclus; chiar și piatra este inclusă în el. Însă piatra nu îl poate include pe el: aici este diferența. Trasează un cerc mare iar apoi trasează un cerc mic în interior. Cercul cel mare îl include pe cel mic; cercul cel mic este o parte din marele cerc însă cercul cel mic nu poate include cercul cel mare. Mintea ta este inclusă în divin însă mintea ta nu poate include divinul. Este o parte iar acea parte nu poate include întregul. Întregul cuprinde totul, include totul. Iar când o parte din el începe să spună, „Eu includ întregul,” acea parte înnebunit, acea parte a devenit nevrotică. Tu - de fiecare dată când încerci să înțelegi acest concept, această totalitate, prin intermediul minții, vei face ceva absurd. Căci este imposibil! O picătură de apă nu poate include oceanul atunci când oceanul o include pe ea. Iar dacă picătura de apă spune, „Eu sunt oceanul,” arunci picătura respectivă a înnebunit. Însă această picătură de apă poate totuși să devină oceanul. Dacă această picătură cade în ocean, își pierde limitele, își pierde finalitatea, își pierde marginile, atunci picătura a devenit oceanul.

Mintea nu poate spune, „Eu cunosc.” Mintea poate să se reverse în totalitatea oceanică iar apoi ea va fi inclusă acolo.

Orice am venera este vorba doar de un joc. Este bine: dacă te simți bine venerând, atunci este un lucru bun. Este un joc bun și niciodată nu am vrut să distrug jocul

nimănui. Dacă venerezi, dacă te simți bine mergând la biserică, este un lucru pozitiv: continuă să îl faci. Însă ține minte că de fapt îți scapă un lucru esențial: esența supremă se găsește în interiorul celui care venerează. Deci în timp ce te rogi, nu-ți concentra privirea asupra obiectului venerat. Concentrează-te în interior asupra celui care venerează. Acolo el îți se va dezvălui, acolo se ascunde el.

Capitolul 5 Este ființa ta

Prima întrebare:

Osho, ai spus că studiul intelectual și cunoașterea nu a ajutat pe nimeni și că Upanishadele spun că nimic nu trebuie negat. Dacă intelectul se află acolo iar noi nu trebuie să-l negăm, care este cea mai bună cale de a-l folosi?

Primul lucru ce trebuie înțeles despre intelect este următorul: intelectul există prin negare. Chiar funcția principală a intelectului este să nege, să spună nu. Accentul Upanishadelor pe a nu nega niciodată este de fapt pus pentru a te scuti de efortul tău intelectual.

Intelectul spune întotdeauna nu. Deci cu cât devine cineva mai intelectual, cu atât va deveni el incapabil să spună da. Cei care răspund afirmativ mereu au multă credință, iar cei care răspund negativ întotdeauna își arată dubiile, căci intelectul se bazează pe dubii. Dacă pui ceva la îndoială, intelectul va avea o funcție. Dacă nu te îndoiești de nimic, nu va mai exista nici un rol de jucat pentru intelect.

ESTE FIINȚA TA 107

Intelectul înseamnă negare. Așa că atunci când Upanishadele spun, „Nu nega nimic,” înseamnă că intelectul nu va mai avea nici o funcție. Gândește-te la propria-ți minte: de fiecare dată când spui nu, ea începe să lucreze; de fiecare dată când spui da, „da” devine o finalitate în sine și nu va urma nimic după.

Această epocă este una din cele mai intelectuale, iar acest mediu intelectual este creat de dubii aprofundate, pe cât de sceptice posibil. Mentea poate funcționa foarte adânc atunci când spui nu. Dacă spui da însă, intelectul este anihilat; de aici provine accentul pus de toate religiile pe credință-pentru că în mijlocul credinței intelectul dispare. Nu există o fundație unde el să apară. Nu există un scop mai îndepărtat; da devine sfârșitul. Dacă spui da întregii existențe, gândirea va înceta. Gândirea are acea calitate a negării. Maestrul spune, „Nu nega.” Prin non-negare intelectul dispare.

Iar voi mă întrebați ce să faceți cu intelectul. El însă nu va mai fi acolo. Nu va trebui să mai faceți nimic; nu va trebui să îl mai negați. Și de altfel nu poți nega intelectul pentru că negarea este un proces intelectual. Dacă negi intelectul, exact acea negare îi va oferi rădăcini minții tale intelectuale. Vei deveni o victimă. Dacă negi intelectul, vei deveni o victimă a unui efort intelectual și mai mare. Nu poți să îl negi. Cum ai putea de altfel să îl negi? - pentru că acolo unde începe negarea începe gândirea. Poți să găsești motive pentru care nu ar trebui să îl negi, însă acele motive vor părea logice numai intelectului. Poți să găsești argumente pentru care ar trebui să negi, însă acele argumente vor fi de ordin intelectual.

Credința nu are argumente pro și contra. Deci de fapt, pe aceia care au dat argumente în favoarea existenței lui Dumnezeu eu îi numesc ireligioși pentru că argumentele nu au nimic de-a face cu religia. Au existat mulți gânditori cunoscuți peste tot în lume, în special în Vest, care au încercat să demonstreze existența lui Dumnezeu. Eu îi numesc ireligioși - pentru că dacă poți dovedi existența lui Dumnezeu, atunci intelectul devine superior existenței lui Dumnezeu. Atunci el va fi dovedit prin intermediul intelectului și orice este dovedit prin intelect poate fi și negat de același intelect. Deci aceia care încearcă să dovedească, de fapt sunt doar persoane care le dăruiesc aceluia care vor să îl nege o nouă provocare în plus.

Ateii există pentru că sunt teiști argumentativi. Atunci când spui, „Din cauza acestui lucru Dumnezeu există,” îi oferi o provocare cuiva, o provocare intelectului cuiva, care poate spune, „Acest demers argumentativ este fals.” Iar argumentele pot fi pro și contra, la infinit; ele nu ajung niciodată la o concluzie. Persoanele cu adevărat religioase nu au discutat niciodată despre Dumnezeu: ci doar au trăit în el. Au trăit în modul în care ar trebui să trăiască cineva care știe că Dumnezeu există. Nu îl poți

vedea pe Dumnezeu, însă poți vedea o ființă divină. Îți poți da seama de o persoană care trăiește în Dumnezeu. Aceasta este singura dovadă. Însă această dovadă nu este pentru intelect. Dovada nu este deloc de factură intelectuală. Dovada este absolut dincolo de intelect - se îndreaptă direct către inimă; căci o simți.

De fiecare dată când vezi un Ramakrishna sau un Ramana, de fiecare dată când vezi o persoană asemănătoare lui Iisus, nu intelectul îți va arăta că acel om este divin. Vei simți asta înainte de orice. Inima va începe să-ți vibreze într-o nouă dimensiune; vei simți un nou parfum al ființei, însă acesta este un simț; nu îl poți dovedi.

Intelectul poate să dovedească ceva sau să dovedească contrariul, însă nu poate niciodată oferi credința. Chiar și

atunci când dovedește ceva, se dovedește doar pe sine; nimic altceva nu va fi dovedit. Dacă poți dovedi existența lui Dumnezeu, de fapt nu ai dovedit existența lui Dumnezeu; ai dovedit pur și simplu că ești o ființă intelectuală, atâta tot. Ai dovedit că ai un intelect foarte ascuțit, ai dovedit că ai un ego puternic, nimic altceva. Intelectul tău este cea mai subtilă hrană pentru ego. Din cauza lui tu crezi că știi, crezi că poți să dovedești, crezi că poți să dovedești contrariul, crezi că te afli în centru. Că Dumnezeu însuși depinde de tine: dacă îi vei dovedi existența, atunci el există; dacă îi spui nu, atunci el nu va mai exista. El este al doilea. Ține minte, pentru intelect orice este pe locul doi iar intelectul este primar. Orice altceva devine numărul doi; iar intelectul rămâne numărul unu.

Credința spune că această supremație a intelectului ar trebui aruncată. Numai atunci ființa toată se va putea afirma. Iar apoi ființa va deveni primară iar intelectul secundar. Atunci existența va fi primară; iar intelectul doar o parte. Intelectul este dictatorial; credința este democratică pentru că ea dăruiește o expresie întregii ființe. Intelectul este doar o parte care încearcă să fie supremă.

Atunci când procedezi întocmai după Upanishade și nu negi nimic, intelectul va dispărea. Dacă nu negi nimic, nu vei mai avea intelect deloc. Este nevoie de nu. Negația este sprijinul intelectului. Fără „nu” intelectul nu poate exista. Atunci întrebarea, „Ce facem cu intelectul?” nici nu mai apare. Să nu negi nimic și nu va mai exista un intelect care să te îngrijoreze.

A doua întrebare:

Osho, primele câteva zile de meditație activă au tendința să forțeze mușchii, cauzând durere peste tot. Există o cale de a trece peste asta?

Continuă să o faci! Vei trece peste asta - iar motivele sunt clare. Există două motive. În primul rând, este un exercițiu viguros, iar corpul tău trebuie să se obișnuiască cu el. Deci, timp de trei sau patru zile îți vei simți corpul dureros. Acest fenomen va apărea după orice tip de exercițiu nou. Însă după patru zile îți vei reveni și îți vei simți corpul mai puternic ca niciodată.

Dar acesta nu este un lucru de bază. Fundamentalul merge mai adânc, iar lucrul cel mai important este că psihologii moderni au ajuns să îl cunoască. Corpul tău nu este doar fizic. În interiorul corpului, multe alte lucruri au fost suprimate. Dacă suprimi mânia, otrava ți se va împrăștia în corp. Ți se va prelinge prin mușchi, îți va intra în sânge. Dacă suprimi ceva, orice, nu va fi doar un proces mental, ci și unul fizic - pentru că tu nu ești cu adevărat împărțit. Nu ești trup și minte; ci trupminte - psihosomatic. Ești și una și cealaltă. Deci orice i se întâmplă corpului ajunge și la minte și orice i se întâmplă minții ajunge la corp, căci corpul și mintea sunt două capete ale aceleiași entități.

De exemplu, dacă te enervezi ce i se întâmplă corpului? De fiecare dată când te enervezi anumite otrăvuri sunt eliberate în sânge. Fără acele otrăvuri nu te vei supăra în așa fel încât să te enervezi. Ai anumite glande în corp, iar acele glande dau drumul anumitor chimicale. Iar acesta este un lucru dovedit științific, nu doar o filozofie.

Sângele tău devine otrăvit.

De aceea, atunci când te enervezi, ești în stare de ceva de care nu ai face în mod obișnuit - pentru că ai înnebunit. Poți împinge o stâncă mare: pe care nu ai putea să o

împingi de obicei. Nici măcar nu îți vine să crezi după aceea că ai fost în stare să împingi acea stâncă sau să o arunci sau să o ridici. Când revii din nou la normal nu vei mai fi în stare să o ridici din nou pentru că nu mai ești același. Anumite

chimicale îți circulau prin sânge. Te aflai într-o condiție de urgență; energia ta totală te-a făcut atât de activ.

Dar atunci când un animal se enervează, se enervează cu adevărat. Moralitatea lui dispare în acest caz, dispare orice urmă de reținere. Pur și simplu se enervează iar ura este eliberată. Când tu te enervezi, o faci într-un mod similar ca orice animal. Însă există societatea, moralitatea, eticheta, și mii de alte lucruri. De aceea trebuie să îți reții ura. Trebuie să le arăți oamenilor că nu le-ai enervat; trebuie să zâmbești - un zâmbet fals! Trebuie să crezi acel zâmbet, și astfel vei împinge ura în jos. Ce i se întâmplă corpului? Corpul era gata să se lupte - ori să se lupte ori să zboare, să scape de pericol, ori să îl înfrunte ori să scape de el. Corpul era gata să facă ceva: enervarea este doar o stare de pregătire pentru a face ceva. Corpul urma să devină violent, agresiv.

Dacă ai putea să fii violent și agresiv, atunci acea energie s-ar desfășura cum trebuie. Însă nu poți fii altfel - nu este convenabil, deci o reprimi. Atunci ce li se va întâmpla tuturor acelor mușchi care erau gata să fie agresivi? Vor deveni ologi. Energia îi împinge să fie agresivi, iar tu îi împingi înapoi să nu acționeze în nici un fel. Va exista un conflict în musculatura ta, în sângele tău, în țesuturile corpului, va avea loc un conflict. Ei sunt gata să exprime ceva însă tu îi forțezi să nu exprime nimic. îi suprimi. Atunci întregul tău corp devine olog.

Iar acest fenomen apare cu orice emoție nouă. Și asta durează zi de zi timp de ani întregi. Atunci corpul tău va deveni olog peste tot. Toți nervii vor fi amputați. Ei nu mai curg, nu mai sunt lichizi, nu mai sunt în viață. Au murit, s-au otrăvit. Și toți s-au încâlcit. Nu mai sunt naturali ca la început.

Uită-te la orice animal și observă grația corpului. Ce i se întâmplă corpului uman? De ce nu mai este așa de

grațios? De ce? Fiecare animal este atât de grațios: de ce nu este și corpul uman atât de grațios? Ce i s-a întâmplat? Voi i-ați făcut ceva: l-ați distrus iar spontaneitatea naturală a ritmului său a dispărut. A devenit static. În fiecare parte a corpului există o otrăvă nouă. În fiecare mușchi există o mânie suprimată, o sexualitate suprimată, o lăcomie suprimată - și totul - gelozie suprimată, ură suprimată. Totul a fost suprimat. Corpul tău este bolnav.

Deci atunci când începi să meditezi, toate aceste otrăvuri vor fi eliberate. Și de fiecare dată când corpul a fost static, el va trebui să se topească, să devină lichid din nou. Iar acesta este un efort mare. După patruzeci de ani de trai greșit, dacă începi deodată să meditezi, întregul corp se va afla în refacere. Vei simți o durere acută peste tot în corp. Însă această durere este benefică, și va trebui să o întâmpini așa cum trebuie.

Îngăduie-i corpului să devină din nou un flux. Din nou el va deveni grațios și copilăros; din nou el își va căpăta acea strălucire. Însă înainte de această strălucire vor veni la tine părțile moarte care trebuie să fie fortificate din nou iar acest proces va fi un pic dureros.

Psihologii spun că noi ne-am creat o armură în jurul corpului, iar acea armură este problema. Dacă ți s-ar îngădui libertatea totală atunci când te enervezi ce ai face? Atunci când te enervezi, începi să-ți scrâșnești dinții, vrei să faci ceva cu unghiile și cu mâinile tale, pentru că așa îți dictează instinctul animalic. Vrei să faci ceva cu mâinile, să distrugi ceva.

Dacă nu faci nimic degetele tale vor deveni oloage; își vor pierde grația, frumusețea. Nu vor mai fi membre în viață. Iar otrava apare exact acolo. Deci atunci când dai mâna cu cineva, de fapt nu există nici o atingere, nici o urmă de viață, pentru că mâinile tale sunt moarte.

Poți să simți asta. Atinge-i mâna unui copil mic - avem

de-a face cu o diferență subtilă. Când copilul îți dăruiește cu adevărat mâna... dacă nu ți-o dăruiește, atunci este în regulă - se va retrage. El nu îți va oferi niciodată o mână moartă, pur și simplu și-o va retrage. Însă dacă vrea să îți dăruiască mâna, atunci vei simți că această mână se topește în mâna ta. Căldura, fluxul - ca și când întreg copilul a devenit acea mână. Chiar acea atingere, iar el a exprimat-o cu toată dragostea cu care se poate exprima.

Însă același copil când va crește va da mâna ca și când mâna ar fi doar un instrument mort. El nu se va transforma în ea, nu va curge prin ea. Asta se întâmplă deoarece există blocaje. Mânia a fost blocată... într-adevăr, înainte ca mâna ta să devină vie din nou pentru a exprima dragostea, va trebui să treacă prin agonie, va trebui să treacă printr-o adâncă expresie a mâniei. Dacă mânia nu va fi dezlănțuită, atunci mânia este blocajul iar dragostea nu poate reieși din ea.

Tot corpul îți este blocat, nu numai mâinile. Deci poți să strângi pe cineva în brațe, poți să ții pe cineva la pieptul tău, însă nu este sinonim cu a lua pe cineva la pieptul tău. Acestea sunt două lucruri diferite. A lua pe cineva la pieptul tău: este un fenomen fizic. Dar dacă ai o armură care-ți protejează inima, o blocare a emoțiilor, atunci persoana în cauză rămâne la fel de distantă ca de obicei; iar intimitatea nu este posibilă. Însă dacă într-adevăr vei lua pe cineva aproape, și nu va mai exista acea armură, nici un zid între tine și persoana respectivă, atunci inima ta se va topi în inima celuilalt. Va exista atunci cu adevărat o întâlnire, o comuniune.

Corpul tău trebuie să elibereze multe otrăvuri. De-a lungul timpului ai devenit toxic, și vei simți o durere acută - mm? - pentru că otrăvurile trebuie să se potolească. Acum crez din nou un haos. Această meditație va crea un asemenea haos încât voi să vă rearanjați - încât o nouă înțelegere să poată să fie comisă. Trebuie să fiți distruși în stadiul în care sunteți acum, numai atunci se va naște noul. Așa cum sunteți voi acum, ați luat-o pe o cale complet greșită. Trebuie să fiți distruși pentru ca noul să se nască din voi. Iar durerea va fi un element din această evoluție, însă merită.

Deci continuați să meditați și lăsați-vă corpul în dureri, îngăduiți-i corpului să nu reziste; lăsați-l să trăiască în această agonie. Această agonie provine din trecutul vostru însă va dispărea. Dacă sunteți gata, va dispărea. Iar atunci când dispăre, veți avea pentru prima oară un corp. Acum nu aveți decât o închisoare, o capsulă, un obiect mort. Sunteți încapsulați; nu aveți un corp viu, agil. Chiar și animalele au corpuri mai frumoase, mai vii decât voi.

Apropo, acesta este motivul pentru care am devenit atât de obsedați de haine - pentru că acest corp nu este demn să fie arătat. Am devenit atât de obsedați de haine! De fiecare dată când ești gol, realizezi ce i-ai făcut corpului tău. Hainele există pentru a ascunde acel corp de tine însuși.

Am observat de-a lungul experiențelor mele prin numeroase tabere de meditație: dacă unii oameni se dezbracă prin tabere, de fapt numai aceia care au corpuri frumoase o fac, deci, lor nu le este frică. Aceia care au corpuri urâte vin la mine și se plâng. Și spun, „Nu este bine ca oamenii să se plimbe nuzi!” Frica lor este naturală. Nu le este frică într-adevăr de nuditatea altora, ci de ei înșiși; nu se pot confrunta cu propriile lor corpuri.

Această boală este un cerc vicios, pentru că dacă nu ai un corp viu vrei să îl ascunzi, și când îl ascunzi, devine din ce în ce mai mort - pentru că în această situație nu mai e nevoie să te preocupe de starea lui.

De-a lungul a secole de îmbrăcăminte ne-am pierdut

legătura strânsă cu trupurile noastre. Dacă ți se taie capul și te întâlnești cu corpul tău fără cap, sunt sigur că nu o să îl poți recunoaște - sau vei putea? Nu vei putea să-l recunoști pentru că nu ești obișnuit cu propriul tău corp. Nu simți nimic pentru el, pur și simplu trăiești în el fără să-ti pese de el.

Am fost atât de violenți față de corpurile noastre. Deci în această meditație haotică vă forțez trupurile să devină vii din nou. Multe bariere vor fi rupte; multe idei stabile vor

deveni instabile din nou; multe sisteme se vor lichefia iarăși. Va exista durerea, însă primiți-o cu veselie. Este o binecuvântare de fapt și veți trece ușor peste ea. Mergeți mai departe! Nu e nevoie să vă gândiți la ce faceți. Doar continuați să meditați. Am văzut sute și sute de oameni care trec prin același proces. În câteva zile durerea va dispărea. Iar când durerea dispăre, veți simți o fericire subtilă prin tot corpul. Nu te poți bucura de această fericire chiar acum pentru că durerea e acolo. Fie că ești conștient sau nu durerea este acolo prin tot corpul tău. Pur și simplu ai devenit inconștient de ea nen tru că a fost dintotdeauna acolo. Indiferent de ce ar fi acolo, nu vei fi conștient de ea. Prin meditație vei deveni conștient iar apoi mintea va spune, „Nu face asta; corpul tău are dureri.” Nu asculta de minte. Pur și simplu mergi mai departe. După o anumită perioadă durerea va fi aruncată din corp. Iar când durerea este aruncată, când trupul a devenit din nou receptiv și nu vor mai exista limite, nici otrăvuri prin el, vei simți întotdeauna un sentiment subtil de fericire care te înfășoară. Orice ai face sau nu ai face, vei simți mereu o vibrație subtilă prin tot corpul. De fapt, fericirea înseamnă doar că în interiorul corpului tău are loc o simfonie, nimic altceva-tot corpul este acum un ritm muzical, nimic altceva. Fericirea nu înseamnă plăcere; plăcerea trebuie derivată de la altceva. Fericirea înseamnă doar să fii tu însuși - viu, vibrant cu adevărat, vital. Un sentiment de muzică subtilă în jurul corpului și în interiorul simfonie - asta este fericirea. Poți să fii fericit atunci când trupul tău curge, când este precum curgerea râului. Va veni și această perioadă, însă trebuie să treceți prin suferințe, prin dureri. Este o parte din destinul pe care singuri vi l-ați creat. Însă trece. Dacă nu te oprești la mijloc, trece. Dacă te oprești la mijloc, atunci vei fi din nou cum erai. În patru - cinci zile te vei simți iarăși bine - la fel ca înainte, așa cum erai înainte. Ferește-te de această bunăstare.

A treia întrebare:

Osho, vrei tu să ne indici câte ceva despre ai cincilea stagiul al meditației active. Nimic nu poate fi spus despre el; de aceea nu vorbesc niciodată despre. Al patrulea stagiul este ultimul - al cincilea va avea loc, însă nu se poate spune nimic despre. Și nici nu este nevoie. Al cincilea nu este un stagiul, ci este vorba de ființa ta. Primele patru sunt doar stagiul, pași, însă al cincilea nu este un stagiul, nu este un pas. Este ființa ta în totalitate, este natura ta. Însă nimic nu se poate spune despre. Dacă ajungi la al patrulea stagiul îl vei experimenta și pe al cincilea, asta măcar e sigur. Dacă poți atinge o tăcere totală în al patrulea, atunci al cincilea va avea loc. Este o creștere ce răsare din tăcerea ta. Însă nimic nu poate fi spus despre - sau orice s-ar spune va fi înțeles greșit. De exemplu, dacă spun că este binecuvântare absolută - și într-adevăr s-a spus că este binecuvântarea absolută - veți înțelege greșit pentru că nu

știți ce este binecuvântarea. Sunteți conștienți de anumite plăceri și credeți că binecuvântarea este un fel de plăcere. Ei bine nu! Voi gândiți numai în termeni de plăcere pentru că sunteți familiarizați cu ea. Veți crede probabil că este vorba despre o plăcere infinită; ei bine nu. Nu este nicidecum o plăcere.

Sau puteți gândi negativ că nu va mai fi nici o durere, nici o suferință așa cum a spus Buddha. Buddha spunea: în acel ultim stagiul al ființei nu va mai exista suferință. Iar când oamenii obișnuiau să-l întrebe, „Nu este de ajuns. Spune-ne mai multe. Spui numai ce nu va mai exista. Te rog spune-ne ce va exista. Spui că nu va mai exista suferință însă ce va exista acolo?” Buddha a refuzat să răspundă. A spus, „Nu voi spune nimic. Pot spune doar atât: nu va mai exista suferință.”

Și chiar și așa se poate înțelege greșit - pentru că nu ajungi nicăieri, doar cu și mai multe întrebări. Dacă ți se spune că se aseamănă unei plăceri, atunci este greșit. Dacă ți se spune că nu va mai exista durerea, este mai aproape de adevăr decât prima afirmație, însă tot nu este complet corectă pentru că poți rămâne cu impresia că va reieși din negativitate și asta nu este adevărat. Buddha a fost înțeles greșit în această

țară. Se credea despre el că este nihilist, sau negativist, care spunea că în nirvana nu există suferință, atâta tot. Însă nici o binecuvântare, satchitananda - nici existență, nici conștiință - doar non-suferință?

Dar orice s-ar spune va fi înțeleș greșit pentru că noi înțelegem doar ceea ce știm. Voi știți plăcerea, știți durerea, însă în al cincilea nu va fi vorba de nici una dintre ele. Dualitatea va înceta: nu va mai fi nici durere, nici plăcere. Acum devine de neconceput. Cum va fi această stare? Dacă nu va fi nici durere și nici plăcere, cum va fi ea? Devine de neconceput; nici nu vi-o puteți imagina.

Bertrand Russel a spus undeva că dacă este cu adevărat așa, dacă nirvana sau ultimul stadiu este dincolo de suferință și de plăcere, atunci trebuie să fie un somn adânc, o adâncă hibernare. Pare într-adevăr logic. Dacă nu apare nici suferința și nici plăcerea, cum poți fi conștient? - deoarece conștiința are nevoie de ceva de care să fie conștientă. Dacă nu apare nimic - nici plăcerea, nici durerea - atunci nu mai există un motiv pentru care conștiința să fie acolo, deci vei intra într-o comă profundă.

Totul va fi înțeleș greșit: de aceea nu vorbesc niciodată despre. Pur și simplu te ghidez către poarta templului și te las acolo să intri și să cunoști. Te las la ușa templului.

Aceste patru trepte te ajută să ajungi la acea ușă. Apoi poți intra. Vei sta exact în fața porții iar poarta se va deschide. Dacă templul te magnetizează, te cheamă, te motivează, vei intra. Nimeni nu s-a întors înapoi din al cincilea stadiu. Nimeni nu se poate întoarce pentru că este extazul suprem. Toată ființa ta gravitează pur și simplu către el.

Al cincilea iese din discuție. Este propria ta ființă; nu un stadiu. Primele patru sunt trepte. În primul stadiu lucrezi cu energia ta vitală, cu prana - cu respirația. Respirația înseamnă viață. În prima treaptă, vei lucra cu viața. Vei distruge tiparul respirației tale. Printr-o respirație haotică, vei distruge tiparul deja impus. Și dacă ești în stare să distrugi tiparul respirației, atunci toate tiparele instalate în corpul tău se vor elibera - pentru că respirația este procesul cel mai subtil dintre toate.

Se poate să nu fi observat însă de fiecare dată când mintea ți se schimbă; ți se schimbă și respirația. Chiar și o schimbare subtilă de dispoziție și ți se schimbă imediat respirația. Sau, ca să fiu mai exact, chiar înainte ca starea de spirit să ți se schimbe, respirația a și pornit pe alte căi. Când ești fericit respiri diferit, când ești nervos respiri

diferit; când ești tensionat respiri diferit; când ești relaxat respiri diferit. Ritmul se schimbă întotdeauna.

Observă acest fenomen. Observă dispozițiile respirației tale. Nu respiri la fel toată ziua. Dimineața respiri diferit, seara diferit. Numai prin cunoașterea procesului de respirație, se poate analiza totul în ceea ce privește mintea, sau ce i se întâmplă minții.

Mai devreme sau mai târziu, atunci când știința medicală și psihologia vor putea să penetreze acest fenomen al respirației cu mai multă precizie, vor construi un grafic pentru a-1 ilustra. Graficul respirației tale va arăta tipurile de dispoziție prin care ai trecut în ziua respectivă. Când dormi respiri diferit; când ești alert respiri diferit; când ești somnoros respiri diferit. Respirația poate fi schimbată cu ușurință, și dacă îți schimbi respirația îți schimbi și mintea.

Poți lucra din ambele perspective. Există multe școli de yoga. Unele școli, mai ales școlile de raja yoga, încep cu mintea. Ele spun schimbă-ți întâi mintea, apoi respirația se va schimba singură. Și mai există și alte școli, mai ales de hatha yoga, care vor schimba respirația și mintea va urma această schimbare. Ambele au dreptate pentru că ambele sunt legate.

Fă un singur lucru: în timp ce te simți relaxat, într-o zi în timp ce te odihnești într-un fotoliu, iar întreaga lume pare fericită și în repaos și te simți în largul tău, observă-ți respirația. Observă doar ritmul: modul în care inspiri și modul în care expiri, care este raportul timpului, cât de mare este pauza între inspirație și expirație? Observă totul; apoi mai fa un lucru. O dată, când ești nervos, respiră în modul în care respirai când erai relaxat. Îți va fi imposibil să mai fii nervos. Căci nu vei mai putea fi nervos. Nu mai poți fii nervos! Îți va fi imposibil să fii astfel pentru că nervozitatea cere un alt mod de

respirație.

Când ești îndrăgostit, și stai lângă prietena sau lângă soția sau lângă iubita ta, observă bine modul în care respiri. Apoi încearcă să respiri în acel mod peste tot și deodată vei simți cum vei emana dragoste peste tot. Observă asta. Când stai de exemplu în pat cu iubita ta, observă modul în care respiri. Apoi stai lângă un copac și respiră în același mod. Deodată vei simți că acel copac a devenit iubita ta pentru că acum dragostea curge peste tot.

Dacă nu ești conștient de acest proces vei genera degeaba multă tristețe în jurul tău. Vei respira greșit mereu în locurile greșite și vor exista multe ghicitori, multe încurcături și multă confuzie.

În primul stadiu, vom lucra la respirație pentru a crea haos, pentru că dacă nu există haos nu te poți naște. Prima treaptă este desființarea tuturor tiparelor de respirație. În al doilea stadiu, vom lucra cu emoțiile pentru a le aduce la suprafața pe toate cele suprimate. Dacă ai luat într-adevăr guri de aer adânci, haotice, emoțiile vor apărea cu ușurință. Vor ieși la suprafața ele singure, și nu vei mai avea nevoie să acționezi nicicum. Al doilea stadiu îl va urma automat pe primul dacă l-ai întocmit pe acesta corect. Doar dacă ai fost receptiv la primul, va apărea al doilea cu ușurință. În stadiul doi vom lucra cu sentimentele și le vom aduce la suprafața, le vom pune în tâpt, pentru a le arunca apoi.

Când ești enervat de cineva și îți arunci toată mânia către el, vei crea o relație în lanț. Acum și el se va supăra pe tine și asta va continua o viață întreagă și veți continua să fiți inamici. Veți continua să fiți așa timp de secole. Nu se va termina niciodată. Căci unde să se sfârșească? Există doar o singură posibilitate. Se poate sfârși doar prin meditație, nicăieri altundeva, pentru că în timpul meditației nu ești enervat de nimeni anume: ești pur și simplu enervat.

Ține minte, această diferență este de bază. Nu ești enervat de cineva; ești pur și simplu nervos, iar această nervozitate va fi eliberată în cosmos. Nu vei urî cu adevărat pe nimeni. Dacă apare ura, vei fi pur și simplu plin de ură iar ura va fi aruncată. În timpul meditației, emoțiile nu vor fi îndreptate către cineva anume; vor fi anonime. Se vor muta în cosmos, iar cosmosul purifică orice.

Ține minte, la fel ca un râu murdar care se varsă în ocean: oceanul îl va purifica. De fiecare dată când mânia ta, ura ta, sexualitatea ta, se va revărsa în cosmos, în ocean, acesta va purifica totul. De fiecare dată când un râu murdar se varsă într-un alt râu, atunci celălalt râu se murdărește. Când ești nervos pe cineva, arunci cu murdăria ta în el. Atunci el va arunca de asemenea cu murdărie în tine și va avea loc un proces mutual de murdărire.

Prin meditație te arunci pe tine însuși în cosmos pentru a fi purificat. Toată acea energie pe care o arunci este purificată în cosmos. Cosmosul este un ocean atât de vast și atât de mare, încât nu se poate murdări. În timpul meditației sentimentele tale nu se leagă de nici o persoană, în timpul meditației ești legat doar de cosmos. În stadiul doi, ne vom arunca emoțiile afară. Ca un fel de catharsis. În stadiul trei vom folosi o mantra: Hoo. Este vorba de un sunet Sufi la fel ca sunetul hindus Aum însă mai folositor pentru omul modern decât ar putea fi Aum. Aum este un sunet foarte delicat. Când spui Aum, nu se duce niciodată la inimă. Nu este un sunet foarte violent; este chiar foarte non-violent. Unul dintre sunetele cele mai neviolente este Aum.

A fost inventat pentru un alt tip de persoane, diferite de voi - pentru aceia care sunt iubitori și neviolente, pentru aceia care erau pur și simplu naturali, simpli; pentru aceia care trăiau în mijlocul naturii, în sate; pentru aceia care nu erau educați, pentru needucați; pentru aceia care erau doar oameni, nu foarte cultivați sau în condiții foarte bune. Erau ca animalele - puri, simpli, inocenți. Sunetul Aum a fost inventat pentru ei. Doar acest sunet a fost de ajuns pentru a-i schimba. Este un sunet delicat, Aum. Lovește inima foarte delicat. Însă pentru ei a fost de ajuns pentru că ei aveau inimi. Pentru voi nu este de ajuns. Aveți nevoie de ceva mult mai violent. Sufii au inventat acest al doilea sunet, Hoo. El face parte din. Allah-Hoo. Sufli repetă,

„Allah! Allah!" și când îl repeți în continuarea, devine „Allah-Hoo!" Allah-Hoo! Allah-Hoo! Allah-Hoo!" Apoi se renunță la partea de început, se renunță la Allah, și ne rămâne doar Hoo. Devine astfel, „Hoo!Hoo!Hoo!" Când spui Hoo sunetul se duce direct în centrul sexual. Penetreză direct acest centru, se lovește de centrul sexual.

Epoca în care trăim este atât de sexuală încât ai nevoie de o lovitură în energia sexuală. Căci inima nu se mai află la locul ei. Dacă vrei să încerci cu Aum, atunci bați la ușa greșită. Nimeni nu mai locuiește acolo acum. Centrul gravitației a fost transferat în centrul sexual. Centrul tău nu mai este inima. Inima ar putea fi centrul atunci când ești centrat în dragoste dar acum ești centrat în sex, nu în dragoste.

Psihologii spun că dragostea nu este decât un preludiv la sex. Au dreptate - pentru că nu au la dispoziție nici un alt specimen de studiat. Ei vă studiază pe voi și astfel ajung la concluzia că dragostea nu este decât un preludiv - ea crează doar o situație în care să poată să apară sexul, nimic mai mult. Deci atunci când actul sexual se întâmplă, dragostea dispare. E la fel ca atunci când îți este foame și ești atras de mâncare și privești mâncarea cu ochii vrăjiți. Dar când foamea este potolită, te îndepărtezi deja de

mâncare. Toata vraja s-a pierdut.

Așa că atunci când îți iubești nevasta sau soțul, dragostea este doar o etichetă pentru a ajunge la sex - pentru că ar fi prea nepolitic să se înceapă pur și simplu... Deci are un rol de lubrifiant. Iar atunci când dorințele sexuale sunt satisfăcute, soțul se mută pe partea lui a patului și se culcă. Când a terminat; toată vraja a dispărut. Va sosi din nou numai atunci când va simți din nou acel tip de foame. Psihologii spun că dragostea nu este nimic altceva decât un preludiv - doar un manierism. Și au dreptate pentru că ei nu cunosc alt tip de oameni.

Aum a fost inventat, descoperit, pentru un alt tip: pentru aceia care erau îndrăgostiți. Nu vreau să zic că ei nu făcuseră sex niciodată: ba din contră; altfel voi nu ați mai fi aici. Făceau sex însă diferența de bază constă în calitatea lui: ei erau centralizați în dragoste iar actul sexual nu era altceva decât expresia acestui sentiment, nimic altceva. Dragostea era punctul de bază iar sexul era doar una dintre multe expresii ale ei - cea mai adâncă expresie, însă expresia dragostei. Ei s-au iubit în primul rând și abia după-aia a apărut sexul. Nu a fost vorba de ceva cerebral, ceva planificat.

Dacă este să mă folosesc de jargonul contemporan, atunci pot spune că sexul nu era decât un efect ulterior. Psihologii spun că dragostea este doar un preludiv, însă eu spun că sexul nu era decât un efect ulterior - menit tenninării jocului. Era vârful însă nu și centrul. Dragostea se afla în centru. Pe vremea aceea inima funcționa într-un mod diferit, vibra altfel. Atunci Aum era de ajuns. Aum poate să ajute o persoană care este foarte iubitoare și care are o inimă; altfel, nu poate să o ajute.

Hoo însă este sunetul acestei generații. Te va lovi direct în centrul sexual. Dacă într-adevăr țipi puternic „Hoo! Hoo! Hoo!" vei simți o forjare subtilă înăuntru. Iar energia sexuală

se poate mișca în două feluri: se poate mișca în afară și se poate mișca către interior.

Când te simți atras de o femeie sau de un bărbat, energia a început să se deplaseze către exterior. De fapt, o femeie sau un bărbat - o persoană oricum de sex opus - te lovește pe tine din afară. Și este un fapt concret. Când te simți atras de o femeie, încearcă să devii ager și să observi acea împunsătură subtilă din centrul sexual.

Energia feminină, sau cea masculină te lovește direct în centru. Aceiași lovitură se simte atunci când urlă Hoo, însă din interior. Și dacă continui să lovești sexul central din interior, se crează o deschidere iar acea energie va începe să curgă din interior către sus.

Odată ce înveți cum să faci această energie să curgă în sus și în interior vei avea orgasme mai adânci, vârfuluri mai înalte ale extazului, decât ai avut vreodată cu o femeie sau cu vreun bărbat. Iar întâlnirea din interior se pare că a început.

Primul pas este să-ți schimbi prana, tiparul respirației. Al doilea pas este să îți arunci către exterior toate emoțiile, toate părțile suprimate ale minții - un catharsis. Iar al treilea este să-ți lovești energia vieții în așa fel încât să curgă către înalțuri. Și când

ajunge să se înalțe, atunci nu mai trebuie să faci nimic, doar să stai undeva nemișcat ca și cum ai fi mort.

Nu mai ai nevoie de nici o diversificare. Energia pur și simplu se mișcă în sus și tu nu mai trebuie să faci nimic. De aceea tot insist asupra faptului de a nu vă mișca. După al treilea pas atunci când spun eu „Stop!” opriți-vă complet. Nu mai faceți nimic pentru că și acel nimic poate deveni o diversiune și puteți să pierdeți esențialul. Orice, chiar și un strănut sau o tuse, și puteți pierde întreaga esență pentru că mintea a fost deviată. Apoi fluxul se va opri imediat pentru

că atenția ți-a fost mutată.

Nu acționa în nici un fel. Nu vei muri! Chiar dacă strănutul apare și nu strănuți timp de zece minute, nu vei muri. Dacă simți că trebuie să tușești, dacă simți o iritație pe gât și nu faci nimic, nu vei muri. Să nu-ți fie frică: nimeni nu a murit niciodată. Rămâi mort în ceea ce privește corpul astfel încât energia să se poată mișca într-un singur flux.

Când energia ajunge sus vei deveni din ce în ce mai tăcut. Tăcerea este efectul consecutiv unei energii care se deplasează către sus iar tensiunea este un alt efect al energiei care se mișcă în jos. Te vei afla într-o stare de anxietate din ce în ce mai accentuată când energia se îndreaptă în jos; vei fi din ce în ce mai tăcut, mai liniștit, mai calm, mai rece pe măsură ce energia va curge în sus și în interior. Iar aceste cuvinte sintagme în jos și în exterior sunt sinonime, iar în interior și în sus sunt sinonime. Iar atunci când ai devenit tăcut, energia se va mișca cu puterea unui potop, va trece prin toate chakras-urile, prin toate centrele. Și după ce trece prin toate chakras-urile, le curăță, le purifică, le face dinamice, vii, iar fluxul se duce către sus, către sus unde se află și ultima chakră.

Sexul este prima chakră, primul centru, cel mai jos -căci existăm cu toții la un nivel minim. De aceea cunoaștem viața doar la un nivel scăzut. Când energia curge în sus și atinge ultima chakră, la sahasrara, energia își atinge și maximum, viața va fi trăită la maxim. Apoi simți că tot cosmosul a devenit tăcut: nici un singur sunet nu se aude. Peste tot se așterne o tăcere absolută atunci când energia își atinge ultima chakră. Cunoști prima chakră; îți va fi lesne de înțeles conceptul său. Când energia ajunge la centrul sexual, vei fi foarte tensionat. Tot corpul va fi acoperit de febră, fiecare celulă va fi febrilă. Temperatura va crește, presiunea sangvină va crește, respirația ți se va accentua într-un mod înnebunitor. Tot corpul se va afla într-un delir temporar - la nivelul cel mai scăzut.

Când vine vorba de ultima chakră vei experimenta exact opusul. Tot corpul îți va fi atât de rece, atât de tăcut, ca și când ar dispărea. Nu îl mai poți simți. Ai devenit fără de corp. Și când ești tăcut toată existența tace pentru că existența nu este decât o oglindă: acolo unde te reflecti tu. În mii și mii de oglinzi, te reflectă pe tine. Iar când taci toată existența tace.

Acesta este al patrulea pas și nu vei spune nimic despre al cincilea. Aceasta este poarta - tăcere absolută. Apoi vei putea păși în templu și vei cunoaște totul însă eu nu pot să vă spun nimic. Și dacă vei ajunge să îl cunoști, nici tu nu vei putea să spui nimic despre. Căci este inexprimabil.

Ultima întrebare:

Osho, dimineața și după-amiază meditațiile încep prin mișcări viguroase, însă pe undeva la mijloc - în special pe măsură ce muzica și țipetele din fundal încep să crească în intensitate - o tăcere ciudată mă înfășoară iar mișcările se temperează în mod gradat. Tăcerea se adâncește pe măsură ce tempo-ul muzicii crește și mă simt ca și când aș fi centrul tăcerii prin furtuna exterioară. Mă simt bine. Este doar o reacție și ar trebui să mă simt descurajat? Să continui cu bună voință acele mișcări viguroase și să rămân tăcut numai la sfârșit? Chiar și la sfârșit, când trebuie să sărbătorim, mă bucur de a rămâne în tăcere -și cu cât muzica și țipetele cresc, cu atât mai mult tăcerea se adâncește și ea.

Aceasta este tăcerea despre care vă vorbeam. Când energia plutește în sus, această tăcere apare în mod automat. Nu o descurajați. Căci pentru ea ne dăm toată silința.

întâmpinați-o! Ea este musafirul pe care îl așteptăm, începeți viguros. Însă dacă simțiți că mișcarea și zgomotul se depărtează de voi și o tăcere mai adâncă se coboară asupra voastră și furtuna din jurul vostru și zgomotul și țipetele și mediul înnebunitor nu vă afectează tăcerea - atunci mai degrabă, adânciți-o - apoi puteți fi siguri că este cea reală și nu vă auto-iluzionați. Apoi rămâneți tăcuți. Și la sfârșit vi se va întâmpla. Dacă ați rămâne complet tăcuți, tăcerea va fi sărbătoarea voastră.

Însă experiența poate fi diferită de la individ la individ; depinde. Depinde de tipul de individ. Cineva poate își exprima bucuria prin dans, cineva prin cântec, cineva prin plânset: lacrimile îi vor curge însă nu în agonie, ci în binecuvântare. Cineva poate rămâne pur și simplu tăcut în timpul sărbătoririi sale.

Deci nu fiți îngrijorați despre modul în care ar trebui să sărbătoriți. Modul în care vi se întâmplă este chiar sărbătoarea. Și dacă acest tip de tăcere vi se întâmplă vouă, atunci întâmpinați-o cum se cuvine, bucurați-vă de ea. Cooperati cu ea astfel încât să se adâncească din ce în ce mai mult.

Capitolul 6 Dumnezeu este existentă

Invocație

Ceea ce vederea nu percepe, însă ce percepe vederea -singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Ceea ce auzul nu aude, însă ce aude auzul - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Ceea ce prana nu dezvăluie, însă ce dezvăluie prana -singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Secolul prezent a început cu o declarație foarte stranie. Această declarație a fost făcută de Friedrich Nietzsche. El a spus, „Dumnezeu a murit, și astfel omul este liber în totalitate și pe cont propriu.” Declarația părea foarte stranie în momentul când ea a fost făcută însă s-a dovedit a fi profetică. Și, încetul cu încetul, a devenit baza minții moderne.

De fapt, pentru omul modern, Dumnezeu a murit.

ceasta nu este o afirmație concretă: dacă Dumnezeu ar fi ort atunci nimic n-ar mai fi în viață, pentru că prin Dumnezeu vrem să spunem esența supremă, viața eternă, iar fundația existenței. Însă pentru omul modern Dumnezeu a murit. Sau, putem spune și altfel, că omul modern a murit pentru Dumnezeu. Relația lor s-a întrerupt; unul nu se mai află acolo. Fie că te încrezi în el sau nu, tu nu are nici o semnificație. Credința ta este superficială; u se duce până în străfunduri.

Lipsa de credință este de asemenea superficială. Când credința în sine este superficială, cum ar putea lipsa de credință să meargă prea adânc? Când și deștii sunt foarte superficiali, cum ar putea ateii să fie foarte profunzi? Când a spune da și-a pierdut complet semnificația, cum ar putea conceptul de nu să mai aibă vreun înțeles? Toată semnificația din ateism provine din profunzimea deismului. Atunci când există persoane care îi pot spune da lui Dumnezeu cu întreaga lor ființă, numai atunci nu-ul capătă o semnificație anume. Este un proces secundar.

Dumnezeu a murit, și odată cu Dumnezeu chiar și necredința a murit. Credința a murit și cu odată cu ea și necredința. Acest secol împreună cu mintea modernă se află, într-un fel, într-o situație foarte specială. Nu a mai fost niciodată așa. Au fost persoane care erau dești și care au crezut cu adevărat în existența lui Dumnezeu. Au existat persoane care erau cu adevărat ateii și care credeau cu aceiași intensitate în inexistența Domnului. Însă mintea modernă este diferită: ei nu îi pasă. Fie că Dumnezeu există sau nu, este irelevant. Nimeni nu mai este interesat să demonstreze o perspectivă sau alta.

De fapt, aceasta este semnificația declarației lui Nietzsche cum că Dumnezeu a murit. Nici măcar nu vă mai pasă să-l negați. Nici măcar nu vă mai pasă pentru a discuta împotriva-i. Podul pur și simplu a fost rupt. Nu mai avem nici o relație cu el - nici pro nici contra. Cum de s-a întâmplat așa ceva? De ce a devenit atât de

proeminent acest fenomen în mintea modernă - de unde atâta indiferență? Va trebui să căutăm cauzele.

Prima cauză ar fi faptul că ne-am referit întotdeauna la Dumnezeu ca la o persoană. A te gândi la Dumnezeu ca la o persoană este fals, neadevărat, iar această idee trebuie să dispară. Ideea că Dumnezeu este o persoană - care controlează, crează, menține, guvernează — este falsă. Dumnezeu nu este o persoană. Ideea devine atât de semnificativă în mințile noastre. De fiecare dată când ne gândim la ceva, ori ne gândim la acel ceva ca la un lucru sau ca la o persoană. Numai două alternative ne rămân deschise: când cineva există, atunci va trebui să fie ori un lucru ori o persoană.

Nu ne putem gândi, nu ne putem imagina, că lucrurile și persoanele sunt amândouă manifestări ale unui fenomen adânc - ascuns. Aceiași forță devine obiect; aceiași forță devine persoană. Însă forța în sine nu este nici una dintre cele două. Dumnezeu, luat ca o persoană, este mort. Conceptul a murit, iar conceptul a trebuit să moară pentru că văzut ca o persoană Dumnezeu nu poate fi dovedit. Și luat ca o persoană, el nu rezolvă problema. Mai degrabă, din contră, el crează mai multe — pentru că dacă Dumnezeu este o persoană atunci de ce mai există răutate pe lume? Înseamnă că el îngăduie această răutate, că el cooperează cu ea. Atunci el devine o persoană malefică.

Andre Gide a spus pe undeva, „Este greu pentru mine să concep că Dumnezeu există ca un bine. Însă pot să-l concep pe Dumnezeu ca un rău, ca un Satan, pentru că există atât de mult rău în lume, atât de multă suferință, atât de multă durere, atât de mult chin.” El nu își poate imagina că

Dumnezeu controlează întreaga lume. Trebuie să existe o forță malefică în univers care este vinovată pentru tot, un diavol suprem. Dumnezeu trebuie să fie bun, altfel ce tip de Dumnezeu este el? O bunătate de bază trebuie să existe acolo. Însă așa cum apare lumea, se pare că Dumnezeu este rău și nu bun — că se joacă cu răutatea, și se pare cumva că se și bucură de întreaga suferință și tortură.

Dacă Dumnezeu este o persoană, atunci ne sunt deschise două alternative: ori va deveni un diavol ori va trebui să îi negăm existența. Și a doua alternativă este mai bună. Dumnezeu ca persoană a trebuit să moară pentru că a devenit imposibil să îl concep ca un bine. Însă conceptul a fost greșit; a fost antropocentric. L-am conceput pe Dumnezeu ca un om suprem, ca un superman. Dumnezeu a fost conceptul ca o versiune mai amplificată a noastră. Pur și simplu l-am amplificat pe om.

În Biblie se spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, însă tot un om a spus asta. Adevărul este exact opus: omul l-a creat pe Dumnezeu după chipul său. Imaginea acestui om a trebuit să dispară. Și este bine că acest tip de Dumnezeu a murit, pentru că o dată ce această concepție asupra lui Dumnezeu a dispărut putem să începem o nouă anchetă pentru a încerca să vedem ce este Dumnezeu.

Upanishadele sunt total diferite. Ele nu spun niciodată că Dumnezeu este o persoană; de aceea ele au o relevanță pentru mintea modernă. Ele nu spun că Dumnezeu este o persoană. Ele spun că Dumnezeu este chiar fundația existenței, nu o persoană.

Dumnezeu este existența, nu existențial. Această distincție este subtilă, însă încercă să o înțelegi.

Un lucru există, un bărbat există, o femeie există, o persoană există, însă ele pot dispărea din existență. Orice există poate deveni nonexistent - este implicit. Orice există

poate dispărea din existență. Însă existența în sine nu poate dispărea din existență.

Deci putem spune că un scaun există, putem spune că o casă există, însă ele pot dispărea din existență. Însă nu putem spune că Dumnezeu există.

Dumnezeu înseamnă existența - nu putem spune că Dumnezeu există; Dumnezeu este pur și simplu sinonimic cu existența. De fapt, când spunem că Dumnezeu este, avem de-a face cu o repetiție. Dumnezeu înseamnă „este”. Ar fi greșit din punct de vedere lingvistic să spunem că Dumnezeu este, pentru că „este” este Dumnezeu. Dumnezeu înseamnă - „este”. A spune că Dumnezeu există este greșit. Dumnezeu este existența. Sau Dumnezeu este doar un alt termen pentru existență. Existența nu moare

niciodată, nu dispare niciodată din existență. Formele vin și pleacă, formele se schimbă. Nimic nu este permanent în lumea formelor. Deci Upanishadele spun nama sau rupa - nume și formă - ele sunt lumea, și acela care este dincolo de nume și de formă este Dumnezeu. Însă ce este dincolo de nume și de formă? Existența în sine este dincolo de nume și de formă.

Upanishadele nu se referă la Dumnezeu ca la o persoană, ci ca la existența în sine - ca la fundația de bază a existenței. Nama-rupa-ateet - dincolo de nume, dincolo de formă. Ce este dincolo de nume și dincolo de formă? În jurul acestei case sunt copaci; ei există. Iar dincolo de acei copaci sunt niște văi; ele există. Tu te afli aici; tu ești. Tu, copacii, văile, ce aveți voi în comun? Forma nu este comună: aveți o formă diferită, copacii au o formă diferită iar văile au de asemenea o formă diferită. Numele nu sunt comune, formele nu sunt comune. Ce aveți voi în comun? Numitorul comun ar fi Dumnezeu. Tu ești, copacii există, văile există. Aveți în comun existența: orice altceva este accidental. Esențial este că tu ești, copacii există, văile există. Aveți în comun

existența. Acea existență este Dumnezeu.

Însă Upanishadele nu au devenit niciodată populare. Ele nu pot deveni populare, pentru că dacă Dumnezeu este existența, atunci pentru voi toți înțelesul său ar fi pierdut - pentru că atunci cum ne mai relaționăm la existență? Dacă Dumnezeu este o persoană, un tată, o mamă, un frate, o persoană iubită, poți să te legi de el, poți să te gândești la o relație. Însă cum să te legi de existență? Existența este atât de pură, atât de abstractă. Cum să te rogi la ea atunci? Cum o chemi? Cum plângi și suferi înaintea ei? Căci nimeni nu se află acolo.

Din cauza acestei slăbiciuni umane, Upanishadele nu au devenit niciodată foarte populare. Sunt atât de adevărate că nu vor putea niciodată să devină populare. A transforma adevărul într-un adevăr popular este aproape imposibil pentru că mintea umană nu îl va lua așa cum este. Mintea umană se poate doar gândi, „Dacă Dumnezeu este o persoană, atunci ne putem lega de el.” De aceea există atât de multă influență în culturile bhakti - culturi ale devotamentului. Un om trebuie să se roage, să fie devotat, să se predea, iar persoana aflându-se acolo în momentul respectiv, totul se desfășoară cu ușurință. Poți să te rogi, poți să vorbești, poți să comunici. Bineînțeles, nu e nimeni acolo, însă pentru tine totul devine mult mai ușor. Dacă îți poți imagina că există cineva acolo sus care îți ascultă rugăciunile, îți vine mult mai ușor să începi să te rogi.

Nimeni nu ascultă. Nu există decât existența abstractă care nu are urechi de ascultat, sau ochi pentru a te vedea, sau mâini pentru a te atinge. Însă îți va fi dificil să te rogi. Din cauza acestei dificultăți, omul a crezut dintotdeauna că Dumnezeu este o persoană. Apoi totul devine facil însă totul va fi greșit. Devine facil pe de-o parte și pe de-o altă parte totul o ia pe o cale greșită.

Deci Dumnezeu a murit, și nu există nici o posibilitate de a-l reînvia, nici o posibilitate de a-i reda sângele sau bătăile de inimă înapoi. Este mort cu adevărat. Dumnezeu nu poate fi introdus din nou în lume. Am trecut de acel moment. Mintea umană a devenit mai matură; atitudinea copilărească față de Dumnezeu nu mai poate exista din nou. Dar noi ne agățăm de trecut. Încă mai gândim în termeni morți. Încă ni-l mai imaginăm pe el deși orice nume sau formă s-au dizolvat.

Upanishadele au într-adevăr o relevanță acum. Cu cinci mii de ani în urmă ele erau mult prea moderne pentru vremea aceea. Când această Kenoupanishadă a fost scrisă, ea era cu mult înaintea vremii sale; acum a sosit timpul potrivit, iar Kenoupanishadă poate fi înțeleasă. Upanishadele pot fi înțelese pentru că Dumnezeu ca persoană nu se mai află aici. Acum Dumnezeu poate exista doar ca o existență impersonală.

Însă vor apărea dificultăți pentru că atunci va trebui să schimbi totul: toată religia ți se va schimba, pentru că centrul dispare. Pentru religia cea veche centrul dispare, iar odată cu noul centru un nou tip de religie va apărea - o nouă atitudine religioasă. Astfel, voi insista pe meditație, nu pe rugăciune. De ce? - pentru că rugăciunea are

nevoie de o persoană, meditația nu are nevoie de nimeni. Poți să meditezi fără să ai de față vreo persoană care să te asculte, pentru că meditația nu este ca rugăciunea; nu se adresează nimănui. Este doar un lucru pe care-l faci fără ca cineva să fie acolo. Nu este o relație de nici un fel.

Dacă Dumnezeu este mort, atunci rugăciunea își pierde sensul. Doar meditația mai poate rămâne semnificativă. Când te rogi, te rogi la cineva. Când meditezi, meditezi pur și simplu. Când te rogi, rugăciunea este duală - se adresează

unei dualități: tu te afli acolo și altcineva se află acolo, un cineva căruia rugăciunea îi este adresată. Meditația este non-duală - advaita; nu mai e nimeni acolo. Nu mai este deloc o relație. Ești singur. Și cu cât intri mai mult în această singurătate, cu atât mai mult te afunzi în meditație.

Meditația înseamnă capacitatea de a fi singur - nu numai singur, însă de a te bucura de acea singurătate; de a deveni atât de singur încât celălalt să dispară complet - celălalt nu este acolo, să devii atât de singur încât să începi să te prăbușești în tine. Abisul se deschide, iar tu te vei prăbuși în tine. Atunci când te afunzi în tine, mai devreme sau mai târziu forma se va pierde, numele se va pierde, pentru că ele există doar la suprafață. Cu cât de prăbușești mai mult cu atât te vei apropia mai mult de Dumnezeu - Dumnezeu ca existență, nu ca persoană.

Deci aceasta este distincția. Dacă te rogi, Dumnezeu se află în afara ta și Dumnezeu este mort. Acum Dumnezeu nu se mai află în afară. Poți să continui să te gândești la el, să crezi că el se află pe undeva prin ceruri, prin rai, însă chiar și tu îți vei da seama că este un lucru copilăresc. Nu e nimeni acolo. Dumnezeu a scăpat din orice adăpost. O dată, în zilele Rigvedei, el trăia chiar lângă munții Himalaya, pentru că acești munți erau de neabordat. Obişnuia să trăiască acolo pe Kailash. Însă după un timp oamenii au pătruns acolo, așa că a fost nevoit să zboare de acolo într-un loc unde să nu poată fi găsit. Apoi și-a făcut un adăpost în stele, pe lună. Însă acum omul a ajuns și pe lună, iar acum el nu se mai află nici acolo. Mai devreme sau mai târziu, omul va fi peste tot iar Dumnezeu pe nicăieri, pentru că unde s-ar mai putea el ascunde? Nimic nu mai este inaccesibil acum, sau cel puțin totul va deveni accesibil mai devreme sau mai târziu. El nu are unde să se mai ascundă. Acest concept nici nu mai există. Dumnezeu ca

persoană nu se poate găsi. Și este un lucru pozitiv pentru că acum te poți duce de la rugăciune înspre meditație.

Într-adevăr, rugăciunea este copilăroasă. Într-un fel este un proces nevrotic, pentru că îl crezi pe Dumnezeu după propria ta imaginație iar apoi începi să te rogi la el. Și poți deveni atât de halucinant încât să începi să-ți răspunzi la rugăciuni din perspectiva lui Dumnezeu. Atunci înseamnă că ai înnebunit cu adevărat. Atunci înseamnă că ți-ai pierdut cu adevărat simțul realității. Însă ți se poate întâmpla și ție; multora li s-a întâmplat iar acum sunt cunoscuți ca mari sfinți ai lumii. Erau bolnavi, căci în dialogul cu Dumnezeu numai tăcerea este posibilă. Când ești tăcut nu poți avea o relație cu celălalt; ci te prăbușești în tine. Acum Dumnezeu a ajuns să fie forța din interior. Nu mai este o persoană din afară; ci este forța dinăuntru.

Există o poveste foarte frumoasă din vechea literatură indiană. Se spune că Dumnezeu a creat lumea, iar apoi obișnuia să trăiască pe ea. Era propria lui creație, deci se bucura de ea și trăia pe lângă oameni și animale și plante, însă a fost pus față în față cu o mare problemă, pentru că toată ziua întregă era deranjat și chiar și noaptea nu i se îngăduia să doarmă, pentru că oamenii continuau să i se plângă: „Aici ai greșit, aici ai greșit; de ce ai făcut asta așa, de ce nu ai făcut așa?” Fiecare venea la el să îi ofere sfaturi și sugestii.

Atunci s-a săturat și a chemat un consiliu ai zeităților înțelepte, consilieri atot-știutori, și i-a întrebat, „Găsiți-mi un loc unde să mă ascund de propria mea creație, fiindcă ori mă vor omorî ei ori mă voi sinucide. În fiecare secundă vin la mine să mă sfătuiască, și mereu îmi spun, „Fă asta sau aia; aici ai greșit, și nu trebuia să procedezi așa,” iar opiniile lor sunt atât de contradictorii încât dacă le-aș urma toate sfaturile întrega

creație ar deveni un dezastru."

Așa că cineva i-a sugerat, „Du-te în munții Himalaya. Ascunde-te pe Gourishankar, în Everest."

„Dar," a spus Dumnezeu, „voi nu puteți să vedeți în viitor. Într-o bună zi Tensing și Hillary vor ajunge acolo, și este o problemă de câteva ore." Pentru Dumnezeu este doar o chestiune de câteva ore, așa că a spus, „Nu merge așa." Apoi cineva a sugerat, „Du-te pe lună." „Dar," a spus el, „voi nu știți. Încă câteva minute și oamenii vor ajunge și acolo."

Apoi un consilier bătrân și înțelept s-a dus la el și i-a șoptit la ureche, „Va fi mai bine dacă te ascunzi chiar în om. Acolo nu va încerca să pătrundă niciodată."

Și se spune că Dumnezeu a acceptat această sugestie, și din acel moment nu a mai fost deranjat niciodată.

Acum a venit momentul să-1 deranjăm chiar și acolo. Și doar prin meditație poți pătrunde în acel loc, nu prin rugăciune, pentru că rugăciunea crede că el trăiește pe undeva - pe lună, pe Everest; rugăciunea încearcă mereu să-1 localizeze pe undeva pe afară. Meditația șterge complet acest concept cum că el ar fi în afară, sau că te poți ruga la el. Nu, te poți mișca pur și simplu în interiorul tău. Și cu cât ajungi mai adânc, cu atât te vei mișca mai adânc în el. Însă această întâlnire va fi silențioasă pentru că el nu este celălalt. El este tu - el s-a ascuns în tine.

Dacă mă puteți urmări, dacă puteți înțelege distincția dintre rugăciune și meditație - Dumnezeu ca persoană și Dumnezeu ca existență - atunci vă va fi ușor să urmăriți această sutră:

Ceea ce vederea nu percepe, însă ce percepe vederea -singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Ceea ce vederea nu vede... pentru că dacă el se află în afară, atunci îl poți vedea. Atunci vederea reușește să-1 perceapă. Căile și modalitățile pot fi găsite, și îl poți vedea atunci când el se află în afară. Însă el nu se află acolo. Asta spune sutra: Ceea ce vederea nu vede. Nu îl poți vedea; nu există nici un mod prin care l-ai putea vedea. Orice ai face nu îl poți vedea. Însă există oameni care l-au văzut, deci cum rămâne cu ei? Ce să gândim despre ei? Ei l-au văzut!

Au existat mistici creștini care au spus că ei l-au văzut pe Iisus cum șade în fața lor. Au existat hinduși pasionați care au spus că l-au văzut pe Krishna cum cântă la flaut. Și există multe alte tipuri de religioși peste tot în lume. Cineva l-a văzut sub forma lui Rama, alții sub forma lui Krishna, alții sub forma lui Iisus, alții ca Măria... și ei continuă să-1 vadă.

Upanishadele spun, Ceea ce vederea nu vede - atunci înseamnă că cei menționați mai sus doar și-au imaginat că văd ceva. Imagini frumoase, satisfăcătoare în modul cel mai profund! Când îl vezi pe Iisus stând în fața ta, te umpli cu o fericire adâncă, cu o satisfacție profundă. Însă rămâne tot un vis - frumos, însă un vis. O viziune pe care tu singur ți-ai creat-o, o viziune pe care ți-ai dorit-o, o viziune pe care ai tânjit să o ai. Și orice ți-ai dori să vezi este capabil să îți apară, pentru că mintea umană poate să construiască după orice imaginație și să îi ofere un suport real. Aceasta este o capacitate a minții umane. Poți să-ți formezi un vis și poți să-1 faci să devină realitate. Bineînțeles, va fi real doar pentru tine, și pentru nimeni altcineva. Așa că atunci când îl vezi pe Iisus nu îl poți transforma într-o viziune și pentru ceilalți. Dacă prietenii te întreabă, „Lasă-ne și pe noi să îți vedem viziunea," nu îi poți ajuta. Nu poți să faci nimic pentru că un vis are o calitate exclusivă: nu poate fi împărtășit. Poți visa doar visul tău, eu pot visa doar visul meu - însă nu poți să pătrunzi în

visul meu, eu nu pot să intru în visul tău. Visul este cel mai intim lucru din lume. Orice poate fi făcut public, însă nu și visele.

Oricât de mult ți-ai iubi prietenul, nevasta, soțul, cât de intimi ați fi, nu puteți pătrunde unul în visele celuilalt. Asta rămâne în privat. Și la fel este cazul și în viziunile voastre cu Iisus. Nimeni altcineva nu poate să-și împărtășească experiența. Vei merge cu el pe

stradă, și toată lumea vă va vedea mergând singur; căci este un vis intim care vă aparține doar vouă.

Am auzit odată o anecdotă...

Într-o bună zi o fată, o fată tânără, a visat că un prinț foarte frumos a venit călare pe cal. A luat-o pe sus, a sărutat-o adânc, iar apoi a fugit cu ea pe cal. Calul fugea cu repeziciune iar fata l-a întrebat pe prinț, „Încotro mă duci? Unde mă duci?”

Prințul i-a răspuns, „Asta e visul tău - tu să-mi spui mie. Este visul tău, și va trebui să-mi spui unde mă aflu pentru ca să te pot conduce. Tu să-mi spui mie!”

Atunci când ai vedenie cu Iisus sau cu Krishna, de fapt nu ai făcut decât să-ți împărți propria ta minte în două părți: una care a devenit de-a dreptul habotnică iar cealaltă care a devenit Dumnezeu. Și dacă îl întrebi pe Krishna, „Unde ia conduci”? El îți va spune, „Este visul tău. Tu să-mi spui mie.”

Dar când spun că este un vis nu îl condamn, pur și simplu pun un adevăr. Este într-adevăr frumos. Poți să te bucuri de el! Nu e nimic în neregulă cu asta - ce este greșit în a te ucura de un vis, de un vis frumos? Poți să te bucuri de el. Problema apare dacă începi să te gândești că este o realitate, atunci acționezi pe un teren minat; atunci să ai grijă. Căci 'ntea poate să proiecteze orice. Du-te la orice spital de nebuni și vei vedea. Acolo vei

vedea că toată lumea vorbește cu cineva care nu se află de fapt acolo; toată lumea vorbește și răspunde de unul singur. Fiecare om a devenit împărțit în două. Ei continuă să aibă viziuni, continuă să aibă proiecții. Iar acele proiecții par a fi reale pentru ei încât trebuie să îi punem într-un azil de nebuni tocmai pentru că deocamdată nu ne putem baza pe ei. Au pierdut contactul cu realitatea și se află acum în contact numai cu lumea visului.

Așa înțelegem că este vorba despre un om nebun: el și-a pierdut contactul cu realitatea. De fapt nu există acum nici un contact; el este în contact numai cu propria lui ficțiune. El trăiește în propria lui lume privată. Nu trăiește cu voi în lumea reală, nu face parte din ea. Nu poți convinge un nebun că greșește. Este imposibil! El ar putea să te zăpăcească pe tine însă tu nu poți să îl schimbi pe el. Și clacă trăiești mult timp cu un nebun e posibil să înnebunești și tu.

Am auzit că o dată a înnebunit un împărat. Avea o pasiune pentru șah, așa că niște psihologi i-au sugerat că dacă un mare jucător de șah ar juca mereu cu el, asta s-ar putea să-i relaxeze mintea. Căci era încă interesat de șah. Toată lumea devenise non-existentă; numai șahul a rămas legătura cu lumea reală. Așa că marele campion a fost chemat, iar acel campion a jucat șah cu împăratul nebun.

Situația a continuat vreme de un an — a jucat șah cu împăratul nebun. Și la sfârșit totul s-a terminat prin faptul că împăratul s-a însănătoșit, însă jucătorul de șah a înnebunit. A călătorit înapoi în realitate și săracul cel care juca șah a devenit nebun.

Dacă trăiești cu un nebun vreme de un an de zile, va fi dificil să nu înnebunești și tu. Te va zăpăci, însă tu nu poți să-1 zăpăcești. Căci este dincolo de asta. Nu te poți atinge de el, pentru că el trăiește în propria lui viață privată. Nu

poți intra în acea viață. Este imposibil să intrați în viața lui privată. Și nu îl poți convinge că greșește. Bine sau greșit, adevărat sau fals, sunt doar distincții la lumii reale. În lumea onirică nimic nu este greșit, nimic nu este bine. Orice ar fi, are dreptate prin propriul lui drept, doar fiind acolo are dreptate.

Există nebunii religioase, există nebunii seculare. Oamenii pot înnebuni în două direcții - într-un mod secular și într-un mod religios. Atunci când înnebunești într-un mod religios, oamenii te vor respecta pentru că vor crede despre tine că ai realizat ceva. Deci ține minte, să nu înnebunești în modul secular; de fiecare

dată când vrei să înnebunești, nu lua calea seculară, încearcă întotdeauna calea religiei. Atunci te vor respecta și oamenii - însă numai în Orient. Acum nu mai este și cazul Occidentului: oricare ar fi genul tău de nebunie, te vor considera un nebun pierdut.

De fiecare dată când îți proiectezi o realitate prin propria ta minte, îți crezi o iluzie în jurul tău pentru ca apoi să poți vedea. Upanishadele sunt atât de realiste. Ele îți spun că nu poți vedea: Ceea ce vederea nu vede, însă ce vede vederea. Tu nu îl poți vedea prin ochi, însă el îți poate vedea ochii pentru că este ascuns în spatele tău. Ochii tăi se află chiar în fața lui. El este tu; el îți poate vedea ochii. Însă tu nu îl poți vedea prin aceiași ochi. El este ascuns în spatele tuturor simțurilor tale și astfel îți poate vedea simțurile.

Dacă te afunzi adânc în meditație îți vei putea vedea miezul lăuntric din corp, zidul lăuntric. Aceasta a fost o întâmplare ciudată, pentru că în Occident nu au trecut decât trei sute de ani de când știința medicală a ajuns să cunoască structura internă a corpului — și asta tot prin disecție. Prin tăierea corpului, prin analiza lui, disecând-ul, știința medicală occidentală a ajuns să cunoască structura lui internă.

Însă pentru Orient acesta a fost un fenomen ciudat. Yoginii și tantricii au cunoscut-o din totdeauna, și nu au disecat niciodată un corp. Ei știu cum mulți nadis, cum mulți nervi se află acolo. Ei și-au dat seama complet cum funcționează întregul corp - însă nu au disecat niciodată unul, ei nu au fost chirurghi. Cum au ajuns ei în stadiul de a-1 cunoaște? Au ajuns să-1 cunoască printr-un mod total diferit. Au devenit atât de tăcuți prin meditație încât în mijlocul acelei tăceri s-au detașat complet de corp. Au devenit doar o conștiință înlăuntru. Apoi au început să vadă ce se află în interior.

Tu îți cunoști corpul numai din afară. Este într-adevăr un caz special pentru că de fapt trăiești înlăuntru și totuși nu l-ai observat niciodată dinăuntru. Este ca și cum ai trăi într-o casă, și te plimbi tot timpul în jurul ei neajungând să o cunoști niciodată pe dinăuntru - neajungând să știi cum arată din interior. Corpul tău are două suprafețe. Există suprafața de exterior de care suntem conștienți pentru că o putem observa prin intermediul ochilor, o putem atinge cu mâinile. Apoi există suprafața de interior pentru care ochii și mâinile ne sunt inutile.

Dacă poți pur și simplu să devii ager și tăcut, detașat, vei ajunge să cunoști suprafața de interior. Apoi îți vei putea vedea ochii, iar apoi îți vei putea auzi urechile, iar apoi îți vei putea atinge mâinile, iar apoi îți vei putea cunoaște cu adevărat corpul. Însă corpul nu te poate cunoaște pe tine.

Iată ce ne spune sutra:

Ceea ce vederea nu percepe, însă ce percepe vederea -singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu vreun lucru obiectiv - ceea ce prețuiesc oamenii aici.

În afară de corpul tău, nu mai există alt templu în care trebuie să intri sau să cauți. Nu mai există altă moschee și

nici o altă biserică în care sălășluiește Dumnezeu - el trăiește în tine. Dacă poți intra și dacă te poți retrage în centrul conștiinței, să știi că tu singur vei fi Brahman - tu vei fi esența supremă, realul, existența, și să nu cazi pradă tuturor lucrurilor pe care oamenii le venerază pe aici.

Oamenii merg mai departe venerând propriile lor imaginații, oamenii continuă să se roage la propriile lor creații. Apoi moda se schimbă și când moda se schimbă, se schimbă și imaginația. Apoi trebuie să-ți crezi noi idoli, noi imagini, noi locuri de rugăciune. De aceea există atât de multe religii pe pământ; altfel, ar fi absurd. Cum ar putea altfel să existe atât de multe religii? Dacă adevărul este unul de ce există mai multe religii? Știința este una însă de ce nu este și religia una? De ce știința nu este știință creștină, știință hindusă, știință islamică? Nu ar fi posibil pentru că știința se ocupă cu factualul. Și dacă te ocupi de fapte, atunci nu poate exista decât o singură

știință pentru că factualul nu este un lucru intim. Dacă dai de un rezultat, atunci toată lumea trebuie să-l accepte; nu există altă cale. Nu poți să mergi mai departe negându-1. Și dacă negi știința, o vei face pe propria-ți piele. Dacă fizica ajunge să cunoască o nouă lege, atunci tu nu poți spune, „Eu sunt indian și nu pot să cred un om care a descoperit o lege în Anglia. Cum aș putea să urmez un englez sau un chinez? Noi aparținem unor nații diferite; culturile noastre sunt diferite.” Nu poți să spui asta. O lege fizică este o lege fizică. Nu contează cine o descoperă. Odată descoperită este universală.

Știința este una, însă de ce nu este și religia una? Dacă este de asemenea legea ultimă atunci trebuie să fie una -mai unită decât știința pentru că știința se ocupă numai cu fapte exterioare în timp ce religia se ocupă de adevărul din interior. De ce este așa cum este? Există trei sute de religii - cum e posibil?

Aceste trei sute de religii există numai din cauza ficțiunii, a visului, nu din cauza adevărului. Ele pot exista numai pentru că sunt creațiile voastre, nu realizările voastre, îți crezi propriul mod de venerare, propriul templu. Religiiile voastre sunt creații artistice, nu realizări științifice - creații artistice! Îți pictezi propria-ți religie și îți plac tablourile tale și nu poți crede că tablourile altora sunt mai bune decât ale tale. Îți plac, și de aceea te lupți pentru a demonstra că talentul tău în pictură este cel suprem, că nimeni nu mai poate picta așa. Tot restul este secundar. Poți să tolerezi tablourile altora dacă ești un om bun. Poți să le tolerezi pe ale altora cu o atitudine superioară gândindu-te, „Cu toții sunt un pic prostuți, nesăbuiți. Dar încă puțin. Își vor da ei seama de adevărata cale.”

Creștinii tot așteaptă ca hindușii să-și revină în fire și să devină creștini. Hindușii tot îi așteaptă pe acești creștini prostuți să se convertească într-o bună zi, să devină hinduși. Cum ar putea ei să scape de adevăr? Și jainas continuă să creadă că toți discipolii lui Krishna și ai lui Iisus urmează niște falși maestri. Cum pot ei să urmeze un fals maestru de atâta timp? Într-o bună zi vor ajunge și ei să își dea seama cine este adevăratul maestru, Mahavira. Atunci îl vor venera și ei pe el. Fiecare crede întotdeauna în sine că el are dreptate și că restul greșesc.

Asta se întâmplă deoarece pentru mase religia înseamnă imaginație. Ei au propriile lor imaginații; ei și-au pictat propria lume. Este una artistică. Nimic nu este în neregulă cu tine. Îți decorezi propria casă în felul tău propriu; și este un lucru bun. Cine este în măsură să spună cum ar trebui să ți-o decorezi? N-ar fi dreptul nimănui. Îți decorezi casa în felul tău însă nu te certă cu altcineva asupra decorației. Nu spui, „Modul meu de a decora este adevărul suprem.” Tuturor celorlalți li se îngăduie să-și decoreze casa în modul preferat.

Același lucru îl faceți voi cu mințile voastre. Le decorați cu imaginile inventate tot de voi, apoi le venerați, vă rugați la ele, la propriile voastre biblii, la propriile voastre gîtas. Toată ziua vă decorați lumea din interior iar apoi deveniți și voi o parte din ea, trăiți în ea. Este totuși o iluzie.

Sutra ne spune: Brahman este numai, acela a cărui prezență o simți atunci când transcenzi simțurile, când mergi dincolo de ele, când îți poți vedea ochii, când îți auzi urechile, când îți atingi mâinile dinlăuntru.

Singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu vreun lucru obiectiv - ceea ce prețuiesc oamenii aici.,

Ceea ce auzul nu aude, însă ce aude auzul - singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Ceea ce prana nu dezvăluie, însă ce dezvăluie prana -singur precum Brahman să știi tu aceasta și nu vreun lucru obiectiv - ceea ce prețuiesc oamenii aici.

Toate templele sunt false, toate moscheile sunt false, toate bisericile sunt false. Eu nu le condamn; pur și simplu spun un adevăr - pentru că ele sunt creații ale imaginației voastre. Nu spun să le distrugeți, spun să vă bucurați de ele - însă să nu credeți că această bucurie vă poate duce către esența supremă. Bucurați-vă de aceste creații. Este un joc pozitiv; nu e nimic în neregulă cu el. Oamenii se duc la filme, se duc să

danseze. De ce să nu li se îngăduie și o fantezie religioasă? În templele lor, în moscheile lor. În gurudwaras, e normal să fie lăsați să se roage - căci sunt liberi! Și este mai bine să ai o fantezie religioasă decât să nu ai deloc - nimic. Însă să nu credeți că îl vedeți pe Brahman acolo; căci e imposibil. El nu este acolo, deci nu puteți să faceți nimic. Puteți totuși să vă bucurați. Puteți să vă bucurați de fantezia voastră, de lumea voastră a viselor.

Dacă înțelegem asta, atunci templele pot exista. Ele sunt frumoase, sunt creații artistice însă nu vă pierdeți în ele. Duceți-vă acolo, însă nu vă pierdeți în ele. Continuați însă să vă amintiți întotdeauna că orice este venerat de oameni nu este adevăratul Brahman, pentru că adevăratul Brahman este ascuns în interiorul credinciosului. Asta vreau eu să subliniez. Atunci când venerez ceva, eu mă aflu acolo iar obiectul venerat este acolo. Atunci unde este Brahman? În obiectul venerat sau în cel care venerează? Upanishadele pun accentul pe următoarele: Brahman se află în interiorul credinciosului, nu în obiectul la care el se roagă. Obiectul venerat este secundar; el a fost creat de credincios. Valoarea a ceea ce simți tu că este acolo a fost proiectată tot de tine; i-a fost dăruită obiectului de tine. Este un dar al obiectului dăruit de tine. Poți să pui o piatră rotundă în casa ta și poți să le rogi la ea ca la Shiva - este o Shivalinga. Iar acea piatră stătea pe străzi sau pe malul unui râu vreme de milioane de ani. Nimeni nu s-a rugat la ea când stătea acolo; nimeni nu știa de existența acestei Shiva. Râului nu i-a păsat niciodată; animalele treceau pe lângă ea, nu s-au uitat niciodată la ea. Și deodată transformi piatra. Deodată piatra devine un obiect de rugăciune, sacru, iar acum nimeni nu se poate atinge de ea. Însă oamenii obișnuiau să treacă pe lângă ea. Au călcat-o în picioare secole. Acum deodată îi vei construi un piedestal. Vei pune acea rocă acolo. Vei spune că aceasta este Shivalinga, că aceasta este simbolul zeului Shiva, iar apoi te vei ruga la ea și te vei simți extraordinar. Nu-i nimic rău în asta. Piatra aceea este frumoasă și dacă te bucură, bucură-te de ea. Însă adu-ți aminte, piatra este doar o piatră iar Shiva este creația ta. Tu l-ai proiectat;

tu ai transformat o piatră în Shiva. Zeul este creat de tine; piatra nici măcar nu e conștientă. Și dacă piatra te-ar vedea ar râde: „Omul aceasta a înnebunit. De ce te rogi la mine?” Credinciosul crează obiectul credință, habotnicul crează zeul.

Upanishadele spun că în felul acesta nu vei găsi realitatea, ci doar imaginația. Mută-ți atenția mai degrabă pe credincios; penetrează-l. Uită de obiectele de credință și încearcă doar să cunoști cine este acest credincios - cine este acest om care se roagă? Cine este acest om care merge la templu? Și dacă îți poți da seama cine este acest om care se roagă, atunci l-ai găsit pe Brahman.

Am auzit că o dată unui maestru Zen, Huang Po, i s-a întâmplat un lucru asemănător în timp ce ținea o predică. Deodată un om s-a ridicat în picioare. Acest om a spus, „Te-am ascultat și te-am tot ascultat ani de zile, și toată lumea ne spune, „Cunoaște-te pe sine,” însă nu înțeleg semnificația acestei povețe. Ce vrei să spui prin cunoaștere de sine? Te rog încearcă să-mi explici în termeni simpli. Nu sunt om prea învățat. Nu știu jargonul potrivit. Pur și simplu spune-mi ce înseamnă. Ce vrei să spui prin "Cunoaște-te pe sine"?"

Iar Huang Po a spus, „Dacă nu îmi poți înțelege jargonul, atunci nu mă voi mai folosi de limbaj.” A spus oamenilor care îl ascultau, „Faceți-mi loc, ca să ajung la acest om.”

Huang Po a coborât de la tribuna sa și a pășit până la acest om. Omului i s-a făcut puțin frică, s-a simțit puțin stânjenit, pentru că nu i s-a părut necesară această coborâre a maestrului. Îl va ataca? Iar Huang Po arăta foarte agresiv - era ca un leu. Așa că omului i s-a făcut frică, chiar și celorlalți li s-a făcut puțin frică în legătură cu ce avea să se întâmple. Și ei îl cunoșteau pe Huang Po. Câteodată pălmuisse, câteodată alungase pe cineva care pusese întrebări, câteodată bătuse... Deci ce avea să se întâmple? A avut loc o tăcere, nimeni nu respira, iar Huang Po pur și simplu stătea acolo...

Omul și-a închis ochii. Era probabil cu adevărat un om simplu, inocent. Și-a închis ochii și a încercat să afle cine este el. A căutat și a căutat și a căutat, și timpul trecea.

Apoi Huang Po l-a întrebat, „Acum deschide-ți ochii și spune-mi cine ești.” Omul a deschis ochii. Ochii lui erau acum complet diferiți; calitatea lor devenise diferită. Omul a zâmbit, apoi s-a aplecat să-i atingă picioarele lui Huang Po și a spus, „Nu credeam niciodată că mă vei arunca în mine, însă am fost aruncat. Acum nu mă întreba căci nu pot vorbi. Nu sunt un om învățat. Însă acum nu voi mai întreba niciodată cine sunt. Căci am știut.”

Upanishadele încearcă să te arunce pe tine în tine. Uită de obiectul la care te rogi... doar concentrează-te pe interior. Și cum te poți muta în interior? Este ușor să uiți de obiectul venerat, însă este dificil să îți muți atenția în interior pentru că există obiecte în minte care continuă să se lege de tine. De fiecare dată când îți închizi ochii, găsești o lume a imaginației în jurul tău, visele continuă să plutească, apar imagini, apar gânduri care încep să se proceseze. Iarăși ești într-o lume. Lumea obiectelor nu mai este acolo, însă lumea gândurilor apare. Doar dacă lumea gândurilor dispăre il poți cunoaște pe credincios.

Și cum va dispărea această lume dacă tu vei continua să cooperezi cu ea, să o creezi? Nu poți distruge lumea obiectelor pentru că nu tu ai creat-o. Ține minte - nu poți distruge lumea obiectelor. Cum ai putea distruge dealurile, pământul, luna, stelele? Nu le poți distruge pentru că nu tu le-ai creat! Însă poți distruge cu ușurință lumea gândurilor pentru că tu ești creatorul lor. Nimeni nu te-a mai ajutat. Tu

ai făcut toată lucrarea.

Gândurile există pentru că tu cooperezi cu ele. Să nu mai cooperezi - aceasta este singura tehnică. Să devii indiferent. Doar uită-te la ele fără să le iubești, fără să le urăști, fără să le condamni, fără să le apreciezi, fără să îți spui că sunt bune, fără să îți spui că sunt rele. Să nu spui nimic; să nu iei vreo atitudine. Fii doar indiferent, cel care privește din afară.

Norii plutesc pe cer. Tu stai sub un copac și doar te uiți în jur - norii plutesc; dar nu adopți nici o atitudine. Nu spui, „De ce plutesc norii? Nu ar trebui să o facă,” sau „Ar trebui,” Nu iei nici o atitudine. Pur și simplu devii cel care observă, și te uiți la norii care trec prin cer.

În același mod uită-te la gândurile care îți trec prin cerul lăuntric. Nu lua nici o atitudine. Din momentul în care iei o atitudine ai început să cooperezi. Norii din cerul exterior nu vor dispărea dacă iei vreo atitudine, însă norii din cerul lăuntric vor dispărea. Ei există doar din cauza ta. Sunt doar invitați. Se poate să știi sau să nu știi - însă ei sunt invitații pe care tu i-ai chemat acolo.

Asta s-a întâmplat acum mult timp și ai uitat că i-ai invitat. Se prea poate să fii fost într-o altă viață. Însă nimic nu se întâmplă lumii tale interioare neinvitate. Fiecare gând a fost invitat, iar acum el vine și încă îi dăruiești energia ta. Poți să dai energie în două direcții diferite. Dacă te afli împotriva lui îi vei da de asemenea energie. În fiecare direcție gândul se va hrăni cu energia respectivă.

Există numai un singur mod ele a fi deconectat, iar acest mod este indiferența. Buddha a numit-o upeksha. El a spus că dacă ești indiferent acelui proces de gânduri, ele vor dispărea.

Insistă pe această indiferență. Nu lua nici o atitudine, nici o alegere. Să rămâi doar martorul, iar ele vor dispărea.

Iar atunci când dispar, deodată persoana care crede și se va dezvălui: deodată și se va dezvălui adevăratul tău eu. Doar această revelație este Brahman, și nu ceea ce venerează oamenii pe aici.

■

Capitolul 7 Meditații! și Ochiul Interior

Prima întrebare:

Osho, de dimineață ai spus că Brahman nu se află în obiectul venerat ci în chiar cel care venerează. Însă sadgurus - maeștrii spirituali - au fost întotdeauna venerați de discipolii lor ca pe Dumnezei. Te rog explică-ne semnificația acestui fapt.

Maeștrii au fost venerați ca și cum ar fi Dumnezei, însă acesta este doar începutul, nu

sfârșitul. Maestrul este într-adevăr maestru dacă îl eliberează într-un final pe discipol de toată această idolatrizare. Însă la început nu va fi așa pentru că la început relația între maestru și discipol este o relație de dragoste, este una pasională. Și de fiecare dată când ești îndrăgostit, celălalt ți se pare a fi divin.

Chiar și în dragostea obișnuită persoana iubită ți se pare divină. Iar relația între maestru și discipol este o relație de dragoste profundă. De fapt, te îndrăgostești de maestrul tău și nu este nimic în neregulă cu asta. Iar atunci când te îndrăgostești de maestru începi să-l venerezi. Însă maestrul

ia totul ca un joc. Dacă ar fi cu adevărat interesat de tot ce se întâmplă și dacă te-ar lua în serios sau ar iua-o ca pe ceva semnificativ, nu ar mai fi maestru deloc. Pentru el totul este iui joc - însă un joc bun, pentru că îl poate ajuta astfel pe discipolul respectiv. Cum îl va ajuta pe discipol? Cu cât discipolul îl venerază mai mult pe maestru, cu cât se va apropia el mai mult de maestru, cu cât cei doi vor deveni mai intimi, cu atât mai mult el se va preda, va fi mai receptiv, mai pasiv. Și cu cât este mai pasiv, mai receptiv, mai abandonat, cu atât mai mult va putea el să înțeleagă ce încearcă să iacă maestrul. Iar când intimitatea atinge ultima fază, când doar un centimetru îi separă pe cei doi, când mai rămâne doar un minut de separare, când intimitatea a devenit atât de adâncă încât acum maestrul îl poate conduce pe discipol către sine, atunci maestrul îl va putea ajuta pe discipol să se elibereze de el.

La început însă este imposibil. Nu vei înțelege nimic atunci când maestrul va încerca să te elibereze de el - nu vei fi în stare să înțelegi. La început ai nevoie de cineva care să te învețe, la început ai nevoie de cineva de care să depinzi, la început ai nevoie de cineva căruia să îi fi un sclav total. Aceasta este o dorință interioară. Și nu poți să nu depinzi de maestru de la început, căci începutul va însemna un fel de dependență spirituală.

Însă dacă și maestrul se simte satisfăcut de faptul că tu depinzi de el, atunci nu mai este maestru. Atunci el îți poate fi dăunător, periculos, atunci el nu știe absolut nimic. Dacă se simte și încântat de treaba asta atunci dependența este reciprocă. Tu depinzi de el, iar el depinde de tine. Și dacă maestrul depinde de tine în vreun fel, atunci nu te poate ajuta cu nimic, însă dacă te respinge de la bun început nu va mai exista intimitate. Iar dacă nu există nici un fel de

intimitate, ultimul pas nu va fi parcurs.

Când ai atât de multă încredere în maestrul tău încât dacă el îți spune, „Părăsește-mă," tu să-l poți părăsi, numai atunci vei fi în stare să te eliberezi de el. Dacă te încrezi în maestrul tău atât de mult încât dacă el îți spune, „Omoară-mă," iar tu îl omori, numai atunci vei fi în stare să te eliberezi de el - nu înainte. Și trebuie să se ajungă în acest stadiu pas cu pas. Este vorba despre un proces îndelungat. Câteodată maestrul lucrează împreună cu discipolul întreaga viață, câteodată chiar mai multe vieți.

Discipolul nu este conștient de ce se întâmplă, el nu știe, el se deplasează pe întuneric. Maestrul îl conduce către punctul unde discipolul nu va mai fi discipol ci maestru în toată regula. În momentul în care ai devenit maestru, când această nevoie de a depinde de cineva a dispărut complet, când poți exista de unul singur, când poți fi singur fără durere, suferință, angoasă, când poți fi singur și în același timp în extaz, numai atunci te poți numi liber.

De fapt, când un discipol se află în apropierea unui maestru, maestrul respectiv pare să fie chiar Dumnezeu. Discipolul este sigur de asta, căci o dragoste extraordinară curge din maestru, vibrații înălțătoare curg prin maestru. El devine astfel o sursă și doar prin prezența lui voi vă simțiți înălțați. Numai printr-o simplă atingere vă veți simți diferiți. Numai dacă stați prin preajma lui veți vibra într-o dimensiune diferită împreună.

Deci dacă maestrul pare că este Dumnezeu atunci este într-adevăr astfel pentru discipol și nu este nimic în neregulă cu asta. Maestrul este Dumnezeu. Este un lucru greșit numai atunci când discipolul nu este conștient că și el este Dumnezeu. El nu se

înșeală în legătură cu maestrul, se înșeală în legătură cu el însuși. Și dacă maestrul spune, „Eu nu sunt Dumnezeu,” atunci el spulberă orice posibilitate de a-i spune discipolului într-o bună zi, „Și tu ești Dumnezeu.” Maestrul însă nu îi va spune căci va trebui să aibă loc o revelație în adâncul discipolului. Chiar dacă elevul va ajunge să simtă că maestrul este Dumnezeu, este totuși un pas înainte. Acum al doilea pas va consta în realizarea discipolului că și el este tot Dumnezeu. Când discipolul se va simți ca și când ar fi Dumnezeu, atunci întreaga existență va deveni dumnezeiască. Atunci nu va mai fi nevoie să spună că maestrul este Dumnezeu. Căci va fi irelevant. întreaga existență este Dumnezeu deci de ce să-i mai spunem și maestrului că este Dumnezeu? Însă la început este un lucru semnificativ.

Tine minte, adevărul va trebui să i se dezvăluie discipolului în mai mulți pași; nu i se poate dezvălui deodată în întregime pentru că nu va fi în stare să-l suporte. Va fi prea distructiv. El trebuie să i se dezvăluie treptat, încetul cu încetul. Trebuie să vi se spună numai atât cât puteți absorbi, numai atât cât poate deveni sângele vostru, oasele voastre, inimile voastre, lucruri care nu sunt distrugătoare.

De aceea multe concepte vi se vor arăta mai târziu. Maestrul va continua să vă spună diverse lucruri. Cu cât deveniți mai capabili, cu atât mai multe lucruri vă va spune el. Și când veți deveni într-adevăr atât de capabili încât să puteți fi independenți, ultimul lucru pe care maestrul vi-l va spune va fi, „Tu ești robul meu. Acum să te lepezi de aceste lanțuri, să părăsești această sclavie.”

Când Zarathustra pleca de lângă discipolii săi, mergând către dealuri pentru a dispărea pentru totdeauna, le-a spus, „Acum urmează ultimul mesaj, și acest ultim mesaj este următorul: Fie-vă frică de mine; căci eu sunt periculos. Ați putea deveni dependenți de mine când tot efortul meu este de a vă face independenți. Puteți să considerați că ceea ce

spun este adevărul când tot efortul meu este de a vă face să realizați că nici un cuvânt nu poate fi adevărul. Acum păziți-vă de mine.”

Ultimul mesaj al oricărui maestru real trebuie să fie, „Păziți-vă de mine” - însă asta nu poate fi spusă la început. De aceea maestrul le îngăduie discipolilor să îi venereze. Probabil că ei râd în sinea lor pentru că ei cunosc jocul respectiv. Însă discipolul este foarte serios; el crede că pune la cale ceva foarte semnificativ. Însă maestrul doar se joacă. Este la fel ca atunci când te joci cu copiii tăi, cu jucăriile lor, și te prefaci de asemenea că ești serios: maestrul se află de fapt printre copii. Aceștia trăiesc la nivele atât de diferite de ale maestrului încât dacă maestrul va face un lucru semnificativ, va trebui să vorbească în limba copiilor. Pas cu pas el îi va târî pe copii către o lume mai diferită cu un alt limbaj. Însă va fi un proces îndelungat.

Însă Upanishadele au ultimul cuvânt: ele înglobează esența tuturor religiilor. De fapt, ele nu sunt pentru începători, ci pentru aceia care au lăsat în spate începutul cu mult timp în urmă. De fapt, ele sunt pentru aceia care se chinuie de mult timp - care meditează, care caută, care întreabă. Numai atunci Upanishadele pot fi de folos cuiva. Eu vă vorbesc despre Upanishade pentru că voi meditați. Prin meditația voastră veți putea avea o strălucire care le va face ușor de înțeles. Însă dacă nu meditați atunci Upanishadele vă vor fi indiferente, nu vor însemna nimic pentru voi. Numai o inimă meditativă va fi în stare să le contacteze mesajul.

Mesajul Upanishadelor este pe cât se poate de simplu pe atât de complex, de suprem. Limbajul folosit este foarte ușor, cel mai ușor posibil, însă conținutul - ceea ce se spune prin intermediul limbajului - este ultim. Nu i se mai pot aduce îmbunătățiri. Nu se mai poate spune nimic căci totul

a mai fost spus odată de către Upanishade. Chiar dacă o singură Upanishadă ar fi fost salvată și toate celelalte scripturi religioase ar fi fost arse, n-am fi pierdut nimic căci semințele se află încă acolo. Sădește aceste semințe și vei putea să culegi toată religiozitatea umană prin ele. Însă vei fi în stare de asta numai dacă meditezi foarte profund, deplasându-te dintr-o parte într-alta a inimii, către centrul adânc, și nu doar

făcând un efort intelectual de a înțelege.

Cineva a spus că Upanishadele par să se repete; că ele spun același lucru despre una sau alta - și din nou despre simțuri precum ochii sau urechile. De ce se repetă ele? Există vreo semnificație specifică asta? Da, există. Căci maestrul le vorbește copiilor. Memoria ta nu este demnă de încredere așa că adevărul trebuie să ți se repete constant și totuși există doar o mică speranță că îl vei înțelege cu adevărat.

Buddha repetă mereu aceleași și aceleași lucruri. Upanishadele repetă mereu același și același lucru, din nou și din nou. Ele le vorbesc copiilor - copiilor care nu sunt atenți. De aceea există pericolul ca ei să piardă multe lucruri. Se speră totuși că uneori să le fie captivată atenția, și de aceea există lucruri care se repetă. Căci voi nu sunteți atenți, de aceea se repetă; altfel esențialul ar putea fi exprimat și într-un singur cuvânt. Poate chiar mai puțin. Ar putea fi exprimat prin tăcere. Nu este nevoie nici de un singur cuvânt pentru a-l exprima. Însă voi nu veți înțelege tăcerea.

Cineva a venit la un mistic Zen, la Rinzai, și l-a întrebat, „Spune-mi doar esențialul, pentru că mă grăbesc. Sunt un funcționar important la guvern și nu am timp de loc. Mă aflu în trecere pe lângă sihăstria ta și m-am gândit că ar fi bine să trec și să întreb. Căci mă tot gândeam de mult la asta. Deci spune-mi în esență, ce crezi că este religia de fapt, ca fundament?”

Rinzai a rămas tăcut. Funcționarul important s-a simțit stânjenit. A spus, „M-ai auzit sau nu? Pari a fi surd. Te rog să îmi spui un cuvânt cheie pentru religie.”

Rinzai a spus, „Ți l-am dat. Acum poți pleca.”

Funcționarul a răspuns, „Dar nu am auzit nimic.”

Rinzai i-a spus, „Ceea ce se poate auzi nu este esențial. Ți-am dat cheia; tăcerea este cheia. Acum du-te. Ești în mare grabă.”

Însă acum funcționarul a început să devină interesat. Acest om părea interesant. Așa că a spus, „Te rog elaborează mai mult. Este mult prea scurt, multe prea condensat, este doar o sămânță. O mică elaborare mi-ar fi de folos.”

Rinzai a spus, „Însă ar însemna că mă repet pentru că tot ce se putea spune a fost spus deja. Acum mă forțezi să mă repet.”

Funcționarul a spus, „Atunci este o repetiție, însă elaborează puțin.”

Așa că Rinzai a spus, „Dhyana- meditație.” Din nou a spus același lucru pentru că meditația înseamnă tăcere. Ce altceva ar putea însemna? Acum a fost pus în cuvânt. Înainte a fost pur și simplu o tăcere - a fost ceva mai real. Acum este un cuvânt - meditație.

Omul a spus, „Este un pic prea greu pentru mine. Eu sunt un om de cuvinte. Explică-mi; este încă o ghicitoare pentru mine.”

Rinzai a răspuns, „Acum dacă elaborez mai mult, va fi als. Adevărul ți s-a dat din prima, acum va fi doar o repetiție a acelor cuvinte. Deja a devenit pe jumătate fals, dar acum dacă elaborez și mai mult va fi cu adevărat fals. Deci nu mă forța să păcătuiesc. Acum poți pleca. Te aflu în grabă.”

Upanishadele continuă să repete pentru tine și pentru că nu se pot bizui pe atenția ta. Buddha are un obicei foarte anost: repetă aceeași propoziție de trei ori - dar numai din compasiune. Poate nu ai auzit-o din prima, poate nu ai auzit-o nici a doua oară. El speră că ai s-o auzi a treia oară.

Iisus se folosește de parabole. Și cu mă folosesc de parabole, de anecdote, de povestiri. Nu că ele ar fi esențiale - sunt doar o pierdere de timp - însă mă folosesc de ele numai din cauza voastră deoarece copiii sunt în stare să înțeleagă povești mai bine decât oricine. Există speranța că dacă nimic nu poate fi înțeles, cel puțin poveștile vor fi reținute iar pe lângă ele poate puțin din esențialul adevărului va fi purtat în mod inconștient. Însă dacă nu uiți povestea, dacă îți poți aminti povestea, atunci numai prin asociere vei putea să îți aduci aminte și de altceva. Iisus s-a folosit de atât de multe parabole pentru că atunci când vorbești cu copiii nu poți utiliza nimic altceva. Buddha spunea mereu povești...

Din cauza voastră se repetă Upanishadele. Nu există altă semnificație decât aceasta.

Răspunsul poate fi pus într-o singură propoziție pentru că mai multe fraze nu vor duce la esența supremă însă Upanishadele continuă să spună că vederea nu te va duce într-acolo, că auzul nu te va duce nicăieri, nici mâinile nu te vor purta pe nicăieri. Un singur lucru trebuie să fie repetat din cauza voastră și tot nu îl înțelegeți; acela este misterul. Il auziți - și nu numai că îl auziți, însă simțiți că este o repetiție. Însă nu are loc nici o înțelegere încă. Încercați să înțelegeți: nu încercați să analizați. Nu încercați să vă gândiți la mintea unui rishi - sau de ce se repetă el. Gândiți-vă la mintea voastră, de ce se repetă ea. Și fiți pe fază astfel încât rishi să nu trebuiască să se repete. Am auzit că o dată i s-a întâmplat unui preot Zen care își ținea prima lui predică, iar în săptămâna următoare a repetat din nou aceeași predică și în a treia săptămână a repetat din nou aceeași predică cuvânt cu cuvânt.

Congregația s-a simțit stânjenită; era deja prea mult. Predicile religioase sunt oricum plictisitoare iar el repeta același lucru a doua oară, a treia oară. exact același lucru în exact aceleași cuvinte. Așa că congreagația a considerat că trebuie făcut ceva. Un purtător de cuvânt a fost chemat. S-a dus la preot și i-a spus, „Care este problema? Nu ai decât o singură predică de rostit?”

Preotul a răspuns, „Nu, am chiar foarte multe.”

Atunci purtătorul de cuvânt replicat, „Atunci de ce ți-ai repetat aceeași predică de trei ori. Ne-am săturat de același lucru din nou și din nou.”

Preotul a spus, „Însă nu ați acționat în nici un fel de prima oară. Dacă nu faceți ceva, eu nu pot trece la a doua. Am o grămadă de predici însă cu ce v-a ajutat pe voi prima? Am rostit-o de trei ori - ce măsuri ați luat voi? Nu ați făcut nimic. Și dacă nu faceți ceva, eu nu pot trece la a doua predică.”

Se spune că acea congreagație, pas cu pas, a încetat să mai vină. Și se spune că preotul respectiv a continuat să predice aceeași rostire. Chiar și unui templu gol, când nu mai era nimeni, el predica aceeași învățătură. Apoi oamenii au încetat să mai vină căci câteodată, doar trecând pe lângă templu, auzeau aceeași rostire. Apoi oamenilor a început să le fie frică, să fie îngroziți de acel om. îl ocoleau pe stradă sau pe oriunde. Când îl vedeau pur și simplu treceau mai departe pentru că altfel el i-ar fi oprit și i-ar fi întrebant, „Ați tăcut ceva în legătură cu predica mea?” A devenit ca un fenomen terifiant prin sat.

De aceea Upanishadele continuă să se repete - pentru că voi nu ați făcut încă nimic. Nu ați făcut nimic de prima oară când vi s-a spus, așa că ele se repetă a doua oară, a eia oară. Există o sută opt Upanishade. Ele nu spun nimic nou, ele doar repetă același lucru din nou și din nou. O Upanishadă se repetă de o sută opt ori. Și totuși, nimic nu se pune în practică. Aveți nevoie de mai multe Upanishade.

Nu te gândi la mintea maestrului. Gândește-te la propria ta minte.

A doua întrebare:

Osho, ai spus că prin respirația haotică vrei să distrugi vechile noastre tipare greșite - să ne reconstruiești într-o nouă dimensiune. Te rog explică-ne cum are ioc această reconstruire într-o nouă dimensiune după ce cea veche a fost distrusă.

M-ați înțeles greșit. Metoda haotică ajută la distrugerea vechilor tipare, nu la crearea unora noi. Scopul ei nu este de a crea propriu zis un tipar. Doar vechiul tipar trebuie distras. Metoda, precum toate metodele meditative, distruge pur și simplu vechile tale obiceiuri fără a-ți mai crea altele în nici un fel; altfel ar fi vorba doar de o simplă schimbare a lanțurilor, a închisorilor. Închisoarea cea nouă poate arată puțin mai bine însă e tot o închisoare.

Mintea necondiționată este supremul - o minte care nu urmărește nici un tipar. Vechiul tipar trebuie distrus, iar cel nou nu trebuie creat pentru că cel nou va deveni din nou cel vechi. Nimic nu trebuie pus în locul iui; trebuie să fii lăsat în pace fără nici un tipar. Însă voi ați trăit atât de mult după anumite tipare încât nici nu puteți să concepeți cum ar fi viața fără unul. Cum ați putea trăi, fără nici o condiționare? Cum poate cineva trăi fără disciplină? Cum ați putea trăi fără lanțuri? V-ați dus viețile atât de mult în sclavie, în condiționări, încât nu puteți concepe ce înseamnă cu adevărat libertatea. Însă este

posibil să trăiți fără tipare; de fapt, numai atunci veți trăi cu adevărat.

O minte condiționată nu are viață. De exemplu, oamenii vin la mine și îmi spun, „Nu ne disciplinați deloc: nu ne spuneți ce să mâncăm, ce să facem, ce să nu facem. Pur și simplu ne oferiți meditația și ne lăsați să mergem mai departe în haos. Nu ne oferiți niște reguli după care să trăim. Doar ne împingeți în haos prin meditație.”

Nu vă disciplinez deloc pentru că doar aceia care vă sunt inamici v-ar putea oferi o disciplină. Eu vă dau conștienta, nu disciplina. Iar conștienta voastră vă va oferi o lumină spontană asupra a ceea ce trebuie făcut sau nu. Până la urmă cine poate decide pentru voi? Și ce este cu această nevoie de a decide dinainte? Atunci când se ivește momentul, când apare situația respectivă, veți fi îndeajuns de alerți încât să faceți ce trebuie - sau ce vă dictează să faceți conștienta sinelui.

Dacă sunteți conștienți cu adevărat nu aveți nevoie de disciplină. Numai cei care adorm repede au nevoie de disciplină, pentru că ei nu știu ce trebuie să iacă, Ei au nevoie de un tipar pe care să-l urmărească. Întreaga lor viață devine suferință pentru că nici un șablon nu este cu adevărat util într-o viață schimbătoare. Fiecare tipar va deveni o închisoare, deoarece viața se schimbă constant. Într-o clipă o faptă ar putea fi bună, însă în clipa următoare ar putea deveni rea, pentru că situația s-a schimbat. Și iată că urmăriți un tipar mort; nu vă încadrați nicăieri.

Uitați-vă la propriile voastre vieți: fiecare este un adaptat. Nimeni nu se integrează; nimeni nu se potrivește nicăieri. Și motivul? - tiparul, disciplina, condiționarea. Le ratați peste tot. Oricare ar fi situația, aveți mereu un tipar constant în jurul vostru. Nu vă veți integra niciodată. Viața e schimbă, viața este un flux; este ca un râu, nu este iciodată de două ori la fel. Nici măcar pentru o singură clipă viața nu este la fel. Ci se schimbă mereu iar voi aveți

un tipar fix care nu se schimbă. Astfel veți fi niște neintegrați.

Oriunde în lume, ființele umane au devenit inadaptate. Iar atunci când vă simțiți așa, vă simțiți dați la o parte, respinși — ca și când viața ar fi împotriva voastră. De fapt este exact invers: condiționarea voastră merge împotriva vieții. Numai o minte necondiționată ar putea răspunde unei vieți schimbătoare — pentru că aici lipsește șablonul. Viața creează o anumită situație: el, omul, devine ager; se poartă conform momentului. Acest tip de om nu va regreta niciodată; însă voi veți regreta tot timpul. Acest tip de om nu se va căi niciodată; voi vă veți căi tot timpul - orice ați face.

Ești îndrăgostit de o fată: acum apar alternativele - să o iei de soție sau nu. Orice ai face. te vei căi. Dacă o iei de soție, atunci pentru tot restul vieții te vei gândi că era mai bună cealaltă alternativă. Dacă nu te căsătorești cu ea, același lucru ți se va întâmpla: vei crede că cealaltă alternativă ar fi fost mai bună. Asta pentru că nu ai fost alert. Numai o persoană alertă poate răspunde cu adevărat.

Poți răspunde numai pe bucăți, pe fragmente, și în timp ce răspunzi va fi doar o ripostă fragmentată. Și vor exista alte părți în interiorul tău care se vor împotrivi răspunsului respectiv. Mai devreme sau mai târziu ele se vor răzbuna. Vor spune, „Noi ți-am zis să nu faci așa.” Ce înseamnă căința? Căința înseamnă că ești divizat. Faci un lucru dar în același moment ceva în interiorul tău este împotriva. Acea parte te privește și îți spune, „Nu face asta! Este greșit.” Și o altă parte continuă să spună, „Este un lucru bun. Fă așa!” Iar tu o faci.

Nu te vei integra pentru că te poți integra numai atunci când devii un flux, în continuă schimbare. O entitate fixă nu se poate integra unei existențe schimbătoare. Trebuie să

fii fluid. Numai atunci când ești lichid, fluid, când curgi, când te schimbi, când ești alert, conștient, numai atunci nu te vei mai căi. Nu te vei simți niciodată vinovat; nu vei simți niciodată că ai fi putut face altfel decât ai făcut. Nimic nu poate fi mai bine pentru că tu ai răspuns cu adevărat. Nu se putea face mai mult. Nimic altceva nu ar fi fost posibil.

Tehnica mea de meditație nu vă oferă un nou tipar; ci pur și simplu vă spune să renunțați la cel vechi, să îl distrugeți și să vă lase complet liberi fără nici o încarcerare - fără nici o închisoare. Bineînțeles, veți întâmpina dificultăți, deoarece o închisoare este

și un adăpost. Acum vor fi ploi și nu veți mai avea adăpost, iar vântul va sosi și nu va mai fi nici un adăpost, iar soarele va fi pe cer, fierbinte și arzător, și nu va mai exista adăpost și vă veți simți ciudat. Însă asta vă va face liberi. Va trebui să simțiți ce înseamnă o viață nouă sub cerul liber. Odată ce ați căpătat această libertate și frumusețea ei, odată ce veți deveni conștienți, odată ce ați ieșit din închisoare, din vechile obiceiuri, nu veți mai cere nici un tipar și nici o disciplină.

Dar asta nu înseamnă că întreaga voastră viață trebuie să devină un haos - în nici un caz! Viața voastră va deveni singura viață ordonată posibil. Viața pe care o duci acum este cea haotică. Ți se pare doar că este ordonată la suprafață. În spatele ei, în adâncurile ei, se întâmplă o harababură și o dezordine de nedescris. Numai la suprafață ai creat acea aparentă ordine. Uită-te în interiorul tău: acolo este dezordinea. Viața ordonată în interior va fi dezordonată; iar viața disciplinată va fi haotică în interior. Pare un paradox însă așa este, acesta este adevărul. Numai o viață alertă va avea într-adevăr ordine - nu una forțată, ci spontană, vie. Ordinea se va schimba odată cu viața. Căci așa trebuie. O viață spontană este exact ca ochii tăi. Știai că ochii se schimbă tot timpul în mod continuu? Iar atunci când nu se mai schimbă, înseamnă că ai nevoie de ajutor specializat. Când mă uit la voi iar voi sunteți la zece pași depărtare de mine, ochii mei au un anumit tip de focus. Când încep să mă uit la dealurile din depărtare, ochii mei se schimbă imediat. Lentilele ochilor se schimbă instantaneu. Numai atunci pot eu vedea acele dealuri. Când mă uit la lună, ochii se schimbă imediat.

Voi ajungeți în casele voastre, e întuneric; ochii vi se schimbă. Ieși din casă, e lumină; ochii ți s-au schimbat. Iar atunci când ochii îți devin fixați, înseamnă că ești bolnav. Ei trebuie să fie ca un flux; căci numai atunci ești capabil să vezi. Cu cât sunt mai schimbători, cu cât sunt mai lichizi, fără nici un șablon, cu cât se vor schimba după situațiile respective, cu atât mai alertă îți va fi conștiința.

Meditația îți va da ochiul interior care se va schimba constant, care va fi mereu conștient de o nouă situație, care va răspunde constant. Însă răspunsul va veni dintr-o ființă întregă, nu doar de la un tipar. Răspunsul va veni din tine, nu de la condiționare. Acum, orice ați face, oricum ați reacționa, aceste efecte provin din condiționarea voastră. Dacă te-ai născut într-o familie jaina, doar dacă te uiți la mâncare non-vegetariană te vei simți revoltat, vei simți o greață profundă. Acea greață nu vine din tine; acea greață vine din condiționare. Greaua respectivă nu-i vine niciodată unui musulman; niciodată unui creștin. Nu e ca și cum tu ai fi mai pașnic decât ei care sunt violenți: ci pur și simplu o condiționare din copilărie. Iar acea condiționare începe să funcționeze din momentul în care zărești carne.

Chiar și cuvântul carne în sine îți va crea o greață subtilă. Doar un cuvânt și greaua apare. Vine această reacție din tine? Dacă provine din tine, atunci toată viața ta va fi o viață bazată pe dragoste. Însă nu este. Ești la fel de crud ca

tot restul hunii. Jaina este la fel de crud ca un musulman și câteodată chiar mai mult. El trebuie să fie mai crud pentru că nu își poate exprima violența prin mâncare. Ea trebuie să fie exprimată de altundeva.

Atunci când mănânci, îți exprimi violența. Dacă mănânci carne, violența ta va curge prin acea mâncare - se va relaxa. Aceasta este o observație comună: oamenii care sunt non-vegetarieni sunt mai iubitori decât cei vegetarieni - mai iubitori, mai darnici decât cei care mănâncă doar verdețuri. De ce? Căci așa ar trebui să fie. Violența lor este eliberată prin mâncare.

Din tot corpul tău, dinții sunt partea cea mai violentă. Oamenii violenți mănâncă mai mult decât cei neviolenți. Doar prin zdrobirea mâncării cu dinții violența se eliberează, ura și mânia. Oamenii care consumă carne și alte asemenea au o cale naturală de a scăpa de partea lor violentă. Nu spun să vă duceți să mâncați carne însă dacă nu o mâncați, dacă nu mâncați mâncăruri non-vegetariene doar dintr-o simplă condiționare, să nu credeți că ați devenit deodată o persoană drăgăstoasă și non-violentă. Violența voastră își va găsi alte moduri, alte moduri mai subtile. Relațiile voastre vor deveni mai

crude, mai otrăvite.

Însă dacă într-adevăr nu te porți după un șablon; dacă tot ce faci tuci pentru că așa s-a născut din inima ta; dacă ai devenit alert la cruzimea ce rezidă în consumarea animalelor; dacă ai devenit alert de unul singur; nu printr-o tradiție, nu prin naștere, nu prin învățătură, nu prin scripturi, însă prin propria-ți experiență meditativă, dacă ai devenit astfel alert că este stupid, că a omorî animalele pentru hrană este un lucru stupid, idiot; dacă ai devenit conștient de acest fapt prin propria ta meditație - atunci este cu totul altă treabă. Atunci toată viața ta va fi non-violentă și iubitoare. Atunci nu vei fi doar obsedat de mâncare, ci vei ști că este

un fenomen viu și nu te vei supăra după niște reguli anume. Nu vor mai exista reguli fixe, într-adevăr; va exista doar o singură conștientizare constant vie.

Deci nu voi crea nici un tipar pentru voi. Eu sunt un distrugător. Nu voi crea nimic, de fapt. Doar voi distruge, pentru că nu este necesar să se creeze. Voi sunteți deja acolo în spatele structurii. Dacă structura va fi distrusă, veți fi eliberați. Dacă structura care vă orbește nu mai se află acolo, veți fi voi acolo. Nu trebuie să fiți creați; sunteți deja acolo. Numai pereții închisorii trebuie să fie distruși și voi vă veți găsi sub un cer deschis.

M-ați înțeles greșit. V-am spus că această meditație haotică are menirea de a vă distruge condiționările, sclavia, mintea, ego-ul - într-un sens mai adânc, pe voi. Trebuie să distrugă astfel încât noul să se nască. Nu spun că eu îl voi crea. Nimeni nu îl poate crea. Și nici nu este necesar: căci este deja acolo. Este acolo. Numai carapacea trebuie să fie spartă pentru a-i permite ieșirea.

Toate religiile sunt distructive în acest sens. Societatea este constructivă, religia distructivă. Societatea construiește condiționarea. Societatea te face un hindus sau un creștin sau un Jaina. Societatea nu îți îngăduie niciodată să fii tu însuși. Îți oferă doar un tipar, pentru că societatea este o organizație. Societatea vrea ca tu să te încadrezi în acea organizație urmărind regulile respective. Societatea nu te vrea pe tine; societatea îți vrea doar eficiența. Nu tu ești punctul important, nu tu ești ținta. Trebuie să te porți ca un lucru mecanic. Cu cât ești mai mecanic, cu atât societatea te va aprecia pentru că vei fi mai puțin periculos.

Nici o mașinărie nu poate fi periculoasă. Ea nu o ia niciodată razna: se supune întotdeauna, nu se revoltă niciodată, nu este revoluționară. Nici o mașinărie nu este revoluționară; nu poate fi. Toate mașinăriile sunt ortodoxe:

ascultă, se supun. Societatea încearcă să te schimbe într-un obiect mecanic. Atunci vei fi mult mai eficient, mai puțin periculos, mai de nădejde, mai responsabil. Și nu va mai exista nici frica, nici pericolul; ea se poate baza pe tine.

Societatea creează un mecanism mecanic în jurul tău: acesta este condițional. Și îți îngăduie numai anumite ieșiri și îți închide anumite voințe pentru totdeauna. Alege niște fragmente din tine și le aprobă, apoi respinge tot restul. Îți spune că numai o parte din tine este cea bună și celelalte părți sunt rele, așa că neagă acele părți. Societatea nu te acceptă ca întreg, ca o unitate, acceptă doar anumite părți. De aceea apare condiționarea.

Religia este întotdeauna distructivă; dintr-un anumit punct de vedere, religia este întotdeauna anti-socială. Însă societatea este foarte inventivă. Încearcă să convertească până și religia într-un sistem managerial. Vrea să transforme religia într-o parte din ea.

Iisus a fost rebel, biserica nu. Iisus a fost împotriva societății - a trebuit să fie, pentru că a încercat să distrugă acea parte mecanică și a încercat să vă elibereze spontaneitatea. El a fost nevoit să fie împotriva societății, iar societatea l-a crucificat. Însă doar prin crucificare nu îl puteți distruge pe Iisus. De fapt, dacă vreți să-l distrugeți pe Iisus, crucificarea nu vă va fi de nici un ajutor. Va trebui să organizați o biserică în jurul lui Iisus, numai atunci va putea fi distrus de-a binelea.

Se spune că diavolul a fost foarte deranjat o dată pentru că un om a avut revelația pe pământ. Și-a chemat sfătuitoarii și i-a întrebat, „Ce facem acum? Odată ce omul a aflat

adevăru, a devenit un lumnat, întreaga noastră profesie este acum în pericol. Ce facem? Cum îi prevenim pe oameni să nu se ducă la acest ora?"

Cel mai bătrân adept al diavolului a spus, „Nu te mai neliniști. Ar trebui să mergem acolo și să organizăm o biserică în jurul său. Nu-ți fă griji. Căci biserica va deveni ea însăși prevenția, căci oamenii nu vor mai putea merge la el direct. Biserica se va afla la mijloc, și orice ar spune el nu va fi auzit de oameni în mod direct. Biserica va interpreta întâi, și prin interpretare orice poate fi distrus.”

Adevărul poate fi distrus foarte ușor dacă îl ordonezi, dacă îl organizezi. Când religia devine o sectă, ea devine o parte din societate. De fiecare dată când religia prinde viață și nu este o sectă, va fi împotriva societății. Iisus este împotriva societății, Mahavira este împotriva societății, Buddha este împotriva societății. Însă Budismul, Jainismul, Creștinismul sunt toate părți ale societății. Nu mai sunt religii. Religia trebuie să fie rebelă. Și iată în ce constă această rebeliune: religia încearcă să distrugă mecanicitatea pentru că această mecanicitate este iadul vostru. Spontaneitatea este raiul vostru; mecanicitatea este iadul.

Nu vă voi oferi un nou tipar - nici vechi nici nou. Pur și simplu îl voi distruge pe cel vechi și vă voi lăsa singuri fără nici un șablon. O viață iară tipar este viața religioasă. O viață fără o ordine forțată este viața religioasă. O viață fără disciplină, însă plină de conștientizare interioară, este o viață religioasă.

Ultima întrebare:

Osho, Kenoupanishada ne-a spus la început că nimic nu trebuie negat și că ar trebui să existe o acceptare totală, însă de dimineață ai spus că rugăciunea, venerarea unui idol, templele, bisericile, sunt toate bazate pe falsități - pe proiecții mentale. Nu este aceasta o negare?

Nu este. Este pur și simplu afirmarea unui fapt. A spune că un vis este un vis nu înseamnă a-1 nega. A spune că o proiecție este o proiecție nu înseamnă a-1 nega. A spune că

un lucru fals este un lucru fals înseamnă doar a afirma un fapt. Nu înseamnă a-1 nega. Acceptarea totală nu înseamnă că atunci când apare falsitatea ar trebui să o numim adevăr, că visul ar trebui să fie numit realitate.

Acceptarea totală înseamnă că orice este, este și acceptat. Dacă mintea credinciosului proiectează zeități, ființe divine, acest lucru trebuie acceptat. Este un fapt cunoscut că de-a lungul timpului credincioșii au tot făcut asta. Și nu vi se spune să mergeți să vă distrugeți aceste proiecții; nu vi se spune să mergeți și să distrugeți acești idoli și templele lor. Dacă înțelegeți cu adevărat, această înțelegere vă va schimba. Nu veți mai crea aceste proiecții. Și dacă vreți să le creați, veți ști că ele sunt doar proiecții și totuși vă veți putea bucura de ele la fel de mult.

Se spune despre Naropa, unul dintre cei mai mari mistici tibetani născuți vreodată...

Era o personalitate absurdă. Spun „absurdă” pentru că făcea lucruri pe care nimeni nu le-ar fi așteptat de la un maestru. îl găsiseră bând într-un bar.

Cineva i-a spus, „Naropa, ce iaci? Tu ești un lumnat, ți-ai atins scopul, de ce mai bei?” Iar Naropa a spus, „Acesta este un joc. Iar atunci când este un joc, nu-mi pasă de una sau de alta. Odată ce am ajuns să știu că sunt etern în interior, de ce să-mi mai fie frică de alcool? De ce să-mi fie frică?”

Eu spun „personalitate absurdă” - însă el spune că acesta este alcool și că orice este creat de alcool este un vis. NU spune că aceasta este realitatea, ci spune că acesta este un vis. A spus, „Nu mă obsedează nici latura pozitivă nici latura negativă a lui. S-a întâmplat ca un prieten să mă invite și n-am vrut să-1 refuz. Un prieten m-a invitat. Pentru el aceasta este realitatea, pentru mine este un vis. Însă acesta este un vis pentru mine, nu pentru el. De ce să fii deranjat de asta? Pentru el va fi dificil.”

Vă voi spune încă ceva care se apropie mai mult de întrebarea voastră - ceva mai puțin absurd.

Într-o bună zi familia lui Kabir a devenit din ce în ce mai tulburată. Era o familie săracă și oricine venea în casa lui Kabir, el îi invita la masă. Și cel puțin două sute de persoane

veneau în fiecare zi pentru darshan-ul său, pentru a-l vedea. Și el continua să invite pe toată lumea la masă.

Apoi fiul său Kamaal a spus într-o noapte, „încetează cu asta! Suntem săraci. Am cerșit, am împrumutat, acum nimeni nu ne va mai da nimic. De ce faci asta? Ne vei tăce să devenim hoți!”

Era foarte nervos. Însă Kabir a râs și a spus, „De ce nu te-ai gândit la asta înainte? Să devii hoț! Ce idee bună!”

Însă Kamaal era fiul lui, fiul lui Kabir, așa că s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă faptul că Kabir, un mistic, vorbește astfel - să devii hoț? Probabil nu e în apele sale, ori nu înțelege ceea ce spune. Însă Kamaal a spus, „Bine, dacă tu spui, atunci voi pleca. Voi fura însă tu va trebui să vii cu mine.” Kamaal credea că acum Kabir își va reveni. Kabir se va duce să fure...?

Kabir s-a ridicat și a spus, „Bine, vin.”

Kamaal a dus totul la extremă. Se gândea că la un moment dat înainte de împlinirea faptului Kabir va râde și va spune, „Glumeam.” Însă nu! Kamaal a intrat într-o casă, a sustras câteva chestii din comoara proprietarului, le-a adus afară iar Kabir îl aștepta, pregătit. Se ajunsese deja la ultimul punct; nu mai exista posibilitatea unei schimbări. Acum Kamaal a întrebat, „Ce e de făcut? Să ducem aceste obiecte acasă?”

Kabir a spus, „Bine, însă întâi trebuie să te întorci, să trezești oamenii din casă, și să le spui.”

Kamaal a întrebat, „Ce fel de a mai fura este și ăsta?” Kabir a spus. „Cel puțin ar trebui avertizați; altfel s-ar

îngrijora degeaba.”

Adepții lui Kabir au încetat să nareze această povestire în cărțile lor pentru că este absurdă. Kabir să aprobe furatul? Însă care era problema? De dimineață Kamaal a întrebat, „Care este problema acum? Spune-mi totul. Ești în favoarea furatului?”

Kabir a spus, „Totul îi aparține Domnului. Nimeni altcineva nu este proprietar.”

Uitați-vă la această minte. Pentru această minte totul este acceptabil. Există o acceptare totală. Chiar și furatul este acceptabil. Însă el spune, „Du-te și spune-le oamenilor astfel încât să nu se alarmeze degeaba.”

Kamaal i-a spus, „Dar atunci vor crede că suntem hoți.”

Kabir a spus, „Și au dreptate. Chiar suntem!”

Kamaal a răspuns, „Însă atunci a doua zi tot respectul tău se va duce pe apa Sâmbetei. Nimeni nu te va mai onora.”

Kabir a spus, „Exact! De ce să onoreze ei hoții?”

Acceptarea totală înseamnă să nu negi nimic. Atunci când accepți, accepți și condițiile. Spui, „Bine, o să fac așa dacă aia nu se va întâmpla după. Pot să fur dacă Dumnezeu nu mă va arunca în iad. Pot să fur dacă nu există nici un păcat în asta. Pot să fur dacă oamenii nu mă vor dezonoara.” Ceea ce oamenii vor face trebuie să fie de asemenea acceptat. Acceptarea totală este cel mai viu mod de viață. Însă atunci totul va fi acceptat; orice se întâmplă ca o consecință va fi acceptat. Nu există negare în acest punct. Aceasta este ultimul, supremul mod de viață. De fapt, așa ar trebui să fie un sannyasin. Unui sannyasin îi trebuie o acceptare totală.

Dar atunci când spunem că poți crea vise, nu le negăm; pur și simplu spunem un adevăr. Dacă vrei, poți să creezi vise. Pot să vă ajut să vi le creați cu ușurință. Însă țineți minte, sunt doar vise.

Problema apare atunci când visul devine realitate. Poți să te joci cu Krishna, poți să dansezi cu el, nu e nimic rău în asta. Dansul în sine este foarte bun. Ce ar fi în neregulă cu el? Nu faci rău nimănui jucându-te cu propriul tău Krishna, dansând. Dansează și joacă-te! Îți va prinde bine. Însă adu-ți aminte că nu este real. Este un lucru proiectat, pe care tu l-ai creat.

Dacă poți ține minte asta, vei participa la joc însă nu te identifica niciodată cu el. Vei merge mai departe fiind conștient că acesta este un joc. Un joc este un joc dacă nu te identifici cu el. Dacă te identifici, a devenit serios, a devenit o problemă. Acum te va

obseda.

Capitolul 8 începutul fără început, sfârșitul fără sfârșit

Invocare

Dacă crezi că îl cunoști bine pe Brahman, atunci cu adevărat cunoști foarte puțin, pentru că forma lui Brahman pe care o vezi condiționată în ființele vii și în zei este doar un fleac. De aceea, ar trebui să-1 cauți mai departe pe Brahman.

Eu nu cred că îl cunosc bine, și nici nu cred că nu îl cunosc, și totuși eu î! cunosc.

Printre noi, cei ce știe aceasta este cel care știe că există și altceva decât cunoscutul și necunoscutul.

Cunoașterea esenței supreme este paradoxală din mai multe puncte de vedere. Unul, însăși pretenția că cineva cunoaște devine un obstacol pentru că din momentul în care spui, „Eu știu,” nu numai că îți accentuezi cunoașterea, însă îți și accentuezi „Eul” - și Eul este bariera. Ego-ul este cel mai subtil obstacol, însă cel mai puternic. Așa că atunci când cineva spune, „Eu știu,” Eul distruge cunoașterea. Eul nu îl poate cunoaște pe „el” pentru că el poate fi cunoscut

numai atunci când tu ai dispărut complet. Când tu nu ești, numai atunci el este.

Aceasta este prima problemă.

Se spune că oracolul de la Delphi l-a declarat pe Socrate ca cel mai înțelept om în viață. Aceia care au auzit s-au dus la Socrate și i-au spus, „Oracolul te-a declarat cel mai înțelept om de pe pământ.”

Se spune că Socrate a râs și a spus, „Ar fi trebuit să o facă mai devreme - căci atunci aș fi fost fericit. Acum e prea târziu. Du-te înapoi și spune-i oracolului că acum sunt cel mai ignorant om de pe pământ.

„Când eram tânăr și cu un ego grandios, eram de asemenea de aceeași părere ca cea a oracolului - credeam că știu - pentru că Eul era atât de puternic, încât nu putea concepe că misterul esențial nu poate fi cunoscut. Eul era atât de puternic încât nu credeam că este posibil ca eu să fiu ignorant. Orice exista, era conceput de mine ca și cunoscut, sau cel puțin cognoscibil. Dar pe măsură ce am adunat mai multă cunoaștere, mai multe înțelegere, am devenit din ce în ce mai conștient de ignoranța mea. Deci acum întoarce-te și spune-i oracolului că Socrate însuși spune despre el că este un simplu ignorant, că nu știe nimic.”

Oamenii s-au întors. I-au spus oracolului, „Socrate refuză să accepte ceea ce spui, și când chiar el însuși refuză înseamnă ceva. Spune că este cel mai ignorant om.”

Oracolul a râs și a spus, „De aceea l-am declarat pe el cel mai înțelept om, pentru că numai cel mai înțelept își poate da seama cât este de ignorant.”

Acesta este paradoxul: aceia care sunt ignoranți, întotdeauna cred că știu. Este o parte din ignoranță. Să crezi că știi este o parte din a fi ignorant; provine din ignoranță. Dacă ești ignorant vei crede că știi foarte multe. Cu cât ești mai ignorant, cu atât mai multe vei crede că știi. Ignoranța este umplută de cunoaștere. Ignoranța, de fapt, trăiește în

cunoaștere, se hrănește pe cunoaștere. Cu cât devii mai înțelept, cu cât devii mai conștient și începi să înțelegi totul, cu atât mai mult vei simți cât de ignorant ești. Și va veni un moment când nu vei ști nimic. Pur și simplu, vei fi ignorant. Toată corvoada cunoașterii va fi aruncată. Nu vei mai căra greutatea cunoașterii. Vei deveni atât de ușor încât vei putea zbura. Cunoașterea este o greutate în plus.

Când simți că nu știi nimic, ego-ul dispăre; nu mai poate exista. Nu poate exista decât prin cunoaștere. De fapt, de fiecare dată când pretinzi că știi, este o pretenție a ego-ului: „Eu cunosc.” Accentul nu este pus pe cunoaștere, ci pe Eu. Când spui, „Eu nu știu,” accentul nu se pune pe ignoranță, ci pe lipsa unui ego. Din momentul în care spui, „Nu știu,” unde mai ești tu, unde este Eul? Nu se mai află acolo. Acum ar fi doar un cuvânt care trebuie folosit. Acum nimic nu mai corespunde cu el din interiorul tău. Aceasta este prima problemă.

Un mistic creștin, Tertullian, a împărțit umanitatea în două clase. A spus că o parte a umanității rezidă într-o clasă - aceea a ignoranților care cunosc; iar cealaltă clasă este aceea a cunoscătorilor ignoranți. Întreaga umanitate devine împărțită în două

categorii. Există o ignoranță care cunoaște, și o cunoaștere care este ignoranță. Dacă pretinzi că știi ești instantaneu ignorant. Dacă accepți ignoranța vei deveni un cunoscător, pentru că în ignoranță Eul nu poate exista. Iar atunci când Eul nu se află acolo ușa este deschisă: te poți uita la realitate în mod direct. Tu ești singura barieră. Când tu nu ești acolo obstacolul nu este acolo; acesta este un prim punct de discuție. Al doilea punct: esența supremă nu este numai necunoscută; Brahman nu este numai necunoscut - este și imposibil de cunoscut. Îl poți cunoaște, însă nu îl poți cunoaște în întregime. Aici se va crea din nou o nedumerire.

Îl poți cunoaște însă nu îl poți cunoaște în întregime pentru că tu ești doar o parte din el iar acea parte nu poate cunoaște întregul. Cum ar putea o parte să cunoască întregul? Și în același timp acea parte nu poate fi în totalitate ignorantă ori pentru că aparține unui întreg, ori pentru că este o parte a întregului. Deci ea știe într-un mod, ea simte într-un fel, înțelege într-un fel, însă nu poate cuprinde totalul pentru că totalul este atât de vast.

Un râu care se varsă în ocean... ajunge să cunoască oceanul, să simtă oceanul, trăiește în ocean, se îmbină cu oceanul, însă nu se poate contopi cu tot oceanul. Nu se poate întinde în tot oceanul; nu poate cunoaște tot oceanul. Știe doar o parte din el.

În momentul în care conștiința ta se varsă ca un râu în Brahman în oceanul suprem, îl vei cunoaște însă nu îl vei cunoaște în totalitatea sa. Nu poți; nu există nici o posibilitate. Deci Brahman este imposibil de cunoscut pentru că întregul rămâne incognoscibil pentru părțică; de aici, apare problema unuia care ajunge să cunoască. Cineva devine ignorant, fără ego, și ajunge să cunoască: atunci, de asemenea, el nu poate spune, „Am cunoscut întregul.”¹¹

Nu poate spune, „Nu am cunoscut,” și nu poate spune, „Am cunoscut.” Poate spune doar, „Într-un fel cunosc, într-un fel nu cunosc. Într-o oarecare măsură am intrat în el iar el a intrat în mine însă eu sunt doar o picătură iar el este oceanul. Îl cunosc, însă rămâne încă un mister.” De aceea, aceia care au ajuns să cunoască prin propria lor ignoranță, prin renunțarea la sine, se află de asemenea în dificultate de fiecare dată când trebuie să vorbească despre asta. Nu pot. nega cunoașterea, nu pot declara cunoașterea. Căci așa este dat să fie. Din această cauză mulți au rămas tăcuți. Buddha nu ar răspunde niciodată la o întrebare despre

Brahman. Pe oriunde s-ar fi dus el, discipolii lui împărțeau vorba: „Nu întrebați nimic despre esența supremă căci Buddha nu vă va spune nimic despre.”

Cineva l-a întrebat pe Buddha, „De ce nu răspunzi?”

Buddha a spus, „Dacă răspund, va fi fals într-un fel sau altul. Dacă voi spune, „Eu știu” va fi greșit - căci cum poate o picătură să cunoască oceanul? Dacă spun, „Nu știu,” este greșit și așa, pentru că picătura cunoaște oceanul. Picătura este o parte atomică a oceanului. Tot oceanul se află de asemenea în acea picătură. De lupt, cunoscând o picătură a apei în mod complet, vei cunoaște oceanul, pentru că nimic altceva nu se află acolo. Picătura conține totul, însă rămâne tot o picătură. Deci dacă spun, „Eu cunosc,” va fi greșit, pentru că eu sunt doar o picătură. Dacă spun, „Nu cunosc” va fi iar greșit, pentru că de fapt cunosc. Eu sunt și un ocean - un ocean minuscul. Deci este mai bine să păstrez tăcerea.”

Însă chiar și tăcerea poate fi înțeleasă greșit și chiar a fost înțeleasă greșit. Oamenii care i se împotriveau lui Buddha au început să vorbească, „Nu spune nimic pentru că nu știe. Rămâne tăcut pentru că nu a intrat încă în Brahman, altfel ar fi spus.”

Analizează dificultatea acestei situații: dacă el spune, „Eu cunosc,” atunci va fi o dificultate într-adevăr, dacă el spune, „Eu nu cunosc,” atunci va fi iarăși o problemă. Dacă el rămâne tăcut, atunci oamenii interpretează greșit.

Esența supremă nu poate fi cuprinsă în nici un fel; fie că ești tăcut sau că spui ceva, rămâne de neconceput. Nu poate fi transmisibilă; astfel rămâne ne-transmisibilă. Nu poate fi comunicată, este dincolo de comunicare.

O a treia dificultate apare și astfel o nouă problemă și anume: Brahman înseamnă temeiul, sursa tuturor lucrurilor. Sursa trebuie să rămână un mister; nu poate fi

decodată.

Căci cine o va decoda? Nimeni nu îi poate da de cap. Pentru decodare este nevoie de cineva care să fie un observator -separat, neutru, care se uită la un lucru de la distanță. Nu ne putem afla la o distanță de esența supremă. Ne aflăm în ea la fel ca peștii care înoată într-o piscină. Acei pești nu se pot da deoparte, nu pot observa piscina.

Kabir obișnuia să spună că o dată un pește a auzit doi învățați vorbind pe malul râului, vorbind despre ce este oceanul. Peștele a fost surprins; a început să-și pună întrebări. A devenit o obsesie pentru el — ce era oceanul. I-a întrebat pe înțelepți, iar ei au spus că au auzit de asemenea despre el, însă nu știau despre ce e vorba. Nu îl văzuseră niciodată - și cu toții trăiseră în ocean. Însă cum poți vedea un lucru dacă trăiești în el? Ei s-au născut în el, însă cum poți cunoaște un lucru dacă te naști în el? Ești atât de mult o parte din el iar el este atât de mult o parte din tine încât nu mai există nici o distanță, deci nu poți cunoaște. Așa că peștele curios a continuat să întrebe, a mers mai departe întrebând. Nimeni nu a putut să îl lămurească, însă toată lumea spunea că a auzit de existența acestui ocean.

Kabir spune că acesta este și cazul omului care întreabă ce este Dumnezeu, unde este Dumnezeu, cine este Dumnezeu. Noi suntem în el; de aici apare și dificultatea. Iar peștele poate sări din râu sau din ocean. Chiar și pentru câteva secunde un pește poate să sară din ocean și să stea puțin pe uscat și să privească oceanul. Însă omului nu i-a fost dată aceiași abilitate. Voi nu puteți să săriți din Brahman; nu există un asemenea mal în afara lui. Nu puteți să săriți în afară, nu există nimic în afara lui. Totul este înăuntru și nimic nu este afară. Iată ce vrea să spună infinitul.

Nu poți ieși din existență, sau poți? — pentru că din momentul în care ai ieșit din ea tu nu mai ești. Nu poți ieși din existență. Totul este existență, peste tot este existență.

Oriunde te-ai duce, existența este acolo, deci orice distanțare ar fi imposibilă. Nu poți deveni un observator, nu te poți uita la Brahman. Misterul nu poate fi decodificat. Misterul este atât de fundamental, atât de ultim, atât de universal, iar tu ești doar un pește în ocean. Brahman nu poate fi cunoscut prin felul în care ajungem noi să cunoaștem alte lucruri pentru că acele lucruri pot fi examinate de noi.

Știința decodează; știința mereu decodează. Însă știința poate decoda pentru că știința nu ia niciodată în considerare întrebarea de bază. Analizează doar întrebări non-fundamentale. Poate să ajungă să cunoască ce este hidrogenul; ce este structura atomică. Căci voi puteți observa. Puteți să mergeți într-un laborator și puteți să observați și să penetrați în misterul obiectelor pentru că nici unul dintre ele nu este fundamental. Dar cum l-ai putea observa și experimenta pe Brahman? Cum și unde se află el pentru a putea fi penetrat de mintea umană? Oriunde te-ai duce ești parte din el, ești în el. Misterul nu poate fi decodat. Brahman rămâne misterios - iar dacă Brahman este misterul fundamental, cum poți să pretinzi că l-ai cunoscut? Căci cunoști cu adevărat ceva numai atunci când este demistificat. Din momentul în care îl cunoști, misterul dispare. De aceea știința este un ucigaș de mistere. Și cu cât știința crește mai mult și cu cât oamenii vor fi antrenați științific, cu atât mai mult vor pierde contact cu misterul.

Știința este un ucigaș sigur de mistere, continuă să omoare mistere. De aceea lumea a devenit atât de săracă iar știința a făcut-o atât de bogată. Lumea nu a fost niciodată la fel de bogată și săracă ca acum. Totul a devenit mai bogat. Trăiți în case mai bune, vă îmbrăcați în haine mai bune, mâncați mâncăruri mai bune. Totul a devenit mai fastuos. Chiar și regii ar deveni geloși dacă ar reveni la viață. Chiar și Ashoka și Akbar s-ar simți săraci în fața voastră pentru

că nici chiar un Ashoka nu are cămașa pe care o ai tu. Baia pe care o folosești tu, chiar și pentru Akbar ar însemna un lux.

Lumea a devenit mai bogată în ceea ce privește obiectele însă omul a devenit din ce în ce mai sărac pentru că nu mai există mistere. Viața nu mai este un mister, este moartă. Căci numai misterele sunt cu adevărat în viață.

Uitați-vă la copii: sunt mai vii. De ce? Și de ce un om bătrân nu este la fel de viu? Nu este numai problema îmbătrânirii. Întrebarea de bază este mai adâncă. Copilul este mai viu pentru că acel copil trăiește într-un mister: totul este misterios pentru el - totul. Sămânța încolțește. Copilul se uita la sămânța care încolțește: ce se întâmplă îi pare atât de misterios încât nu poate crede că așa ceva se întâmplă. O pasăre s-a oprit pe o creangă și a început să cânte: atât de misterios. Norii se mișcă pe cer și cade ploaia, totul este misterios. Copilul trăiește într-un tărâm de vis; de aici vine toată această energie - căci orice devine o nouă provocare. Viața nu mai este plată, are unghere și colțuri nedescoperite. Copilul merge prin viață sărind, întrebând, privind la orice. Totul este atât de misterios pentru că acel copil este ignorant.

În timpul Upanishadelor toată lumea era atât de vie, totul era misterios. Există încă uimirea, iar când aceasta apare tu ești în viață pentru că există o provocare în exterior pentru a penetra misterul. Știința ucide misterele; căci explică totul pas cu pas. Orice ai face, există o explicație -și odată explicația dată, misterul dispăre, totul devine plat. Dacă nu mai avem nimic de descoperit nu mai există nici o provocare. Când nu mai avem provocări viața scade în intensitate; nu mai poate dansa, nu mai poate exploda. Nu mai e nimic.

Vreme de trei secole, umanitatea a fost atât de sărăcită

- de necrezut cât de sărăcită a fost. Știința a explicat lumea lucrurilor iar psihologia a încercat să explice universul minții. Dacă te îndrăgostești are loc un mister. Însă du-te și întreabă-l pe Freud și el îți va spune totul. Îți va spune că nu e vorba de nici un mister, doar hormonii din corp, și „Nu îți face mari vise. Sunt doar chimicale puse în acțiune

- doar anumiți hormonii care te forțează să iubești. Nu trebuie să îți faci prea mari griji. Acești hormoni îți pot fi extrași din corp iar dragostea va dispărea, sau ți se poate administra o injecție cu acei hormoni și vei iubi și mai mult. Deci este vorba despre un proces hormonal. Să nu îți pui prea mari speranțe.” Și odată explicat, misterul dragostei s-a dus.

Acum se învață despre sex oriunde pe suprafața globului. Într-un fel este bine însă numai ca un antidot. Datorită învățăturilor puritane ale epocii victoriene este un lucru bun, ca o reacție, să le vorbești copiilor despre sex. Însă la un nivel mai profund este foarte periculos, pentru că odată explicat misterul sexului s-a pierdut. Iar acest lucru se întâmplă în mod special în America unde acum se știe totul despre sex. Oamenii nu mai sunt interesați de el. Vor fi dezinteresați când totul a fost spus.

Masters și Johnson, doi experimenter, au pătruns în misterul sexului prin aparaturi electronice. În timp ce un cuplu face dragoste, dispozitive mecanice amplasate în interiorul vaginului înregistrează ce se întâmplă; apoi se formează un grafic. În timp ce un cuplu face dragoste, aparatura continuă să înregistreze ce se întâmplă în sânge, la nivelul respirației, al corpului, hormonilor. Apoi tot misterul este clarificat, iar apoi vor spune, „Este doar un proces mecanic. Se întâmplă doar datorită acestor cauze.”

Odată misterul din jurul sexului dispărut, viața ta va deveni o plictiseală continuă. În timp ce faci dragoste cu

nevasta sau cu iubita ta, știi ce se întâmplă în acel moment. Presiunea sângelui se schimbă, hormonii aleargă: cunoști practic totul. Iar apoi nu mai e nevoie, într-adevăr, nu mai e nevoie de dragoste, căci și dragostea poate fi performantă cu câteva dispozitive.

Masters și Johnson au inventat penisuri și vagine electronice. Și spun acum că un penis electronic, un dispozitiv electric, poate oferi un orgasm mult mai adânc decât ar putea oferi orice bărbat căci vibrează - și e doar vorba de vibrație. Bărbatul are o energie limitată însă dispozitivul electronic are o energie nelimitată. Îl aprinzi, și vibrează. Îi poate oferi un orgasm mai adânc unei femei, îi poate oferi un orgasm multiplu. Și o dată ce femeia află că un penis electric îi poate oferi un asemenea grad de plăcere, toți amantii pălesc în fața lui. Însă este un lucru periculos. Se intră pe un teren foarte abrupt. Odată ce misterul dispăre, dragostea se pierde.

Știința a încercat în orice mod să dezvăluie adevărul despre viață. Pun accentul pe acest lucru, pentru ca voi să înțelegeți prin descrierea acestui fundal semnificația religiei. Religia își pune în gând să transforme viața într-un mister, iar știința să o dezvăluie. Religia ne spune că misterul este atât de fundamental, încât nu se poate ști nimic despre el. Orice ai ști este doar temporar și orice ai ști este doar un transfer de probleme. De lupt problema nu se rezolvă niciodată; doar o muți cu un pas în spate. Nimic nu se rezolvă. Toate explicațiile voastre sunt artificiale - pentru că esența supremă rămâne ascunsă și nici o explicație nu o poate explica. De ce-\(x\) nu poate fi explicat chiar dacă reușești să explici *cum-u*).

De exemplu, știința poate spune că apa nu reprezintă nici un mister. E vorba doar despre atomii de hidrogen care se întâlnesc cu atomii de oxigen și astfel este creată apa -

H₂O - și iată misterul a fost elucidat. Doi atomi de hidrogen și un atom de oxigen și misterul a fost rezolvat însă religia spune că acesta este doar răspunsul la întrebarea „Cum?"; „De ce”-ul nu a fost încă explicat. De ce se întâlnesc doi atomi de hidrogen cu un atom de oxigen ca să facă apă - de ce? Am ajuns să știm cum, deci dacă aranjăm doi atomi de hidrogen cu un atom de oxigen, va fi creată apă. Știm cum are loc procesul însă nu știm și de ce-ul - de ce este Brahman.

De ce doi atomi de hidrogen cu un atom de oxigen creează apa? De ce nu trei atomi de hidrogen? De ce nu patru atomi de hidrogen și un atom de oxigen? Știința ne spune că nu ne interesează de ce, ci doar cum. Religia spune că întrebarea „cum” este doar o căutare superficială, pentru că dacă nu știi scopul, modalitatea poate fi folosită însă misterul rămâne; misterul nu a fost distrus. Scopul existenței este Brahman.

Deci știința este redusă în final la tehnologie pentru că este un cum - „know-how” - să știi cum. Știința sfârșește întotdeauna prin a fi convertită în tehnologie. Cunoști cumul, apoi cunoști tehnica: te poți folosi de ea, și astfel se naște tehnologia. Știința devine doar un crainic pentru tehnologie, doar un pilot al tehnologiei.

Religia se bazează pe mister. Ea crede în mister și crede că misterul este fundamental. Nu îl poți distruge, nu îl poți decodifica: în asta constă frumusețea lui. Odată ce simți că misterul este fundamental și indescifrabil, vei deveni un copilăș plin de uimire. Iar atunci când uimirea pune stăpânire pe tine, ești cu adevărat viu. Când uimirea nu apare, ești viu într-un fel mult mai limitat.

Treci prin viață fără să te miri de nimic; de aceea ți se pare viața atât de plictisitoare. Nu viața este cea plictisitoare, ci ochii tăi care nu se miră: ei creează plictiseala. Îți poți recăpăta intuiția dacă îți recapeți mintea uimită, care se miră până la capăt când dă de misterul fundamental. Acolo poți continua să fii uimit și uimit și nu vei fi niciodată în stare să elucidezi misterul. O enigmă nu este un mister pentru că enigma poate fi rezolvată. Un mister este un fel de enigmă imposibil de descifrat. Știința este interesată doar de enigme care pot fi elucidate, care sunt elucidabile. Religia este interesată doar de misterul care nu poate fi descifrat. Și cu cât îl penetrezi mai mult, cu atât mai mult vei știi că este imposibil de rezolvat.

Filozofii greci au spus că filozofia se naște din uimire. Upanishadele spun că filozofia se naște din uimire însă religia sfârșește prin uimire. Filozofia se naște în uimire însă este împotriva uimirii. Este născută din uimire însă apoi încearcă să o distrugă, încearcă să găsească răspunsuri, încearcă să găsească răspunsuri și explicații. Din cauza acestei atitudini a filozofilor greci, acea filozofie s-a născut în uimire, iar efortul următor de a o depăși a fost conceptul științei occidentale. Însă sursa rămâne să fie mintea greacă. Știința vestică este doar succesoare a filozofiei grecești. Filozofia se naște în uimire însă se termină în explicație: apoi devine știință. Filozofia începe cu uimirea și termină cu explicația, cu sistemul, cu soluția: apoi devine știință. Când știința experimentează, ajunge să cunoască modalitatea, devine tehnologie.

Upanishadele spun că religia se termină în uimire, nu că începe astfel. Oriunde ai începe, religia se termină în uimire. Misterul rămâne; nu este rezolvat niciodată.

Aceasta este diferența de bază între mintea indiană și mintea greacă - iar aceste sunt

cele două minți de bază a lumii. Din cauza minții grecești știința occidentală a luat ființă și din cauza minții indiene nici o știință nu a luat ființă: ci religia a început să fie vie.

Cele mai mari religii s-au născut în orient. În occident nu a avut loc niciodată o naștere a unei mari religii. Toate marile religii s-au născut în orient iar cele mai profunde s-au născut în India. Alții care s-au născut prin împrejurimile Indiei, dar nu chiar în India, sunt doar ecouri ale spiritului indian. Iisus a fost la bază un Hindu; de aceea evreii nu l-au putut înțelege, au trebuit să-l ucidă. Cele mai profunde religii - Hinduismul, Buddhismul, Jainismul - s-au născut în India. Iar știința este originară din Atena; este greacă.

Atitudinea greacă ne spune că atunci când devii conștient de viață vei simți uimirea. Apoi ții de datoria minții umane să distrugă această uimire și să găsească explicații. Upanishadele spun că ori de câte ori găsești vreo explicație, să o penetrezi adânc - și mai devreme sau mai târziu vei ajunge la baza unde se află misterul.

Explicația este doar de suprafață; nimic nu poate fi explicat cu această atitudine a Upanishadelor. Totul rămâne inexplicabil și va rămâne inexplicabil. Doar egoul omenesc crede că trebuie să găsească explicații. De ce se insistă atât de mult pe mister? - pentru că dacă există misterul, numai atunci vei putea fi ignorant cu adevărat. Ține minte asta: dacă există misterul, misterul fundamental al existenței, poți rămâne ignorant. Cu misterul în tine, ignoranța în interiorul inimii devine posibilă. Dacă totul poate fi explicat, vei deveni atotștiutor. Atunci te vei agăța de cunoștințele tale. Atunci te vei agăța de cunoaștere și cunoașterea va deveni foarte, foarte importantă.

În universitățile occidentale se predă cunoaștere de secole. Acum și în orient, universitățile predau cunoașterea pentru că nu sunt nimic altceva decât copii ale vestului. De fapt, la origine, universitățile orientale nu au predat niciodată cunoașterea. Nalanda și Takshashila, nu se preda acolo cunoașterea, ci meditația. Ele predau o ignoranță adâncă și un mister adânc ce înconjura viața. Acum nu mai există niciieri universitate cu adevărat orientală. Toate universitățile sunt occidentale oriunde pe glob, fie în Est fie în Vest. Ele continuă să îndese mintea cu informații.

Deci de fiecare dată când un student se întoarce de la o universitate este o ființă îndesată. Nu mai are suflet, doar cunoaștere. Iar apoi își creează singur probleme. Le va crea pentru că universitatea i-a dăruit un ego - nimic altceva. Nu a învățat nici o picătură de umanitate sau de umilință. Nu a atins nici un punct al non-egoului. Nu s-a uitat de la fereastra de unde viața apare ca un mister. Este ignorant; nu s-a uitat pe acea fereastră. A fost umplut de cunoștințe. Cunoașterea îi dă sentimentul că este foarte semnificativ și foarte important pentru că știe multe. Egoul a fost fortificat, apoi egoul îi creează orice problemă posibilă.

Egoul creează politici, egoul creează ambiție. Egoul creează gelozie, egoul creează o luptă continuă, violentă, pentru că egoul nu poate fi satisfăcut dacă nu ajunge în vârf. Și toată lumea încearcă să ajungă în vârf. O competiție acerbă se naște în orice domeniu al vieții. În economie, în politică, în educație, oriunde, există o competiție violentă. Nimeni nu este interesat de el însuși, toată lumea este interesată de ambiția de a ajunge în vârf și nimeni nu se gândește încotro se îndreaptă atunci când atinge acel vârf. Ce vei reuși prin atingerea aceluia prag? Nimic nu va fi atins. Pur și simplu îți pierzi viața.

Universitățile orientale obișnuiau să predea o ignoranță adâncă - ignoranța de bază a omului nu poate să penetreze misterul pentru că acel mister este unul fundamental. Este baza naturii... iar omul este o parte din același mister. Atunci când două mistere se întâlnesc - misterul din interiorul omului și misterul existenței — atunci când aceste două mistere se întâlnesc, apare extazul. Viața devine frumoasă.

Devine o muzică eternă; devine un dans. Poți dansa numai dacă există misterul. Este

nevoie de zeul dansului - un zeu care poate dansa. Și existența dansează peste tot împrejur. Privește! Aceasta nu este o teorie. Uită-te la existență! Dansează peste tot în jur. Fiecare particulă dansează. Numai tu ai devenit lipit de pământ. Nu te poți mișca, nu poți dansa pentru că știi, pentru că acea cunoaștere a devenit o otravă. Acum voi începe sutra:

Dacă crezi că îl cunoști bine pe Brahman, atunci cu adevărat cunoști foarte puțin. De fapt, nu știi absolut nimic - nici măcar un pic, fiindcă vă aflați acolo încă pretinzând. Egoul este încă întreținut, egoul încă rămâne centrul. Egoul încă afirmă, „Eu cunosc.”

Dacă crezi că îl cunoști bine pe Brahman, atunci cu adevărat cunoști foarte puțin. Iar dacă spui asemenea lucruri, a fost doar un gând, nu o experiență. Poți să crezi că știi, însă aceasta nu este o experiență. Dacă experimentezi cu adevărat, atunci nu vei mai fi capabil să spui „Eu cunosc.”

Un lucru atât de vast: cum poate fi cunoscut? Este atât de lipsit de sfârșit, de început; cum ai putea tu să-l experimentezi? Este o pretenție absurdă - obscenă. A spune că îl cunoști pe Brahman pare să fie o afirmație stupidă. Numai idiștii pot să spună asta. Afirmația poate apărea numai din ignoranță. Pentru că nu cunoști cu adevărat nimic, ci doar pretinzi că știi.

Dacă crezi că îl cunoști bine pe Brahman, atunci cu adevărat cunoști foarte puțin, pentru că forma lui Brahman pe care o vezi condiționată în ființele vii și în zei este doar un fleac.

Chiar dacă ai ajuns să îi simți pe Brahman în lumea manifestată - în copaci, în dealuri, în om, în animale, în păsări - dacă ai ajuns să simți această viață ca pe un Brahman, atunci și ea însăși devine un fleac, doar o parte minusculă dintr-o nemanifestare.

Upanishadele spun că Brahman are două forme - cea manifestată și cea nemanifestată. Partea manifestată este lumea, iar partea nemanifestată a rămas necunoscută. Multe lumi s-au născut din ea, și multe au dispărut în ea. Lumea de astăzi nu este și prima, ține minte.

Creștinismul obișnuia să spună chiar acum două secole că lumea a fost creată cu patru mii patru sute de ani înaintea lui Iisus Hristos. Atunci s-a ivit un mare conflict între investigațiile științifice și această afirmație, pentru că știința a aflat că pământul există de cel puțin câteva milioane de ani. A apărut conflictul. Acum, cu cât oamenii de știință știu mai multe, cu atât mai în spate se duce începutul. Însă Upanishadele spun clar că aceasta este doar una dintre lumi: au existat multe înainte și au dispărut.

Existența este un proces infinit. Deci de fapt nu există nici un început, și nici nu poate exista un sfârșit. Căci cum ar putea fi vorba de un început? Începutul înseamnă că nu a fost nimic înaintea lui. Și cum ar putea această lume să se ivească din nimic? Ceva nu poate decât să iasă din ceva; ceva nu poate să iasă din nimic. Este absurd. Cum ar putea ceva să iasă din nimic? Dacă apare, trebuie neapărat să fi existat ceva care să o fi precedat.

Upanishadele afirmă că cea de azi nu este prima lume, nu este nici prima creație. Ci doar un lanț într-un lung, fără de început, fără de sfârșit proces al existențelor. Lumile au existat iar apoi au dispărut. Așa cum un copil se naște, apoi trece la adolescență, apoi îmbătrânește, iar apoi moare. Însă copilul se naște din părinți iar acei părinți au fost și ei născuți

din părinți. Iar aceasta continuă la infinit și este imposibil să găsești începutul.

Upanishadele nu cred în conceptul lui Adam și Eva, primul om și prima femeie. Ele spun că nu a existat niciodată o primă femeie sau un prim bărbat. Conceptul de „primul om” este doar un nonsens: căci noi ne aflăm mereu la mijloc, începutul nu a fost niciodată acolo deci nici sfârșit nu va veni.

La fei ca un copil, pământul se naște din părinți. Probabil a avut loc o coliziune între două stele mari. Când doi părinți au intrat în contact, s-a născut Pământul. Acum și oamenii de știință spun că ceva asemănător s-a întâmplat: o ciocnire a două stele. Cine știe dacă Upanishadele nu au până la urmă dreptate? Când două stele, una feminină și una masculină, se ciocnesc, se naște planeta. Planeta este vie; nu moartă. Există și

planete moarte. Acum oamenii de știință suspectează luna de a fi una dintre aceste planete moarte. E posibil ca ea să fi fost în viață cu ceva timp în urmă. Pământul este viu. Verdețea copacilor este doar o parte din energia sa. Conștiința ta este doar o parte din maturizarea lui. Căci a tot evoluat. Este tânăr acum; însă va îmbătrâni. Va muri, însă undeva în altă parte viața va erupe din nou. Oamenii de știință spun acum că există cel puțin o posibilitate matematică care să permită existența a cincizeci de mii de planete vii în întregul univers - cincizeci de mii de planete vii! Și este doar o posibilitate matematică. Nu luăm contact cu alte pământuri vii însă când un pământ moare se naște un altul. Undeva are loc o naștere, altundeva o moarte; undeva are loc o moarte, altundeva o naștere. Viața merge înainte ia infinit. Este o continuitate - o continuitate eternă.

Orice am cunoaște noi va constitui întotdeauna o parte foarte mică, atomică. Privind înapoi, ea se întinde către

începutul fără de început; privind înainte, se întinde către sfârșitul fără de sfârșit. Noi ne aflăm mereu la mijloc. Ne este cunoscută doar o particulă de existență. Iar această întreagă existență, atât de vastă, este totuși o parte. Întregul este de asemenea doar o parte pentru că este cel manifestat.

Uitați-vă la mine: vă comunic ceva. Orice aș comunica este partea mea manifestată. Rămâne totuși adânc în. inima mea o parte care este necomunicată: care este partea nemanifestată. Tăcerea mea de exemplu este parte nemanifestată; cuvintele sunt partea manifestată. În cuvintele mele se comunică și o parte din tăcerea mea însă cuvintele mele nu constituie întreaga mea ființă. Cuvintele mele simt doar o parte, și în spatele acestei părți o tăcere mai adâncă zace ascunsă.

Un poet cântă un cântec - Rabindranath sau un Shelley sau un Yeats cântă un cântec: acel cântec este doar partea manifestată din ființa poetului însă mii și mii de cântece se pot naște din acea ființă.

Upanishadele spun că lumea întreagă, acest univers, este doar un cântec care a ajuns să fie manifestat. În inima divinului se găsește un număr infinit de cântece care așteaptă să fie manifestate. El a cântat multe cântece care au dispărut acum. Tot el îl cântă pe acesta din prezent; și va mai cânta multe. Noi putem fi familiarizați doar cu un singur cântec însă nici măcar pe acel cântec nu îl putem cunoaște în totalitate - ci doar o parte din linia melodică, doar un fragment, doar un cuvânt, doar un gest. Infinitul rămâne necunoscut și îl cuprinde.

Sutra spune:

...pentru că forma lui Brahman pe care o vezi condiționată în ființele vii și în zei este doar un fleac. De aceea, ar trebui să-1 cauți mai departe pe Brahman.

De fapt, această căutare nu are o finalitate. Merge tot înainte, tot înainte, și cu cât cauți mai mult, cu atât mai larg se va deschide abisul. Cu cât cauți mai mult, cu atât mai multe uși îți se vor deschide. Misterul nu este dezvăluit, ci se adâncește. Cu cât știi mai mult, cu atât mai multe lucruri cognoscibile îți vor apărea în față. Cu cât mai larg este vizorul tău, cu atât mai largă îți va deveni și conștiința. Mari posibilități îți vor fi puse în față pentru a le cunoaște iar asta continuă; jocul nu cunoaște sfârșit.

Deci oricând simți nevoie să te oprești, ai grijă! Nu există un punct anume unde să te oprești. De fiecare dată când simți, „Acum am dus totul la bun sfârșit,” ai grijă! Căci de fapt cazi victimă a egoului din nou. Nu există un anume punct unde cineva să poată să spună, „Am reușit.” Punctul întotdeauna se întinde și se întinde și nu se atinge niciodată.

Aceasta este semnificația infinitului lui Brahman. Nu ajungi niciodată la punctul în care să poți spune, „Aici călătoria mea se încheie.” Călătoria ta merge mai departe, pas cu pas. Acea călătorie este de fapt viața infinită. Terminii undeva însă călătoria nu se oprește niciodată. Egoul tău nu se va mai afla într-un punct anume. De fapt, din acel punct va începe cu adevărat călătoria. Iar apoi va merge mai departe la infinit. Nu are sfârșit; nu poate avea sfârșit. Undeva totuși vei renunța. Când ajungi să-ți dai seama că ești doar o povară pentru tine însuși, renunți la sine și mergi mai departe. Această

mișcare este eternă.

Eu nu cred că îl cunosc bine spune maestrul.

Eu nu cred că îl cunosc bine, și nici nu cred că nu îl cunosc

Acesta este misterul. Nu pot spune că îl cunosc bine pentru că mai am atâtea de cunoscut și atât de multe vor exista întotdeauna gata să fie cunoscute. Cunoașterea lui Brahman este întotdeauna un început. Nu are însă sfârșit, începi odată, apoi continuă fără întrerupere. Deci nu pot spune că îl cunosc foarte bine: această afirmație este greșită. Dar nici nu pot crede că nu îl cunosc. Însă opusul este de asemenea adevărat. Nu pot spune că nu îl cunosc - căci îl și cunosc într-un fel.

Aceasta este diferența între mintea greacă și cea indiană. Mintea greacă nu poate concepe această propoziție. I-ar fi imposibil lui Aristotel să conceapă această propoziție! El ar spune că această este legea de bază a logicii: dacă știi, atunci știi. Dacă nu știi atunci nu știi. Nu există cale de mijloc. Dacă ești în viață atunci ești în viață; dacă ești mort, mort rămâi. Nu există o cale de mijloc - sau poate că există? Poți să spui, „Nu pot spune că sunt în viață și nu pot spune că sunt mort”? Atunci Aristotel va spune că ai înnebunit. Doar una dintre aceste afirmații poate fi adevărată; nu pot fi adevărate amândouă. Aristotel spune că amândouă nu pot fi adevărate; două opusuri nu pot fi adevărate în același timp. Doar una va fi cea corespunzătoare. Profetul Upanishadelor spune, „Nu pot spune că știu.” Atunci Aristotel îi va răspunde, „Oprește-te! S-a terminat. Dacă nu poți spune că știi, atunci las-o baltă.” Însă el continuă și spune, „Nu pot spune că nu știu.” Aristotel nu poate fi de acord cu asta. Întemeietorul, tatăl logicii occidentale, nu poate aproba. Va spune, „Ai înnebunit.” Poți spune oare că te afli într-o cameră și în același timp în afara ei? Nu poți spune e adevărat. Nu poți spune că ești într-o cameră și în același timp în afara ei. Ori ești în cameră ori ești în afara camerei: amândouă nu pot fi adevărate. Poți spune, „Nu pot spune că sunt în cameră și

nici nu pot spune că sunt în afara ei”? Și nouă ni se pare că Aristotel are dreptate, pare să aibă dreptate. Pentru mintea comună, pentru logica obișnuită, el are în totalitate dreptate, din punct de vedere logic.

Profeții indieni sunt ilogici din acest punct de vedere. Ei continuă să spună lucruri opuse în mod simultan însă vor să transmită ceva cu adevărat în timpul procesului. De fapt ei nu greșesc; ei au ceva de spus și acel ceva este atât de misterios încât poate fi transmis numai atunci când două opusuri sunt folosite împreună. Misterul poate fi comunicat numai prin contradicții, numai prin inconsecvențe.

Eu nu cred că îl cunosc bine, și nici nu cred că nu îl cunosc, și totuși eu cunosc.

Într-un fel știu și într-un fel nu știu. Știu pentru că sunt

o parte din el; ar fi imposibil să nu-l cunosc. Și nu știu pentru că sunt doar o parte din el și ar fi imposibil ca o parte să cunoască întregul. Amândouă afirmațiile au dreptate și dacă poți simți că amândouă spun adevărul, atunci exact

la mijloc între aceste două contradicții se va naște o nouă semnificație. Vei simți ce încearcă rishi să exprime și vei simți cât de greu este să exprimi așa ceva. Se simte prea mult și prea puternic iar cuvintele nu pot căra o asemenea semnificație, deci amândouă opusurile trebuie să fie folosite entru a duce la bun sfârșit exprimarea conceptului.

De exemplu, Upanishadele spun că divinul este foarte îndepărtat, apoi imediat spun că este foarte apropiat. Cum poate fi el apropiat dacă este depărtat? Sau dacă este foarte depărtat, cum poate fi și apropiat? Însă ele au ceva de spus și acel ceva înseamnă foarte mult. Prin această absurditate le încearcă să transmită ceva nu foarte ușor de transmis sau ceva care este practic imposibil de comunicat. El se află foarte departe pentru că l-ai uitat. Acea uitare generează